لومړی څپرکی

برزخ

سترگې مې درنې وې، لکه سره گنډلې چې وي. یو څه زور مې وکړ. سترگې مې نیم کښې سوې. له چپ لوري تته رڼا راښکاره سوه. سر ته مې یو شی لکه سیوری چورلېده. سترگې مې پټې کړې، سترغلو باندې مې زور وکړ. بېرته مې سترگې وغړولې. دا ځل مې په چت پورې ځړېدلې پکه سهي کړه چې ځرخېدله؛ خو داسې ښکارېدله لکه د پلاستیک له شا څخه چې ورته وگورې. د کوم شي ږغ مې اورېده چې چونگ، چونگ یې کاوه. ورسره مې د چا خرهار او د بل کرار زگیروي هم واورېدل. ځان رانه هېر و. زه څوک یم؟ دا کوم ځای دی؟ لکه سړی چې له درانه خوبه راویښ سي، په هېڅ نه پوهېدم. ستړی وم. بدن مې شخ پخ و. ما وې یو څه کښېښونه (غځونه) به وکړم. لاسونه مې درانه وو. زور مې وکړ. پر مړوندو مې درد سو. سر مې نوکی پورته کړ. د ځنگل په رگ پورې مې یو نری پیپ بند و. د سیروم له کڅوړې څخه یو یو څاڅکی پیپ ته راتېرېده. مړوندونه مې په سپینو ریتاړو باندې په چپرکټ پورې تړل سوي وو. یوه پښه مې تر بلې پورته پر یوه شي ایښوول سوې وه. ښی پونده مې نری نری خوږېده. په چپ ورانه پورې مې یو شی تړل سوی و. خوله مې ډېره وچه وه. ژبه مې تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې وویل: اوه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

بېرته مې سترګې سره ورغلې. چا مې په خوله کښې په کاشوغه باندې اوبه راواچولې. دوه درې غوړپه مې وکړل. بیا مې سترګې پرانیستلې. په سپینو جامو کښې، شنه خولۍ پر سر، یوه سپینه نجلۍ، ګیلاس په لاس سر ته مې ولاړه وه. د هغې له لاسه مې په سر باندې ګیلاس پورې وواهه. چیغه مې وکړه: ځغله ! بې شرمې !

کړنګ سو ، ګیلاس ولوېد. هغه په تلوار سره دوه ګامه شا ته سوه. په سختۍ سره مې پر ژبې باندې یو څه نارې راټولې کړې، بیا مې د هغې خوا ته ورتو کړې.

په رډو سترګو یې راوکتل. هېڅ یې ونه ویل. په منډه له کوټې څخه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

د جنت خوبونه

هر وخت چې به مې د مور په سترګو کښې اوښکې ولېدې، پلار به مې را یاد سو. ما هغه نه و لیدلی. ما ګومان کاوه چې ټول کوچنیان به یوازې مور لري؛ خو یو وخت مې ولیدل چې د ګاونډیو ماشومان پلار هم لري. له مور څخه مې پوښتنه وکړه چې زما پلار چېرته دی؟

هغې په غېږ پورې ونیولم، لاسونه یې رانه تاو کړل. هېڅ یې ونه ویل.

سر مې پورته کړ. سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

بیا مې وپوښتله: ادې ! زما پلار ولې کور ته نه راځي؟

د ادې اوښکې روانې سوې. په ژړا یې وویل: نانیه ! پلار دې جنت ته تللی.

ــ نو ته ولې ژاړې؟

بیا یې په غېږ پورې ټینګ کړم: هېڅ.

ــ جنت چېرته دی؟

ــ په اسمان کښې.

ــ په اسمان کښې؟ نو پلار مې څنګه ورو خوت؟

ــ پرښتو له ځان سره یوور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ کله به بېرته راسي؟

پر تندي باندې يې ښکل کړم، ويې ويل: چوچيه ! هغه بېرته نه راځي. موږ به ورسو.

ـ کله؟

ـ هر وخت چې د خدای خوښه وي.

له هماغې ورځې مې جنت ته د تلو خوبونه ليدل. مور راته ويلي وو چې جنت ډېر ښکلی ځای دی. شنه باغونه پکښې کې دي. د شېدو رودونه او د شاتو ويالې لري. هلته نه گرمي سته نه يخني. هر قسم مېوه چې وغواړې، درته رسېږي.

مور راته د جنت هر څه ويلي وو؛ خو د حورو، غلمانو او د شرابو يې څه راته نه وو ويلي. درې کاله وروسته مې بيا د جومات د ملا صاحب له خولې د جنت نورې خبرې هم واورېدې.

يوه ورځ مې د گاونډي زوی وليد. پلار يې چې راغی، ده ورمنډه کړه. ځان يې هغه ته ورساوه، په پښو پورې يې ونښت. هغه ورته ټيټ سو، سر يې ورښکل کړ، يوه دانه کېله يې په لاس کښې ورکړه. هلک کېله سپينه کړه. يو شخوند به يې وکړ، بيا به يې ما ته راوکتل. کېله يې چې خلاصه سوه، راته ويې ويل: زما پلار خو راته هره ورځ کېلې راوړي.

ما ورته وويل: څه بچيه ! زما پلار خو په جنت کښې دی. هلته هر قسم ميوه سته. ما ته به ډېرې مېوې وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: وه لیونیه، ستا پلار خو شهید سوی. هغه خو شورویانو وژلی دی.

ما وویل: دروغ ولې وایې؟ پلار خو مې پرښتو اسمان ته بولی.

هغه راته کمپ ته نژدې غونډۍ راوښوده چې پر سر یې زرغونې او شنې جنډې رپېدلې. ویې ویل: پلار دې هلته ښخ دی.

بله ورځ نیکه مې غونډۍ ته بوتلم، پر یوه قبر یې ودرولم. راته ویې ویل: هغه مو دلته ښخ کړی و؛ خو پرښتو د خدای په امر اسمان ته یووړ.

یو څو میاشتې چې تېرې سوې، زمونږ کمپ ته نوې کډه راغله. مونږ د سپینو کېږدیو او ختېنو کوټنیو په منځ کې په موټر پسې منډې وهلې. موټر زمونږ د کور له درګاه سره ودرېد. له موټره یو ځوان له تورې لونګۍ سره راکښته سو. د پیک اپ شاته، د کالیو په منځ، په توره برقه کښې یوه ښځه هم ناسته وه. ښځه راکښته سوه او ژر زمونږ په کور ننوته. نیکه او دغه بل سړي له موټر څخه شیان راکښته کړل، زمونږ کور ته یې یوړل. مور راته وویل چې دا دې اکا دی او دا یې ماینه ده. وروسته پوه سوم چې اکا دا څو کاله په کلي کښې پاته سوی و چې واده وکړي؛ خو زما پلار راغلی و چې جهاد وکړي.

څو میاشتې مې ښه ساعت تېر و. هر وخت چې اکا به مې په کمپ کښې و؛ نو مازدیګر به یې له ځان سره پر غونډیو ګرځولم. د خوراک یو نیم شی به یې هم راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

رانیوه. ما به هغه نه خوړ، په کمپ کښې به مې نورو هلکانو ته ښکاره کاوه. په خوړلو کښې یې دومره خوند نه و، ټول خوند یې په همدې کښې و چې هلکانو ته یې وښییم.

خو دغه خوشحالي لنډه وه. یوه شپه د مور د ژړا رږغ راویښ کړم. هغې د کوټې په خړ دېوال پورې تکیه کړې وه. د تور پوړني په پیڅکه یې اوښکې پاکولې. په ژړغوني رږغ یې ویل: زه سر سپینومه. زه هېڅ څوک نه کوم. زه به مې زوی رالوی کم. همدا مې هر څه دي.

مخامخ د دېوال ته نیکه ډډه لګولې وه. په ګڼه سپینه ږیره کښې یې ګوتې تېرولې. څو شېبې غلی و. سترګې یې د چت په تورو او سپنیزو ګاډرونو پورې ګنډلې وې. سپینه لونګۍ یې له سره ایسته کړه، څنګ ته یې پر نیالۍ کښېښوه. د سر تار تار ویښته یې چې په پوستکي پورې سرېښ وو، وګرول. بیا یې وویل: ما همدومره درته وویل چې ته ځوانه یې چې بیا خلک راپورې خبرې ونه کې. نوره دې خوښه خپله.

له هغې ورځې وروسته به اکا چنداني زما په کیسه کښې نه و. نه یې پر غونډیو ګرځولم، نه یې شیان راته رانیول. زه نه پوهېدم چې هغه ولې بدل سوی دی؛ خو څو کاله وروسته بیا خبر سوم چې اکا غوښتل مورمې ځان ته په نکاح کړي؛ خو مور مې نه وه منلې.

د دوی له راتګه چې څو میاشتې نورې ووتې، د اکا زوی پیدا سو. تک تور لکه د خپلې مور و. نوم یې هم تورکی سو. سترګې یې وړې وړې او خوله یې لویه وه. خوله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان په هغه اولو ورځو کښې دومره لويه وه چې ما به دوې دانې چوشکې يوځايي په خوله کښې ورمنډلې.

اکا نور بيخي زما په کيسه کې نه و ؛ خو بابا به نازولم. تورکی کرار کرار لوېيده، هغه چې په خاپوړو سو ، نيکه هم د هغه ملګری سو. د تورکي خندا ته به يې خندل. ځان نه به يې آس جوړ کړ، هغه به يې په شاټ کې کښېناوه، د اکا ماينه به هغه ټينګ نيوه او نيکه به په کوټه کې ګرځاوه. نور نو هېچا په ما پسې سر نه ګرځاوه، د هېچا نه خوښېدم. يوازې به مور په غېږ کښې نېولم او کله کله به يې ښکلولم. تورکي ته مې سخته رخه راتله. نيکه چې به هغه په غېږ کښې ونيو ، زه به کرار ورغلم، لاس به مې په کراره د تورکي کوناټي ته ورساوه، ټينګه نوکاره به مې ورولګوله. د هغه ژړا به پورته سوه. نيکه به د اکا ناوې ته ورناري کړې: خديجې ! راسه دا ټيزن دې واخله. هر وخت زما په غېږ کښې ژاړي. خو نيکه نه و خبر چې دا کار زما و. بيا به زه د هغه پر ځای د نيکه غېږې ته ولوېدم او په زړه کښې به خوشحاله وم. څومره چې لوېيدم، هماغومره مې له تورکي څخه کرکه زياتېدله. موږ چې په کوټه کې وو ، د هغه درې خويندې او دوه ورونه پيدا سول؛ خو له نورو څخه مې کرکه نه کېدله، يوازې تورکی مې بد ايسېده.

له اکا څخه مې خوا بده وه. همزولو به پيغور راکاوه چې څنګه دې څو ورځې مزې کولې، که د نرزوی يې؛ نو اوس هم شيان رانيسه. اکا خو دې نور شی درته نه رانيسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

کله چې د مور په باب د هغه پر نيت پوه سوم؛ نو په زړه کښې مې ورنه کرکه پيدا سوه. د هغه د لاس ښکلول را باندې ډېر غمېدل. يو دوه وارې مې د هغه لاس مچ نه کړ؛ خو مور راته په غوسه سوه چې بې ادبي مه کوه، سړی د مشرانو لاسونه ښکلوي.

تورکی چې يو څه غټ سو؛ نو ما به کله کله واهه. هغه ډېر شيطان و. زما په شيانو به يې کار لاره. ما به د ژاولو او بيسکوټو کاغذان چې هلکانو به ايسته غورځول، راټولول او په کور کښې به مې تر ليمڅي لاندې پټول. پر دې کاغذانو به ښکلي رنګه عکسونه وو. تورکي زما کاغذان څيرل او ما به ورته څپېړې ورکولې. هر ځل به د هغه مور راغله او زه به يې ووهلم. مور يې د سنډا په شان غټه وه، تکه توره. ما په زړه کښې توره بلا بلله. هغه زما د مور غوندې بې خولې نه وه، ډېره پليته ژبوره وه. يوه ورځ چې زه يې په څپېړو ووهلم، پزه مې وينې سوه. مور چې مې پزه پرېوللـه، ورتـه ويې ويل: خديجې ! له لاس سره دې لړ پام کوه. نانی دې ژوبل کړی.

هغې وربانـدې چيغـه کـړه: نـو دی ولـې زمـا ګلالـی زوی وهـي. چـې دومـره درباندې ګران دی؛ نو له ځان سره يې ساته.

ادې وويل: دا خو مومنان (ماشومان) دي، يو سات خپه يو سات خوشاله.

تورې بلا وويل: ستا زوی خوغټ سړی دی، کوچنی خو نه دی.

ادې را ته نصيحت وکړ چې د اکا په اولادونو کار مه لره؛ خو ما به خپل کار کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اووه کلنۍ غابښ مې لا نه و لوېدلی چې سبقان مې شروع کړل. بغدادي قاعده مې په میاشت کښې زده کړه. بیا ملا صاحب راته قران شریف شروع کړ. لا کال نه و پوره چې غابښ مې ولوېد. بل کال ته مې قران شریف ختم کړ. مور مې ډېره خوشحاله وه. ما به چې د هغې خوشحالي ولیده؛ نو لا زیات سبقان به مې ویل. وروسته امام صاحب راته قدوري، خلاصه، مونیه، او شروط الصلاة وویل. د تورکي هېڅ شی نه زده کېده. هغه چې لوی سو ، ان دوه غابښونه یې لوېدلي وو چې ما به په کور کې سبقان ورته ښوول؛ خو د هغه سر په څه شي نه خلاصېده. چې رښتیا سي، زه د هغه پر ټمبلۍ خوشحاله وم.

دې وخت کښې مې نیکه مړ سو. یوه ورځ یې پر خپل ټټر باندې لاس کښېښوو چې ځیگر مې خوږېږي. اکا هغه په موټر کښې واچاوه چې هسپتال ته یې بوځي. یو دوه ساعته وروسته یې بېرته په هماغه موټر کښې مړی راوړ. د نیکه په ژوند دومره نه خوږېدم. د پلار مینه به مې په هغه ماتوله؛ خو د هغه په مرگ بیخي یوازې سوم. وروسته له مورې سره د اکا چلند لا پسې خراب سو. هغه خپلې تورې ښځې ته هېڅ نه ویل؛ خو زما مور به یې کله کله وهله. ښځې به یې هر وخت پیغور راکاوه چې تر کله به زمورږ خیرات ته ناست یاست، ورسئ ځان ته کوم کسب کار وگورئ. سبقان خو ښه ویلای سئ، کار ته مو بیا ملا ماته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

مور مې غاړې رغولې. ما سبقان ويل او په کوڅو کښې مې خالي بوتلان او کاغذان راټولول او پر کباړي مې خرڅول. ما ګردې پيسې مور ته ورکولې او هغې اکا ته.

يوه ورځ يو تور سړی چې د مولويانو په شان يې سپين دستار تړلی و، له دوو نورو سره چې سپين ګرد لمني کميسونه يې تر ښنګرو پورې رسېدل او يو ازې يې پر زنو باندې لنډکی ږيرې لرلې، زموږ د کمپ جومات ته راغلل. د دوی پر سرونو يو بل ډول دستار و چې ما پخوا نه و ليدلی. شمله يې نه لرله. د دستار درې څنډې يې پر اوږو او شټ ځړېدې. له هغوی سره دوه موټره فوجيان هم راغلي او د جومات شاوخوا ته درېدلي وو. هغوی په عربي ژبه زموږ ملا صاحب ته څه وويل. ملا صاحب زه او درې نور کسان ورته وښوولو. هغوی څو شېبې نورې هم سره خبرې وکړې. بيا ملا صاحب موږ ته وويل چې شيخ صاحب په کوټه (کوېټه) کښې مدرسه لري. له جوماتو څخه تکړه طالب العلمان راټولوي او مدرسې ته يې بيايي. شيخ بيا څه وويل او ورپسې ملا صاحب د هغه خبرې موږ ته وکړې: شيخ صاحب په خپله مدرسه کښې درې وخته ډوډۍ درکوي، د شپې ځای درکوي، جيب خرڅ هم درکوي. تاسو په خپلو کورونو کښې دا خبره وکړئ. شيخ صاحب بله جمعه راځي او د چا چې خوښه وي مدرسې ته به يې بيايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې سودا ايي وه؛ خو ما تر بلې جمعې شپې شمېرلې چې کله به شيخ صاحب راځي او ما له ځان سره بيايي. کور راباندې غمېدلی و. د اکا او تورې بلا او د تورکي زغمل راته سخت و. زړه مې غوښتل چې ژر دې جمعه راورسېږي چې مدرسې ته لاړ سم. دغه ورځ هم راورسېدله. زه له درېو نورو هلکانو سره دارالعلوم ته ولاړم. دا مې اول ځل و چې کوټه مې ليدله. غټ غټ مارکېټونه، پاخه سړکان، رنګ رنګ موټران او ډېر نور شيان پکښې وو. زموږ مدرسه خورا لويه وه. له درګاه څخه يې رانيولې تر اخر سره پورې د مرمرو سپينې ډبرې لګېدلې وې. هورې نور طالب العلمان هم وو، له نورو کمپونو څخه يې هم هلکان راوستي وو. هلته يې له ټولو څخه امتحان واخيست، بيا يې زه او عبدالهادي په يوه جماعت کښې کښېنولو؛ خو دوه نور اندېوالان يې رانه بېل کړل.

زموږ جماعتونه چې معلوم سول، د مدرسې ناظم په ګردو ځايونو وګرځولو. د درګاه په چپ لاس کښې د استنجا ځايونه او لېټرينونه(تشنابونه) وو. د غسل کوټې هم هماغلته وې. ما پخوا داسې څيزونه نه وو لېدلي. شاور، بايلر، نل او کموډ مې اول ځل په همدې مدرسه کښې وليدل او ګومان کوم چې نورو هلکانو هم پخوا داسې شيان نه وو ليدلي. د مدرسې ناظم راته وويل چې د اودس د وچولو لپاره به لوټې نه استعمالوو که نه نو د کموډ نلونه به بند شي. ده راته تشناب کاغذ راکړ چې استعمال يې کړو. بيا يې زموږ د درس خونې راوښودلې، په درېو ديوالونو پورې لګېدلې لويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

کوټې، د ګردو کوټو درګاوې غولي ته خلاصېدې. د دغو کوټو په کونج کې دویم چت ته لاره ختلې وه، موږ په ناظم پسې وختلو، په دویم چت کښې مو د خوب خونې وې، په هره خونه کې لس کټونه.

وروسته ناظم صاحب د ډوډۍ خونې ته بوتلو. په اوږده کتار یو په بل پسې ودرېدو. آشپز هرو دوو کسانو ته په یوه نکلي پتنوس کې یوه کاسه ښوروا، دوې ټوټې غوښه، دوې دانې وچه ډوډۍ، دوې دانې کیلې، ورکول. ډېره موده کېدله چې کیله مې نه وه خوړلې. وروستی ځل مې چې غوښه خوړلې وه، هغه مهال و چې نیکه مړ سوی و. اکا سخوندر حلال کړی و او جنازې ته راغلو کسانو باندې یې وخوړله. ما په هغه ورځ غوښه وخوړه خو پر خوند یې پوه نه سوم.

تر ډوډۍ وروسته ولاړو چې اودسونه وکړو. د غولي په منځ کښې د اوبو لوی ډنډ و، دومره لوی چې موږ کم زیات دوه سوه کسه طلباو په یوه وار اودسونه پکښې وکړل. د ډنډ په شنو کاشیو کښې اوبه د اسمان په شان شنې ښکارېدې. اودسونه مو چې وکړل، حوض ته مخامخ لویه جامع ته ورننوتو، دوه چتونه یې لرل. ګردی ګنبده یې دومره لوړه وه چې که شل کسان هم یو د بل پر اوږو سپاره سوي وای لا به یې هم ګنبدې ته لاس نه وررسېده. ګنبده همدومره پراخه هم وه. ښکلي رنګه ګلان پرې رسم سوي وو. د ګنبدې په منځ کښې په لس دولس ګزه اوږده طلایي رنګه زنځیر پورې د څراغونو ګېډۍ ځوړنده وه چې دوی ورته قندیل ویل. څلور رکعته سنت مو وکړل، بیا د سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غالیو پر مصلی ګانو کېناستو چې امام صاحب فرض شروع کړي. په چت پورې ځړېدلې پکې چالانې وې، خوندوره یخه هوا یې راشړله. ما سر ورته پورته نیولی و. د هر صف له پاسه دو لس دانې پکې وې.

ملا امام صاحب په منبر کې ودرېد. محراب او منبر له یشمي مرمرو جوړ وو ، له پاسه یې د مرمرو پر بله ډبره کلمۀ طیبه په تور رنګ حک سوې وه. امام صاحب چې تکبیرونه ویل، خواږه اواز به یې په لوړه ګنبده کې انګازې کولې.

په مدرسه کې یې سمه ډوډۍ راکوله. سهار یې ملایي راکوله، د شپې به یې کله پټاټې، کله سبزي او کله لوبیا یا دال پخول. په غرمه کې یې له غوښې او ښوروا سره مېوه هم راکوله. ما به څو ورځې د خپلې برخې مېوه سره یوځای کړه او چې کور ته به تلم، مور ته به مې وړله. په هره میاشت کښې به یو ځل کور ته تلم. د جیب خرڅ روپۍ چې په مدرسه کې یې راکولې، د هغې نیمایي به مې هم مور ته ورکوله. په مور پسې ډېر خپه کېدم؛ خو میاشت وروسته به هم چې کور ته تلم، بیا به هم د اکا او د تورې بلا چلند راسره نه و ښه. ما به چې مور ته د سبقانو کیسې کولې، د اکا ماینې به تر سترګو لاندې راته بدبد کتل. کله کله به یې طاقت نه کېده او ویل به یې چې: دا هسې خوشې خبرې دي، نر هغه دی چې پیسې وګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

خو مور به شاباسي راکوله. يوه جمعه چې کور ته ولاړم، د ادې تر چپې سترګې لاندې شنه ليکه تاوه وه. سترګه يې سره اوښتې او پړسېدلې وه. پوښتنه مې وکړه چې دا ولې؟

هغه موسکۍ سوه، ويې ويل: هېڅ نانيه! همداسې مې سر راباندې وګرځېد. ولوېدمه.

ما وويل: دا نو څنګه چې بل ځای دې نه دی ژوبل، يوازې دې سترګه خوږ سوې ده؟

هغې وويل: نانيه، سترګه مې په درګاه پورې ولګېده.

زه پوه سوم چې خبره رانه پټوي. توره بلا همداسې ناسته وه، له کوټې څخه بيخي نه وتله.

ما چې مور ته د جيب خرڅ پيسې ورکولې، هغې رانه وانه خيستې. ويې ويل: نور به چې راځې، پيسې به دې اکا ته ورکوې.

- ولې؟

- نانيه! زه به په پيسو باندې څه وکم؟ اکا دې د کور خرڅ راوړي، ما ته ډوډۍ راکوي، جامې راته کوي؛ نو ته دې پيسې هغه ته ورکوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا چې راغی ما ورسره د لاس روغبړ وکړ؛ خو لاس مې یې ښکل نه کړ. هغه ځو شېبې ترېو تندی کښېناست؛ خو څنګه چې پیسې مې په لاس کښې ورکړې، د تندي ګونځې يې رنګې سوې.

په مدرسه کښې خوشاله وم. زه او عبدالهادي په سبقانو کښې تکړه وو. استادان رانه خوښ وو. عربي ژبه مو زده کړه. ورسره مو د صرف و نحو، بلاغت، منطق، ترجمه، تفسیر، فقه او حدیث کتابونه هم وکتل. هره جمعه به د مجاهدینو څو کسان زموږ مدرسې ته راتلل. دوی به په افغانستان کښې د مجاهدينو د مېړانې کیسې راته کولې. د جهاد فضیلت به يې بیاناوه. د شورویانو او خلقیانو ظلمونه به یې هم یادول چې څنګه جوماتونه په بمونو الوځوي، عالمان وژني، پر کلیو بمباری کوي، نه انسان پرېږدي، نه حیوان، ټول له یوې مخې قتلوي، قران شریفونه سوځوي، ان په لېټرینونو کښې يې اچوي.

زما وینه به په جوش راغله. زړه مې غوښت چې زه هم جهاد ته ولاړ سم؛ خو دوی به یوازې هغه طالب العلمان جهاد ته بیول چې بېرې به یې راغلې وې. ما به هره ورځ دعا کوله چې خدای دې ژر زما پر مخ بېره راولي. په کال کښې به یې دوه ځله یوه یوه هفته نظامي درسونه هم راکول. د کلاشینکوف خلاصول او بېرته تړل مې زده کړي وو. د هفتې په پای کښې يې د ډزو میدان ته بېولو. دغه ځای ډېر لرې د غرونو په ډډه کښې و. له لرې به مو ولاړې تختې چې د انسان عکسونه وربانديې لګېدلي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ویشتلې. وسله چې به مې په لاس کښې ونیوله، ډېر به خوشاله سوم. ځان راته د زمري غوندي میړنی ښکارېده. اکا مې په دې هم بد اېسېده چې غټ سړی و؛ خو جهاد ته نه ته. هغه د ښځو په شان و، کرار یې په کور کښې اړولي وو. په کمپ کښې یې یو دوکانګی جوړ و. تورکۍ یې هم له ځان سره په دوکان کښې کښېناوه. د دین او د جهاد غم ورسره نه و، بس د دنیا ګټې ته یې سترګې نیولې وې، آخرت ځنې هېر و.

په مدرسه کښې مې څلورم کال و چې افغانستان ازاد سو. مجاهدین کامیاب سول. اکا کډه بار کړه او کلي ته روان سو. زه او ادې هم هلمند ته ورسره ولاړو؛ خو کلي خوند رانه کړ. هره خوا ړنګ کورونه، کند وکپرې لارې او شاړې ځمکې وې. په لاره کې د سړک په غاړو کې وران ټانکونه، سوځېدلي موټرونه، د اوسپنو غټې ټوټې او د غټو مرمیو خالي نلۍ پرتې وې.

سهار وختي په تیاره کې له کوټې راروان سوي وو، کلي ته ماښام ورسېدو. کالي مو د ګاونډي په کور کې کښته کړل. شپه مو هماغلته وکړه. زه، اکا او تورکۍ د کور له نارینه وو سره په بېټک کې ناست وو، نور د ننه په سرای کې په بله کوټه کې وو. هغوی راته چرګ حلال کړی و، خوندوره ښوروا یې پخه وه. سخت وږی وم، په لاره کې مو یوازې اېشېدلې هګۍ په ډوډۍ پورې خوړلې وې. همدا چې د ماخستن لمونځونه مو وکړل، خوب راغی.

د سهار تر لمانځه وروسته اکا وویل: راځه چې خپل کور درباندې ووینم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور بامونه نړېدلي وو ، د ختو د بوالونه يې نيم روغ او نيم ړنگ وو. د کور په انګړ او شاوخوا کې يو زنګون وابښه ولاړ وو او ځای ځای د بمونو غتې او وړې اوسپنې پرتې وې. د څاه د بوالونه نړېدلي وو. په ژړه کې يې ودرېدم، سر مې وروړاندې کړ. زما تر بوټ لاندې وړې ډبرې وښويېدې او په څاه کې ولوېدې؛ خو له اوبو سره د لګېدو درغ يې رانه غی.

اکا راباندې ږغ وکړ: پام چې ونه لوېږې. لږ لرې ودرېږه.

د څاه دايره ارته سوې وه، په دېوالونو پورې يې ګڼ بوټي راشنه سوي وو. د کرکيو او درګاوو ځايونه وو؛ خو خپله کرکۍ او درګاوې يې ورکې وې.

په يوه کوټه ورننوتم، دوه درې چوغکې والوتې، ولاړې او د توت پر ونې کښېناستې. د کوټو په دېوالونو کې مارغانو ځالې جوړې کړې وې.

د کلي کاريزونه وچ وو. زموږ د څاه په شان د کاريزونو دېوالونه هم نړېدلي وو.

يوه مياشت مې په کلي کښې تېره کړه. له اکا سره مې د کور په جوړولو کښې يو څه مرسته وکړه؛ خو ډېر کار مې نسو کولای، ژر ستړی کېدم.

زه چې هلته وم، زموږ د کلي او د شاوخوا کليو شپږ کسان پر ماينونو وختل. دوه يې شهيدان سول او د څلورو پښې غوڅې سوې. مالونه خو به هره ورځ پرې ختل. يو ځايګی هم امن نه و. سړي ته بيخي نه معلومېدل چې په کوم ځای کښې خطره سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

او چېرته نسته. میاشت چې پوره سوه، نور مې ګوزاره نه کېده. بېرته له یوه کلیوال سره کوټې ته ولاړم، مدرسې ته مې ځان ورساوه. د عبدالهادي دوی کورلا په کمپ کښې و. هغه به چې کور ته ته، کله کله به یې زه هم له ځان سره بېولم. دوی د کندهار وو. پلار یې ویل چې په کلیو کښې لا ګوزاره کېږي؛ خو په ښار کښې نه. د وطن حالات سم نه رامالومېږي.

عبدالهادی مې نو د راز ملګری او پوخ اندیوال و. هر وخت به مې له هغه سره خواله کوله. هغه د اکا او تورکي دوی په هر څه خبر و. عبدالهادي خورا غیرتي ځوان و. په تقوا کښې یې هم جوړه نه وه. اکثره وخت به یې د تهجد لمونځونه کول، په دوو روژو کښې یې اعتکاف هم وکړ. همدا یې ارمان و چې فلسطین او مقبوضه کشمیر دې ازاد سي.

دوه کاله نور مې هم سبقان وویل. په وطن کښې حالات خراب وو. د تنظیمونو تر منځ جنګ روان و. ما په دې دوو کلونو د کور کلي احوال نه درلود؛ خو یوه ورځ چا خبر راوړ چې مور دې ناجوړه ده، ته یې غوښتی یې.

پر سبا یې د کلي خوا ته وخوځېدم. همدا چې له بولدکه واوښتم، د ټوپکیانو ظلم شروع سو. چې ګورم هر یو ـ دوه میله لرې، یو یو پاټک جوړ دی. پر ځینو پاټکونو د رباني، پر نورو د ګلبدین او پر یو نیم د نورو جهادي لیډرانو عکسونه مښتي وو؛ خو نور شیان یې سره ورته وو. په هر پاټک کښې لس دولس کسه ببر سري او یو دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغړزني هلکان ناست، څوک مسخرې کوي، څوک غبږه باسي. د چا پـه لاس کښې تـر لستوني لاندې کرک پټ دی، چا د کوڅه ډبه سپي په غاړه کښې پــــړی تـــړلی، دې خوا ها خوا ته یې څکوي او سات پرې تېروي. په هر پاټک کښې بـه یـې موټر دراوه او له موټروان څخه به یې پیسې غوښتې. بیا بـه دعـوې دنګلې وې. مـوټروان بـه زارۍ او رنګارنګې پلمې کولې:

ـکومندان صایب ! والله کـه یـې لـرم. مـوټر مـې خـراب سوی و. ټولې پیسـې پـه مـوټر بانـدې ولاړې، ـاولـه پېـره مـې ده. والله کـه مـې اوغـانۍ لا ګټلې وي. د سـپرلیو کرایې مې په تیلو ورکړې، ـصایبه له هغې خوا تش روان سوی یم.

خو دغو پلمو به په یو نیم ځای کښې کار وکړ. په نورو ځایو کښـې بـه چې څو پورې یې پیسې نه وې ورکړې، قدم یې هم نـه سو اخیسـتی. یـو څو ځایـه خو مـوټروان غریب څپېړې هم وخوړې. د کندهار ښار ته نژدې د بولدک دوراهي ته چې ورسېدو ، د حکومت پاټکونه شروع سول. په اول پاټک کښې یې سخت تلاشي کړو. زما پـه جیب کښې د مدرسې کارت و. بس په همدې یې ونیولم چې تـه د پاکسـتان جاسوس یې. مـا چې هرڅه ورته وویل چې زه خو په مدرسه کښـې سبقان وایم، د هغـه خبره یـوه وه. اخر موټروان څنګ ته کړم چې وه لیونیه دا څه لانجه دې راخیستې ده. ورکه، یو څو روپـۍ ورکه چې خوشې دې کي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

پاټک والا مې جیب ورسره سم نیم کړ. په دویم پاټک کښې یې بیا زموږ موټر ودراوه. یوه ببر سري له خیرنو وېښتو سره خپل سر د موټر په کړکۍ ننه ایست، په لوړ اواز یې وویل: هغه مدرسې والا کوم یو دی؟

ما وویل: زه یم وروه ! خدمت ښییه.

له موټره یې کښته کړم. هماغه د اول پاټک کانې دلته هم راباندې وسوې. خو دا ځل یې جیبونه راته بیخي تش کړل. شپه مې په ښار کښې د عبدالهادي د یوه خپلوان کره وه. یو څه پیسې مې ځنې پور کړې. پر سبا یې د کلي په لور روان سوم. له کندهاره هاخوا هم خبره هماغه وه. هرځای پاټکونه او د لارویانو شکول. د سنګین تر دوراهي پورې په کانکریټي سړک کې ځای ځای کندې جوړې وي. موټروان وویل: «پخوا به مجاهدینو دلته ماینونه ښخول چې حکومتي موټرونه والوځوي؛ خو دا نه وه معلومه چې څوک پر برابرېږي. یو ځل د هرات په مسافرو ډک بس په ماین والوت، د ټانک ضد ماین به و، موټر یې لس ګزه هاخوا ته غوځار کړی و. د سړک په غاړه، د موټر پر ټوټو باندې د مړیو غوښ اندامونه پراته وو. هاغه لښتی وینې؟ هغه له وینو ډک شوی و.»

له دوراهي چې د سنګین خوا ته وګرځېدو، ډمبر ختم سو. په خامه سړک روان وو. د سړک په څنډو کې د ټانکونو او عسکري موټرو جنازې لا هم هماغسې پرتې وې؛ خو تر پخوا لغړې ښکارېدې. لکه ټپوسان چې د مړه څاروي پر جسد برابر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، غوښې يې خوړلې وي او هډوکي يې پرېښي وي. موټروان وويل: «کباړ والاوو هغه څه چې په اسانه غوڅېدای شول، وړي دي. په دې درنو او سپنو يې زور نه رسېږي که نه دا به يې هم بار کړي وو.»

لس نيمې بجې سنګين ته ورسېدو. غټ بازار په کې جوړ و. دوکانداړانو د خپلو دوکانونو مخې ته اوبه شيندلې وي. دلته د نورې لارې غوندې موټر دوړې نه بادولې. په ختيځنو هوټلونو کې د سندرو ږغ اوچت و، دومره لوړ چې له سل ګزه لرې اورېدل کېده: «يار مې هندو زه مسلمان يم، د يار د پاره درمسال جارو کومه.»

ما سر وښوراوه، لاحول ولله مې وويل.

موټروان راته کړه: ولې، شريکه. دا خو عبيدالله جان دی. زبردسته خوږ ږغ يې دی. څومره ښې لنډۍ وايي.

ومې ويل: که خوږ دی که تريخ؛ خو ناروا دی.

موټروان لکه زما خبره يې چې بېخي نه وي اورېدلي، وويل: عجبه ځواني يې وه. ناځوانو په دښته کې وواژه.

- چا؟

- مجاهدينو. د خلقيانو اول که دويم کال و.

حيران شوم چې مجاهدينو يو وخت خلک د بدعت په خاطر واژه او اوس پخپله په غلاوو او نارواوو لګيا دي. ظالمانو خپل جهاد يې پخپله برباد کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

غرمه د کجکي بازار ته ورسېدم. د هلمند سیند مې ولید چې لکه د رونډ سړی کرار روان و. پر سیند باندی د لرګیو زوړ پول د موټرانو د تېرېدو پر وخت، لکه د بوډا سړي اواز لړزېده او ګړېږېده. باري موټر پرې نه سو تېرېدای. د پله په دې خوا کې یوه لاري ولاړه وه، پنډیان لګیا وو بار یې کوزاوه. څو نورو بیا په لاسي ګاډیو کښې شیان د پله پورې غاړې ته ایستل. دې خوا ته بیا بله لاري درېدلې وه، نورو پنډیانو بېرته بار له لاسي ګاډیو لاری، ته خېژاوه. په بازار کې کورونه تر پخوا ډېر سوي وو. بازار هم نوکي لوی سوی و. دوه درېش دوکانونه خو ما وګڼل. د بازار په منځ کښې د زمینداورو اډې خوا ته روان وم چې چا راباندې رږغ وکړ: عبدالستاره !

شا ته مې وکتل. اکا و. هغه په کجکي بازار کښې د پرچون دوکان جوړ کړی و. بېرته ورسره وګرځېدم. له نانوایي څخه یې درې دانې ډوډې واخیستې، د نانوایي له څنګ سبزي فروشي نه یې نیم پاو مستې واخیستې. د دوکان مخې ته تورکي غېږه راکړه. اکا د مستو کڅوړه ورته ونیوه: هه، دروایې خله، شړومبې جوړې کړه.

د دوکان په غولي پر نیالیچې کېناستم. اکا مچ شړونی واخیست، د مالونو له سره یې دوړې وشنډلې، ویې ویل: دا دوړې دې خدای ورکړې کړي، پوزې ته یې رسولی یم.

بیا یې یوه ټوټه ټوکر واخیست، په اوبو کې خیشت کړ، اوبه یې ونښتیځې او د ویټرین شیشې یې ورباندې پاکې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورکي دسترخوان وغوړاوه. د شړمبو ډکه کاسه یې په منځ کې او درې دانې ډوډۍ یې د دسترخوان په څنډو کې کېښودې. د پټاټو شکنه یې باندې کړې وه، ښه پرېمانه مرچک یې هم په کې اچولي وو. ډېره موده پسته مې د کور ډوډۍ خوړله، ډېر خوند یې راکړی و. د مازدیګر لمونځونه مو وکړل. لمر لا جګ ولاړ و چې خلکو د دوکانونو په بندولو بنا وکړه. ما وویل: په کوټه کې خو دوکانونه ان تر ماخستننه خلاص وي.

تورکي چې د دوکان له مخې یې شیان دوکان ته ننه ایستل، وویل: که لمر ډوب بېدو ته نژدې سي، بیا نه سو تلای. په لاره کې مو غله شکوي.

اکا د خپل او د بل دوکان تر منځ له نرۍ لارې خپل موټرسیکل راوایست. ما و تورکي د دوکان لرګینه درګاه بنده کړه. اکا موټرسیکل چالان کړ. تورکی د اکا شا ته کېناست او زه ورپسې.

لا نه وو خوځېدلي چې چا ږغ وکړ: یو کس مو ما سره شئ، زه یوازې یم. دا ځوان خو مې و نه پېژاند.

اکا وویل: وراره مې دی. له کوټې راغلی. تورکیه ! ورشه لالا سره کېنه.

له بازاره ووتو، په دښته کې د قبلې خوا ته روان شوو. نژدې ماښام کاریز ښار ته ورسېدو. کور مو بدل سوی و. د تېر ځل په شان اوس وابښه ورنه نه و چاپېر. د پوالونه کاه ګل وو. لویه کانتېنري درګاه په کښې لګېدلې وه. د درګاه په خوله کې لوی بېټک ودان و. د سرای په منځ کښې یوه دوکانچه جوړه وه چې شین چمن پکښې ولاړ و. مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ته یې د شبې د ګلانو پتې و. د شبیو بوی ان د سرای په درګاه کښې د سړي په سپږمو لګېده. یوازې زمونږ نه، د ټول کلي کورونه سم شوي وو.

یوه هفته مې په کلي کښې تېره کړه. هلته هم وضع چندانې ښه نه وه. د حزب او حرکت د قومندانانو تر منځ اخ و ډب روان و. زمونږ د کلي قومندان په حرکت کښې و. هغه د اکا اندیوال و. زما له راتګه چې خبر سو، یوه شپه یې له اکا سره میلمه کړم. د مېلمنو لویه کوټه یې په ټوپکوالو ډکه وه. د کوټې په بر سر کښې قومندان پښې غځولې وې. په څنګ کښې یې د پنځه لس- شپاړس کالو یو تک سپین لغړ زنی هلک ناست و. هغوی به یو د بل په غوږ کښې سره پسېدل او بیا به یې خندل. قومندان به له خندا سره د هلک پر ورنونو ګوتې ټینګولې.

ډوډۍ چې خلاصه سوه، د ماختتن لمونځونه مو په جمع سره وکړل. وروسته هغه سپین هلک له څو نورو کسانو سره ووت. څو شېبې وروسته په سره کمیس کښې یوه نجلۍ کوټې ته را ننوته. اوږده ویښته یې تر ملا پورې خوشې کړي وو، شونډې او غومبري یې سره کړي وو، سترګې یې تورې کړې او پر تندي باندې یې شین خال وهلی و. ورسره یو سړی دوتار په لاس او بل ډول پر غاړه هم راننوتل. اکا په غوږ کښې راته وویل: وه هلکه ګوره چې څه ونه وایې. قومندان صایب دغه بنداړ ستا لپاره جوړ کړی.

زما بیخي باور نه کېده چې زمونږ په کلي کښې دې داسې بې شرمه نجلۍ پیدا سي. چې ښه مې په ځیر ورته وکتل، هماغه لغړ زنی هلک و، ځان یې د نجونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ جوړ کړی و. ساز شروع او هلک میدان ته سو. عجیبه چمونه یې کول. تاو راتاو به سو. تیونه به یې وښورول. ساز به تېز سو او دی به هم ورسره تېز وڅرخېد، بیا د ساز له دربدو سره د یوه ټوپکوال مخې ته کښېناست. هغه به له جیبه شنه لوټونه راوکښل، د هلک پر سر به یې تاو کړل او هوا ته به یې وشیندل. ما اول ورته په حیرانۍ سره کتل؛ خو وروسته مې ورنه کرکه سوه. اکا ته مې وویل: زه ستړی یم، ځم بید بړم.

سبا ماښام له تورکي سره د کلي جومات ته تلم. هغه پر لاره راته وویل: «دلته هر قومندان همداسې هلکان لري. یوه شپه دلته بنداره، بله شپه هلته. تر نیمې شپې پورې ساز ته ناست وي بیا سهار لمانځه ته نه سي پاڅېدلی. ان غرمه نژدې وي چې راپاڅي او ناولي مخونه خپلو کورونو خوا ته ورسي. بیا د جمعې په لمانځه کې په اول صف کې همدوی وي.»

لمونځ چې مو وکړ، ملا امام موعظه شروع کړه. د جهاد په باب یې څو ایتونه تلاوت کړل. بیا یې څو حدیثونه هم بیان کړل، ویې ویل چې د حزب اسلامي د یوه کس وژل، د شورویانو د دریو تنو د وژلو اجر لري؛ ځکه چې حزبیان کافران دي.

هغه ډېرې خبرې وکړې. ټول غلي ناست وو.

ما وویل: ملا صاحب حزبیان خو زموږ ستاسې مجاهد برادران دي. پر مسلمان باندې د کفر فتوا ښه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

هغه راته نبغ وکتل. تورکي مې لاس ټینګ کړ چې غلی سه. ملا وویل: هغوی باغیان دي. د اسلامي حکومت امر نه مني. د اولوالامر نه یې بغاوت کړی. ***عطیو الله و عطیو رسول و من الامر منکم.*** د باغیانو وژل روا دي.

ما نور څه ونه ویل. چې راووتو تورکي راته کیسه وکړه چې: «د حزب ملایان هم حرکت والا کافران بولي. دواړه وایي چې د بلې ډلې وژل روا دي.»

عجیبه خبرې مې اورېدلې. پلانکي قومندان د پلاني لور په زوره وکړه. بل قومندان د شپې د یوه سړي کور ته ورولوېد ، د هغه ښایسته زوی یې په زوره بوت. اکثرو خلکو به خپل تنکي زامن چې یو څه ښکلي به وو ، د نجونو په شان په پرده کښې ساتل. ځینو خو خپل زامن، تر هغو چې ږیرې یې کېدې، د خپلو هغو خپلوانو کره استول چې کورونه به یې د دوی تر کورونو یو څه امن وو. په دې یوه هفته کښې مې داسې شیان ولیدل او واورېدل چې کلی کور رابانديې وغمېدل. ادې هم لکه چې په ما پسې مریضه سوې وه، زما په ورتګ رکه روغه سوه. ډېر مې ورته وویل چې د کوټې ډاکترانو ته به دې بوځم. ویې ویل چې یه اوس ښه یمه.

بېرته کوټې ته لاړم. سبقانو ته مې چنداني زړه نه کېده. هر وخت به په دې چورت کې وم چې ولې زموږ مجاهدینو د خدای او رسول لاره پرې ایښې ده. ولې یې ځانونه په ګناهونو ککړ کړي دي. یو څو میاشتې چې تېرې سوې، د طالبانو تحریک جوړ سو. زموږ د مدرسې ځینې طالبان هم په تحریک کښې وو. هغوی راته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې چې څنګه یې د لارو د غلو پاټکان لرې کړې دي. له قومندانانو څخه یې وسلې راټولې کړې او په کندهار کښې یې شریعت جاري کړی. د هلکانو ګډول، سروذ، د کرکانو او د سپیو جنګول، قمار، ټول غیر شرعي کارونه یې بند کړي دي. زه څو واري ورغلم چې ما هم جهاد ته ولېږي چې مفسد ټوپکیان له وطنه وشړم؛ خو مشرانو ویل چې ستا ږیره لا نه ده غټه سوې. ما به تر هر او دا سه وروسته په هېنداره کښې د خپلې ږیرې نوي راوتلي نري تارونه په خوند سره کتل. زړه مې غوښت چې ږیره مې ژر ګڼه سي، اوږده سي او مخ مې پټ کړي چې زه هم جهاد ته ولاړ سم او هغه بې شرمۍ ختمې کړم چې په خپل کلي کښې مې لیدلې وې.

هره ورځ به د طالبانو د فتوحاتو نوي خبرونه راتلل. ماشاالله د زمریانو غوندې جنګېدل. لکه د رسول اکرم په وخت کې به چې ملایکو د مجاهدینو مرستې ورتلل، هماغسې له طالبانو سره هم اللهي نصرت مل و. هر چېرته به چې ولاړل، خلکو به ورته ډوډۍ کوله. خلک خوشحاله وو چې د غلو او مفسدو ټوپکیانو له شره خلاصېدل. طالبانو په څلورو میاشتو کې کندهار، هلمند، روزګان، زابل، میدان او غزنی فتح کړل، د خوست او پکتیا مشرانو په خپله ورپسې ورغلل چې راځئ. څومره به خوشحالېدم چې دا خبرونه مې اورېدل.

دوه کاله مې بې غمه خپل سبقان وویل چې کابل هم فتح سو او اسلامي امارت قایم سو. زموږ د مدرسې ډېر طالب العلمان د تحریک اندیوالان وو. هر چا به چې د مولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

نعماني صاحب خبرې وا ورېدې، خامخا به جهاد ته تلل. مولوي سميع الحق نعماني صاحب زموږ استاد و، پر ما او عبدالهادي ډېر مهربان و. هغه پر ګردو مهربان و. زبردست عالم و. په تقرير کښې بيخي بې جوړه. موږ به اکثره وخت د مازديگر او ماښام د لمونځونو تر منځ په هغه راټولېدو، د هغه خبرو ته به مو غوږ نيوه. نعماني صاحب پخوا د پنجاب په يوه لويه مدرسه کښې مدرس پاتې سوی و؛ خو اوس راغلی و چې افغان طالب العلمانو ته تدريس وکړي.

هغه ويل: افغانان ډېر غيرتي خلق دي؛ د همدې د پاره خو ما د پنجاب لويه مدرسه پرېښوده، دلته کوټې ته رالم چې د افغان بچو له خدمت اوکم.

هم د هغه خبرو راته خوند راکاوه او هم يې لهجه. مولوي صاحب د سوات و. د ((نسته)) پر ځای به يې ((نيشتې)) ويل. دا يې عادت و چې د خبرو پر مهال په خپله ګنه مې وريجې ږېره کښې يو ځل ښی او بيا چپه خوا ګوتې تېرې کړي. ما نبغ ورته نه سو کتلای. شنې سترګې يې خورا اثرناکې وې. سپين پراخ تندي او سره او سپين غومبرو ته به يې چې هر چا وکتل، ويل به يې چې مولوي صاحب نوراني سړی دی. نورو استادانو بحث ورسره نه سو کولای. دی په استدلال او په خبرو کښې بې ساری و. د هغه کالي او دستار مې هېڅ کله خيرن نه وو ليدلي. غير له سپين رنګه يې بل رنګ کالي نه اغوستل. يو خوږ عطر به يې هر وخت استعمالاوه چې بوی يې د سنځلو د ګلو په څېر نرم و. ځينو نورو استادانو به هم عطرونه استعمالول؛ خو د هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونو تېز بوی درلود او د سړي نفس يې ورتنګاوه. پر ما او عبدالهادي د نعماني صاحب خاص نظر و. کله کله به يې موږ ته اوراد او وظيفې راکولې. موږ دواړو به هم د هغه درسونه په دقت زده کول.

په دې دوو کلونو کښې افغانستان ته تګ راتګ زيات سوی و. په مياشت کښې به خامخا يو چا د کلي حال رارساوه. د طالبانو درېيم کال لا نه و شروع چې يوه کليوال خبر راکړ چې د مور ناروغي زياته سوې ده. بيا کلي ته ولاړم. دا ځل چې له سرحده واوښتم. د سرحدي پاټک پر سر د طالبانو سپين بيرغ رپېده. د پخوانو پاټکيانو غلا او شکول مې راياد سول چې پر خلکو به يې څومره ظلمونه کول؛ خو دا ځل چې تلاشۍ ته يې ودرولو، يو توري لنګوټې والا ځوان موټر ته راوخوت. د سنت په طريقه يې ښه پوره سلام واچاوه: «*السلام عليكم و رحمة الله و بركاته*» بيا يې وويل: ستړي مه سئ، پر لاره خو به مو څه تکليف نه وي ليدلی؟ تر تلاشۍ وروسته يې ښه په عزت رخصت کړو.

دې کارونو داسې خوند راکړی و چې ښوا که مې په لوړ ږغ وويل، دوا دې سه ملا عمر صاحب له دې اسلامي امارت سره. له بولدکه تر کجکي پورې مې بل پاټک ونه ليد؛ خو لاره هماغسې خرابه وه.

په کندهار کې مو يو کليوال راسره ملګری سو، هغه د اکا انډيوال و. د کلي کيسه يې وکړه چې جنګ جګړې يو مخ ورکې سوې دي. بدعتونه او ناروا وې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دي. مفسد جهادي قوماندانان ګرده تښتېدلي دي او په کلي کې شريعت جاري دی.
کجکي کلي ته چې ورسېدو ، کليوال راته وويل: راځه چې همدلته کښته سو. له سينده
چې پورې ووځو ، بيا کلي ته دومره لاره نه پاتېږي. ها خوا ته بيا موټر پيدا کېږي چې
تر کلي په کښې لاړ سو.

سيند ته نژدې کښته سو. د هلمند سيند مې دا سې له نژدې نه و ليدلی. تېر
ځل چې د کجکي په بازار ولاړم، د پله له سره مې سيند ليدلی و ؛ خو اوس يې په
څنډه کې ګرځېدم. سل يو نيم سل ګزه سورور سيند ، له هغې غاړې تر دې غاړې پورې
يو ټينګ کېبل دوه - دوه نيم ګزه غځېدلی و. د يوه بس په اندازه او سپنيزه بېړۍ له
پورې غاړې رارو انه سوه. شل – دېرش کسان په کښې ناست وو. حيران وم چې دا څنګه
چلېږي. چې نوکي رانژدې سوه، ومې ليدل چې جاله وان په غبرګو لاسونو کېبل ټينګ
نيسي او مخې ته زور کوي، ورسره بېړۍ مختـه خوځېږي. چې ښه رانـژدې سوه
رابښکاره سول چې د بېړۍ په منځ کې يوه لوړه متېه ولاړه ده او د متې پر سر کړۍ. کېبل
د کړۍ په منځ کې تېره سوې وه. جاله وان چې د کړۍ له دې خوا نه کېبل ټينګاوه ، کړۍ
په کېبل باندې ښوېيدله او بېړۍ يې مخې ته راڅکوله. د سيند په غاړه کې د ماهيانو
مړ بوی لټېده. ځوانو هلکانو د کبانو سطلونه په لاسونو کې نارې وهلې، تازه ماهيان،
تازه ماهيان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې د لرګيو تختو سره چې د سيند په غاړه کې لکه هوايي پل لګېدلې وې، ودرېده. خلک ورنه کښته سول او موږ وروختو. دا مې اول ځل و چې په ببرۍ سپرېدم. وېرېدم. د ببرۍ او سپنې نرۍ وې. تل يې په څو ځايونو کې درزونه لرل. ببرۍ چې حرکت وکړ، له درزونو څخه يې اوبه راپورته سوې او وار په وار سره زياتېدې. پښې مې د ببرۍ په تل کې د اوسپنيز چوکاټ پر سر کېښودې چې بوټونه مې لانده نه سي. جاله وان ته مې وويل: بابا، چې ډوب مو نه کې.

وموسېد: په توکل د خدای به دې صحيح سلامت پورې باسم.

د اوبو څپو به ببرۍ کښته خوا پورې واهه؛ خو جاله وان به کېبل ټينګ کړ او ببرۍ به يې ببرته سيده کړه. هم وېرېدم او هم يې خوند راکړی و.

له ببرۍ چې کښته سو، يو يو لس زريز نوټ مو جاله وان ته ورکړ.

لمرنبغ ولاړو چې کور ته ورسېدم. ادې خورا ډنګره او بې سېکه سوې وه. رنګ يې داسې الوتی و لکه ټوکر چې ډېره موده دې لمر ته غوړولای وي. ما ته يې همدومره وويل چې زنانه تکليف لري. د سيمې پر ډاکترانو او اخوندزاده ګانو ګرځېدلې وه؛ خو علاج يې نه و سوی. چا ورته ويلي وو چې اپرېشن غواړي.

بېګاه مې اکا ته وويل چې ادې به کوټې ته بوځم.

هغه وويل: دومره پيسې به له کومه کې، پر اپرېشن خو ډېرې پيسې لګېږي.

- يو څه به ته راکې، څه به زه په کوټه کښې پورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

- زه خو اوغانۍ لا والله که لرم.

چورت مې خراب سو. بله ورځ مې د پلار د اکا زوی ته کیسه وکړه. هغه وویل چې وروره له اکا څخه دې خپل حق وغواړه. دا دومره کلونه چې دې ځمکه ورته پرېښې وه، لږه ګټه خو یې نه ده کړې. پوهېږې چې هر کال څومره تریاک کوي؟ یاره لس منه خو یې دا سږ کال ټول کړي.

د هغه خبره راته لکه د اختر زېرې و. بیګاه مې اکا ته د حق خبره وکړه.

هغه راته وموسېد، ویې ویل: وراره ګله دومره سبقان دې وویل؛ خو لکه چې ملا نه سوې.

تورکي کټ کټ وخندل. د هغه د مور تور غومبري هم سره وخوځېدل، خوله یې جینګه سوه، ژېړ مردار غاښونه یې راښکاره سول.

ما تندی ورته تریو کړ. تورکي او تورې بلا ته مې وکتل. اکا ته مې وویل: په دې کښې نو د سبقانو څه کار دی. خپل حق مې دی.

هغه ولاړ سو. څادر یې وغوړاوه. ویې ویل: ته لا کوچنی یې، پر دې خبرو دې سر نه خلاصېږي. ما سره دې حق نسته. که نې منې ورسه له حاجي مولوي څخه پوښتنه وکه. دا ته او دا شریعت.

بې له دې چې زما ځواب واوري، ژر یې لمانځه ته نیت وکړ.

ما وویل: که لوی یم، که کوچنی، خپل حق درنه غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار د حاجي مولوي صاحب کور ته ولاړم. هغه زموږ د کلي ملا امام و.

کیسه چې مې ورته وکړه، هغه را څخه پوښتنه وکړه: ستا پلار څه مهال شهید سو؟

- زما نه یاد یږي، ما بیخي لیدلی نه دی.

- نیکه دې څه وخت مړ سو؟

- د اتو - نهو کالونو به وم چې نیکه مړ سو.

- مطلب دا چې پلار دې تر خپل پلار د مخه مړ سوی؟

ما سر وښوراوه: هو کې.

هغه په پسته ژبه وویل: ملا صاحب! اکا دې ریښتیا وایي. ستا حق نه کیږي.

- ولې؟

- بس همدا د میراث حکم دی. که زوی تر خپل پلار مخکې ومري، میراث نه ورته رسیږي.

له کلي مې تمه وختنه، توکل مې پر خدای وکړ. بله ورځ مې مور کوټې ته بوتله. کمپ ته ورغلو د عبدالهادي دوی په کور کښې مو واړول. د هغه مور زما له ادې سره ډاکتر ته ولاړه. دوه زره کلدارې خو پر هغه ورځ په ټسټونو ولګېدې. ډاکتر وویل چې پنځلس زره روپۍ بې د اپرېشن خرچه کیږي. دنیا راباندې غمېدلې وه. نه پوهېدم چې څه وکړم. مدرسې ته ولاړم. ماښام نژدې و. اودس مې وکړ. د مولوي نعماني صاحب ږغ مې واورېد: عبدالستاره په خیرونه. کله رالې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

زه ولاړ سوم. د هغه لاس مې په غبرګو لاسو ونيو او ښکل مې کړ.

هغه تر مټ ونيوم، ويې ويل: رازه ! مانزه ته لا وخت شته سو منته به ګپ شپ سره ولګوو.

ورسره رهي سوم. مولوي صاحب وويل: هلکه سه چل دې؟ ولې خفه يې؟

- نه يم خپه.

- بچيه ما درته کتل، خې خپه دې پېنزه واري ووينزه. که خفه نه وې؛ نو ولې به دې داسې کول هه؟ وايه سه چل دې؟

ما ورته د مور د مريضۍ کيسه وکړه. هغه راتـه ځو اوراد راوښوول چې دا تـر هغې پورې تکراروه چې زړه دې مطمين سي. خداى مهربان دى هر څه به اسانه سي.

سبا سهارتر لمانځه وروسته زه په ذکر لګيا وم چې نعماني صاحب راغـی. بيـا يـې تـر مـټ ونيـوم او لـه ځـان سره يې رهي کـړم. پـه يـوه ګوښـه ځـاى کښـې يې شـل زره کلداري په لاس کې راکړې، ويې ويل: شابه دا واله، د مور بي بي علاج دې پې وکه.

- دومره پيسې به بيا زه له کومه پيدا کم چې ببرته يې درکم؟

- خداى لوى ذات دې. يو سبب به درله وکي. او که وم نه شو؛ نو ما دربخلي. بس په مانزه کې راله دعا ګانې کوه، همدا مې بس دي.

د مور اپريشن وسو. هغه جوړه سوه. تـر اپريشـن وروسـته يـوه هفتـه نـوره هـم د عبدالهادي دوى په کور کښې پاته سوو. د ادې د اپرېشـن ټکونـه چې يـې واخيسـتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي ته ولاړو. دا ځل مې یوه شپه وکړه. پر سبا یې بېرته رهي سوم. زړه مې غوښتل چې ژر مولوي صاحب وګورم. اوس نو هغه تر هر چا راته ډېر خپل ښکاربده. د هغه احسان غوټ مات کړی وم.

څه موده پس ته مې له نعماني صاحب څخه پوښتنه وکړه چې دومره ډېرې پیسې یې څنګه راکړې او له کومه یې کړې؟

هغه وویل: د الله تعالی دربارډېر لوی دی. چې سه ورنه وغواړې درکوي یې؛ خو چې په اخلاص سره یې وغواړې. هماغه اوراد چې مې تا ته خودلي وو، پخپله مې هم ورد کول. بس الله راسره مدد وکو. که نه تا له خو پته شتې چې زما دومره تنخواه نیشتې.

د هغه خبرو راته شک پیدا کړ چې دی ولې نه وي. رایاد مې سول چې یو ماز دیګر ډېر خپه وم، له یوه انډیوال څخه مې نسوار واخیست. ماښام نعماني صاحب په غوږ کښې راته وویل: بچیه په نسوارو غم نه غلطیږي. د خدای ذکر وکه چې زړه له دې سکون رایشي.

زه هېڅ نه وم لیدلی چې نسوار مې واچاوه؛ نو مولوي صاحب څنګه خبر سو؟ دا خبره مې له عبدالهادي سره شریکه کړه.

هغه هم راته خپله همداسې یوه کیسه وکړه، ویې ویل: یوه شپه احتلام سوی وم. نیمه شپه پاڅېدم. حمام ته ولاړم. بایلر نه و لګېدلی. ما وې که اوس بایلر ولګوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څو چې اوبه تودېږي، نور طالبان به راویښ سي، بیا به راباندې پوه سي؛ نو په یخو اوبو باندې مې غسل وکړ. زه هم هېڅ‌چا نه وم لیدلی؛ خو سهار مولوي صاحب راته وویل: بچیه په شرع کې څه شرم. یخو اوبو سره مه لامبه چې بیمار نه شې.

له ځینو نورو هلکانو مو هم ورته کیسې اورېدلې وې. په زړه کښې مې د هغه مینه ورځ تر بلې زیاتېدله. زه او عبدالهادي به چې یوازې سو؛ نو د ده پر صفاتو به مو خبرې کولې. عبدالهادي هم هغه ته ډېر احترام درلود.

یوه ورځ زموږ د مدرسې یو طالب العلم شهید سوی و. هغه د کوټې و خو په افغانستان کښې یې جهاد کاوه، په مزار شریف کې چا ویشتلی و. د هغه جنازه یې چې راوړه، موږ ورته ژړل. د نیکه تر مرګ وروسته دا اول ځل و چې جنازه مې لېده. د هغه مخ مې ولید. تک سپین، ان شونډې یې هم سپینې وې. ما ګومان کاوه چې هغه بیده دی. زړه ته مې نه لوېده چې مړ به وي. کفن یې د ټټر په حصه کښې په وینو سور و. ما اورېدلي و چې د شهید وینه نه درېږي. سخته مې خوا بده وه. د ګردو اندېوالانو له سترګو اوښکې روانې وې.

نعماني صاحب راغی. جنازه مو د دوی کلي ته یوړه. د جنازې لمونځ مو په نعماني صاحب پسې وکړ. شهید مو دفن کړ. مولوي صاحب موعظه وکړه. د هغه خبرې مې هېڅ نه هېرېږي. ویل یې: ما اولیدل چې بعضي طلبا جاړي. ما هم وجړل؛ خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید د پاره مې نه دي جوړلي. ما د ځان د پاره وجوړل چې الله پاک ولې زه شهید نه کړم. د شهادت دغه غټه درجه يې ولې ما له رانه کړه.

هغه د دستار په شف باندې خپلې اوښکې پاکې کړې. ږغ يې ژړغوني و. ویې ويل: د اعلای کلمة الله په لاره چې سوک شهيد کيږي، هغه مړ نه دي، هغه جوندي دي. که تاسو وپوېږئ چې هغه اوس سومره خوشاله دي؛ نو ټول به د خدای نه شهادت وغواړئ. اوس به ملايکو د هغه په قبر کې جنت له کړکۍ جوړ کړې وي. هغه به د جنت تماشه کوي او د الله شکرانه به ادا کوي چې دغه مقام يې ورله ورکړې. د ده په شهادت مه خپه کېږئ. دا د اويا تنو شفاعت کولای شي. دا به د اقاربو او علماوو او طالب العمانو شفاعت وکي او خدای به يې د ده په شفاعت جنت له بوزي.

استاد د صحابه وو د جهاد کيسې وکړې چې څنګه به يې په اسلامي جذبه پر کفارو حملې کولې، په هره غزوه کښې به څومره ملايکو د مجاهدينو مرستې ته راتلل. په دعا کښې يې په وار وار ويل: يا الله ما له شهادت راکه. يا الله چې په بستر کې د بې غيرتۍ مرګ راله رانه کې.

ما او عبدالهادي به هروخت مولوی صاحب ته زارۍ کولې چې جهاد ته مو ولېږي؛ خو ده به ويل چې وخت به يې راسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

وختونه ګړندي تېرېدل. طالبانو ټول ځایونو فتح کړي وو، خلکو ویل په شمال کې یو څو کلي د شر و فساد په ولکه کې ده نور ټول وطن کې د طالبانو امارت قایم دی. یوه ورځ نعماني صاحب راغی، ویې ویل: مبارک مو شه.

ګردو ورته حیران وکتل. ده وویل: د اسلام فدایانو احمدشاه مسعود دوزخ لـه ولېږل.

دا اول ځل و چې د فدایي کلمه مې واورېدله. استاده وویل چې فدایي هغه څوک دی چې د الله او اسلام په لاره کې سر قربانوي. ځان مرګ ته ورکوي خو د الله دین له مرګه بچ کوي.

میاشت به تېره وه که به نه وه چې د امریکې جنګ شروع سو. په مدرسه کې مو خورا زیات طالب العلمان راټول سوي وو چې کفارو مقابلې ته ورسي. نعماني صاحب دا ځل موږ ته هم اجازه راکړه چې جهاد ته ورسو. موږ ورغلو؛ خو طالبانو د کندهار په قول اردو کښې تم کړو. مشرانو راته وویل چې تاسې نابلده یاست، همدلته پاتې سئ. درې هفتې په کندهار کښې پاتې سو؛ خو دوې شپې مو هم په یوه ځایګي کښې تېرې نه کړې. هره شپه به مو ځای بدلاوه چې د امریکایانو له بمبارۍ بچ سو. هماغه کور چې برابیې به مو شپه په کښې تېره کړې وه، پر سبا یې ویشتل کېده. حیران وو چې دا څه رقم سترګې لري چې موږ د ځمکې لاندې هم لیدلای سي. زموږ ډېر اندېوالان همداسې په بمباریو شهیدان سول. موږ نو ارمان کاوه چې یو ځل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایان پر ځمکه په لاس راسي، بیا به ورسره ګورو. اخر ټول وتښتېدل. هر څوک په خپله مخه ولاړل. زه هم کلي ته ولاړم.

په کلي کښې خورا ګډوډي جوړه وه. د طالبانو مشران تښتېدلي وو. بیا هماغه حرکتیان په ولسوالۍ کښې دېره وو؛ خو دا ځل د حزب اسلامي قومندانان نه وو چې ورسره ډغري ووهي. د حزب قومندانان ټول له طالبانو سره ولاړ وو چې اوس فراره سوي وو. د حرکت قومندانانو نوې کانې پیل کړې وې. د خلکو موټران به یې په زوره بیول چې دا موټر طالبانو درکړی. ان د خلکو ټېکټران او موټرګاټان (موټرسیکلونه) یې هم ولجه کول. زموږ د کلي له یوه سړي یې غویان هم بیولي وو. هر قومندان ځان ته بندیخانه درلوده، هر څوک یې چې بد ابسېدل، پکښې وابه یې چول. زیات کسان یې په ډېرو ډبولو معیوبان کړل. ډېر خلک یې بې پوښتنې، بې محکمې شهیدان کړل. په هېڅ شي یې صرفه نه کوله. څوک نه وو چې پوښتنه وکړي. په دې څو کلونو چې زه کلي ته نه وم تللی، ډېر شیان بدل سوي وو. کاریزونه اکثره وچ سوي وو. ډېرو کسانو خپل د انارو او انګورو باغونه نړولي وو چې تریاک پکښې وکري. د اوبو لپاره یې برمې وهلې وې. دوی ورته بوړۍ ویله. څو ورځې چې تېرې سوې، بیا د هلکانو ګډول او د کرکانو ساتل او جنګول پیل سول.

په کلي کښې یوازې په دې باندې خوښ وم چې له مور سره وم. که نه خو هره ورځ یې راباندې کال تېرېده. د خلکو ناروا وې او بدعتونه د زغملو نه وو. نور خو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

پرېږده چې د تورې بلا پیغورونو بیخي په تنګ کړی وم. یوه ورځ چې کور ته ورغلم، زما له ادې سره یې هسې کیسه پیل کړه: ها د شیرینو په زوی خبره سوې؟

مور مې وویل: نه څه پې سوي دي؟

په ملنډو یې وویل: نور نو څه وسي؟ مدرسې ته تللی و چې مولوی ځنې جوړ سي؛ خو اوس لنډغر ګرځي. د یوې اوغانۍ پیدا م نه لري.

مور مې غلې وه.

هغې بیا وویل: د طالبانو هغه امربالمعروف والا نه و چې د کرکانو په سر یې د تورکي وریښتان خریيلي وو، هغه چاروا کو نیولی. تورکی وایي مام زړه وربانديې یخ کړ. ښه مې وډباوه.

بیا یې کټ کټ وخندل.

هغه پوهېدله چې د غه کیسې پر ما بدې لګېږي؛ خو له کسته به یې هر وخت همدا سې کیسې کولې. ته وا دا به د بي بي سي راډیو وه. له هرځایه، له هرڅه خبره وه. په کور کښې د هغې له لاسه وخت رابانديې نه تېرېده او د باندې د خلکو چلند رابانديې غمبده.

د ژمي دوې میاشتې چې تېرې سوې، د پوجیو (للون) وخت راورسېد. تریاک دې ورک سي له دومره خوارۍ سره. پوجي نو دا سې کېږي چې د تریاکو د بوټو له منځه نور وابنه للون کېږي. چېرته چې د تریاکو بوټي ګڼ وي، کوچني او کمزوري دا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښل کېږي او غټان يې پرېښوول کېږي. له هغه وخته چې د ترياکو بوټي د گوتې د يوه بند په برابر سي، تر څو چې له لوښتنه اوړي، پنځه- شپږ واري پوجي کېږي. پوجيگر د سهار تر لمانځه وروسته پر دوو پښو ورته کښېني، ان تر غرمې پورې همدا سې اخته وي. بيا چې د غرمې ډوډۍ يې وخوړه ببډ ېږي، پر دريو بجو راکښېني. تر چايو او د ماسپښين تر لمانځه وروسته بيا تر ماښامه کار کوي. ياره خلک خپل اولاد دومره نه نازوي، څومره چې ترياک نازوي. په يو حساب خو دوی هم نه دي ملامت. که نور هر څه وکري، د واټرپمپ د تېلو پيسې نه باسي. يوازې ترياک دي چې د دوی گوزاره پرې جوړه ده. د پوجيو په موسم کښې گرده خلک خپل زامن له مکتبو څخه اوباسي او پوجي وربانديې کوي. استادان هم ورته خوشاله وي، دوی هم ببغمه پر خپلو ځمکو کار کوي.

اکا مې هم خپله ځمکه کرلې وه او هم يې د بل سړي ځمکه په نيمايي نيولې وه. هغه سړي بوړی نه درلوده. اکا به له خپلې بوړی د هغه ځمکه اوبوله. د تېلو او موبلينو پيسې، تخم، کود هرڅه يې په نيمايي سره پرې کول او د ترياکو حاصل به هم نيم يوه او نيم بل اخيسته. اکا پخپله په کجکي بازار کښې خپل دوکان ته ته، تورکی يې هم ببوه؛ نو ماته يې وويل چې پر پوجيگرو وگرځم او د چايو او ډوډۍ غم يې وکړم. د پوجيو له غمه چې خلاص سو، د نېش وهلو وار راورسېد. دا نو د ثور د منځ شپې وې. گرمۍ بيخي بلا کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

وروستی نښش چې خلاص سو، یو دوې هفتې وروسته د نښش وهلو وار راورسېد. دا کار تر پوجیو هم سخت و. په مدرسه کې چې موږ ته یې نظامي ټرینینګ راکاوه، یو رقم یې داسې و چې وسلې به مو په غاړه کې اچولې وې، په یوه لاس به مو د مېل له لرګین پوښه نیولی او بل لاس به پر ماشه ایښی و، د نورو انډیوالانو سره به ځنګه په ځنګ په یوه صف کې مخ ته روان وو او د غره په ډډه کې ایښې تختې به مو ویشتلې. دلته په پټیو کې نښګر هماغسې تلل خو د وسلې پر ځای یې په لاسونو کې نښونه وو. اته، نهه کسه نښګر به سره خوا په خوا ودرېدل او د پټي له یوه سره به یې تر بل سره په تلو تلو کښې د تریاکو پر غوزو نښونه وهل. د نښش او سپنیز کوچنیو غاښونو به د تریاک د غوزو په ډډو کې ځلور پنځه موازې کرښې وایستې. شپه چې به تېره سوه، پر سبا یې بیا د همدې تریاکو شېدې په تریاکیو کښې راټولولې. د تریاکو شیدې لکه موم ټینګې او په رنګ کې نسوارې وې. د غوزې له هر نښه د یوې یا دوو څڅو په اندازه شیده راټوکېږي. تریاکی د کجکي پښان (اهنګران) جوړوي، دا کاشوغ ډوله او سپنیزې آلې دي چې یوه شونډه یې مقعره ده او د تریاکو د غوزې له محدبیت سره داسې جوخت برابرېږي چې د تریاکو شیده ضایع نه شي او ټوله په تریاکی کې ولوېږي. د تریاکی کوچنی لاستی د لرګیو وي. د نښګرو په ملا پورې پلاستیکي ټیمونه تړلي او لکه بټوه (**wallet**) یې په خوا پورې ځړېدلي وي. نښګر هر یو د پټي له یوه سره تر بل سره پورې همداسې مستقیم مخ په وړاندې روان وي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مخې له غوزو څخه شيده راټولوي. ترياکې چې ډکه سوه، هغه په ټيمګي کې خالي کوي او له سره يې ډکوي. غرمه چې د ډوډۍ لپاره راځي، زه د ټولو نېشګرو ټيمونه په يوه غټه پلاستيکي ډبکه کې خالي کوم.

د ترياکو ترخه وږم له لاندې او سوځنده لمر له پاسه، د سړي سر داسې ګنګسوي، لکه نېشه چې يې کړې وي. ځوانان له نورو ولايتونو، ان له کابل او لغمانه هم د نېش په موسم کې زموږ سيمو ته راتلل. دوې ته مو په مزدورۍ کښې پيسې نه ورکولې. هغوې به هم په حاصل کښې پينځمه يا شپږمه برخه شريکان وو. عجيبه خلک وو، ټوله ورځ ستومانه کار او د شپې تر يوولس - دولسو بجو پورې ورقې. دوى هم زموږ د کليوالو چمونه زده کړي وو. حسابي توره د هر يوه زده وه. دا نو خورا سخته لوبه ده. د ګردو دوه پينځوس ورقو حساب به نيسې چې د کوم رنګ کومه ورقه تللې ده او کومه يې له چا سره پاته ده، که دې حساب غلط کړ؛ نو تاوان درځي. د پتاسو غابونه وو چې خالي کېدل به، د شنو چايو ترموزونه به يو په بل پسې تشېدل. زه حيران وم چې دوى ولې خپل وخت پر دې عبثو کارونو تېروي. د دوى حافظه دومره ښه وه چې د ګردو ورقو حساب يې په ذهن کښې ساتلى سو؛ نو که سبقان يې ويلي واى، هرڅه به يې څومره ښه زده سوي وو.

ترياکو يو بل غم جوړ کړى و. مقتديانو به خپلو امامانو ته په زکات او سرسايه کښې ترياک ورکول؛ نو ځکه امامتې خورا ډېرې سوې وې. پخوا به که په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

لوی کلي کښې يو جومات و ، اوس پينځو شپږو ته رسېدلي وو. ورسره نشه يان هم زيات سوي وو. د چرسو څکول خو نوره معمولي کيسه وه. هر مازيگر د دوکانو مخې ته چرسيان راټولېدل او سگرټيان به يې لگول. په هر کور کښې د ترياکو کڅوړې هر ځای پرتې وې. کله خو به ځينو هلکانو چې له مور او پلار سره به يې لانجه کړې وه، د ځان وژلو په نيت به يې دومره ترياک وخوړل چې بېسده به کلينيکو ته وړل کېدل. يوه ورځ د ده بابا کلينيک ته ورغلی وم، هورې يو کابلي ډاکتر کار کاوه. دغسې يو خام هلک يې له موټره راکښته کړ او دوو کسانو په لاسونو باندې غځولی، ډاکتر ته يووړ. گرمي ډېره وه، ډاکتر په برنډه کې ناست و. هلک يې په برنډه کې پر کټ باندې واچاوه. هغه لکه مړی بې دمه و. ما وې بيخي ساه په کې نسته.

ډاکتر يې سترگې وکتلې. پوښتنه يې وکړه چې څه ورېښه ده؟ د هلک پلار وويل: دې پدرنالت، ترياک خوړلي دي.

ډاکتر ورته د سيروم کڅوړه چالانه کړه. د بل لاس په رگ کې يې لس دوولس پيچکاريانې سر په سر ولگولې، ته وا پيچکارۍ نه وې، کوډې وې. بس په څو شېبو کې هلک سترگې وغړولې. په مدرسه کې مو استاد هر وخت ويل چې په دنيا کې دوه علمونه دي يو د اديان او بل د ابدان. ابدان همدغه ډاکتري ته وايي. استاد به ويل چې دا نور شيان چې دي، دا انجينيري او نور کارونه دا علوم نه دي، فنون دي. علم يوازې د دين او د طب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چاروا کو سره اکثره همدا چرسیان، پوډریان او جوارګر ولاړ وو. د دوی ګزمې به چې پر هر چا پېښې سوې؛ نو تاوان به یې خامخا ورا ړاوه. کله چې امریکایان به ورسره راتلل؛ نو سم د سرې زامن به ځنې جوړ سول، څوک به یې نه ځورول؛ خو دلته بیا بل غم و. یو نه یو کس به یې خامخا امریکایانو ته په لاس ورکاوه چې دا القاعده دی. ځینې کسان خو یې ان ګوانتانامو ته استولي وو. د امریکایانو په لیدو ډېر ځورېدم. ځان راته بد ایسېد چې زه د سرکوزو په شان ورته ګورم او دوی بې غمه ګرځي.

په کلي کښې مې دویم کال هم همدا سې تېر سو. د تریاکو راټولول چې خلاص سول، بیا وزګار سوم. نور نو بیخي وخت نه راباندې تېرېده. له خلکو سره مې هم نه وه جوړه. هر مازدیګر به د زاړه ښار غونډۍ ته تلم او د ماښام تر اذانه پورې به هورې کښېناستم. زوړ ښار زموږ د کلي په څنګ کښې و. دا د یوې لویې کلا پاتې شونې وې چې په منځ کښې یې یوه نیغه غونډۍ ولاړه وه او چارچاپېره یې نړېدلي دېوالونه. هر دېوال یې پنځه شپږ سوه ګزه به اوږد و. په هر ګوټ کښې یې د نړېدلو برجونو نخښې ښکارېدې. سپین ږیرو ویل چې دا د امیر کروړ ښار و؛ ځکه خو یې زوړ ښار بالـه. دوی ویل چې ډېر کلونه ان زر کاله پخوا امیر کروړ یو پاچا تېر سوی. دا سې ښکارېدل چې پخوا به د دې غونډۍ پر ځای کومه کلا ولاړه وه؛ ځکه چې ځای ځای پکښې ګچ او اومې خښتې ښکارېدلې. ځینو کسانو پکښې کیندنې کړې وې. خلکو ویل چې یو نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

کس ته سره زر او زاړه لوښي په لاس ورغلي دي. یو مازدیگر پر غونډۍ ناست وم چې د کاریز موغري د کلي یو ځوان راغی، زما خوا ته کښېناست. هغه ولي محمد نومېده. پلار یې امریکایانو په گوانتانامو کښې بندي کړی و. کله کله به مې له هغه سره د زړه خواله کوله. هغه هم هرچا ته حال نه سو ویلای؛ نو ځکه به ما ته راته. ولي محمد راته وویل:

ـ شریکه دې شین سترگو ته دې پام دی؟

ما وویل: هو کې، ښه یې وینم؛ خو څه وکړو؟ څه مو له لاسه نه دي پوره.

ـ په دهراوت کښې طالبان سره راغونډ سوي دي.

ـ نو ته څه وایې چې هورې ولاړ سو؟

ـ شریکه، زما خو ورته سودا ده چې ولاړ سم.

ـ کلیوالو ته به څه وایو؟

ـ په کلي کښې به ووایو چې مور د بلې ناوې دایرې ته ځو چې سبقان ووایو.

بله هفته دواړه د دهراوت خوا ته وخوځېدو.

مور ته مې په پټه وویل چې زه بېرته کوټې ته خپلې مدرسې ته ځم؛ خو چې نورو ته حال ونه وایې.

د دهراوت په غرونو کښې له طالبانو سره یوځای سو. هغوی به له ولي محمد سره له پخوا پېژندل، ځکه خو ښه ټینگ روغبړ یې ورسره وکړ. ځو ورځې یې راته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکټ او ثقيل د استعمال ټرېننګ راکړ. د لاسي بمونو او د ټانک ضد ماينونو په چم يې هم بلد کړو. ما د وسلو استعمال ژر زده کړ. ولي محمد هم بد نه و ؛ خو هغه يوڅه ډارن و. پر دويمه هفته خبر راغلی چې د امريکايانو قواوې پر دې لاره تېرېږي. موږ ورته ځانونه تيار کړل. په يوه دره کښې په کمين ورته کښېناستو. دا نو يوه تنګه دره وه چې د هسکو تورو غرونو په منځ کښې لکه لوی ښامار اوږده غځېدلې وه. درې په بر سر کښې ځو لارې لرلې؛ خو دا بل سر يې يوه لاره درلوده چې د ښتې ته وتله. لاندې نرۍ لاره او په خوا کښې يې سيند و. موږ د درې په همدې سر په يوه پېچومي کښې دوه ځايه د ټانک ضد ريموټ والا ماينونه ښخ کړل. د ماين په فيوز پورې مو دوه مزي وتړل. مزي بيا په يوه ټيکلي پورې تړل سوي وو. له ټيکلي څخه دوه نور مزي يوې اويا امپيرې بټرۍ ته ورغلي وو. بټرۍ مو هم د ماين تر څنګ ښخه کړه. د ماين پر برابر د غره يوه ډبره مو په سره رنګ باندې په نښه کړه. مخامخ د درې په بله ډډه کښې يو عرب مجاهد زموږ له ځو انډيوالانو سره پټ سوی و. ريموټ د عرب مجاهد په لاس کښې و. هغه زموږ انډيوالانو ته د ريموټ استعمال ورزده کاوه. موږ ته يې په ټريننګ کښې راښوولي وو چې څنګه د کفارو اول موټر، سرې ډبرې ته ورسېد ، بايد د ريموټ تڼۍ کښېکاږو.

د درې په دواړو خواوو کښې زموږ يو- يونيم سل مېړونه پټ وو. له ما سره راکټ و. د سهار لمونځونه چې مو وکړل، په مورچو کښې کښېناستو. لمر نوی د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

پر سر ختلی و چې د امریکایانو د موټرو غرهار مو واورېد. زړه مې ټوپونه وهل. خورا خوشاله وم چې نن مې د جهاد ارمان پوره کېده. شېبه وروسته د هغوی اول ټانک زما له مخې تېر سو. زه د غره پر سر د یوې ډبرې شاته پټ وم. موږ ته مشرانو ویلي وو چې څنګه د امریکانو پر اول موټر ماین پټاو سو، تاسې به ډزې پیلوئ. د کتار په سر کښې دوه خړ امریکایي ټانکونه روان وو. ورپسې پنځه - شپږ برګ رېنجر موټران تېر سول. په دې وخت کې ماین پټاو سو.

د الله اکبر ناري پورته سوې. ما د راکټ دوربین په یوه رینجر وربرابر کړ، ډز مې وکړ. ګړز سو، سرې لمبې پورته سوې. د رېنجر منځ مې ویشتلی و. ژر مې بل راکټ ورته برابر کړ. ورپسې موټر مې هم وویشت. زموږ اندېوالانو د ثقیل ضربې کولې. له لاندې د امریکایانو بوغارې پورته وې. د هغوې مرمۍ زموږ شاوخوا ته پر ډبرو منښتې. یوه نه سوم چې څونه وخت مو سره وډزول؛ خو یو وخت مو پام سو چې د هغوی له خوا مرمۍ نه راځي. د تکبیر په نارو ورښوه سوو. له هغو موټرانو چې ما ویشتلي وو، د خړو لوګیو په منځ کښې لا د اور کوچنۍ لمبې ولاړېدې. ښه ورنژدې سوم. د اول موټر په منځ کښې پینځه کسه وطني امریکایان (افغاني عسکر) سوځېدلي وو، تک تور سکاره څني پاتې وو. د دویم رېنجر د مخ بانټ او انجن یو مخ وېلي سوي وو. په سیټ کښې یې یوازې د یوه کس دواړه لینګي پر سوځیدلې چوکۍ پاتې وو، نور بدن یې د موټر له خلاصې دروازې د باندې غوړند و. د موټرانو په دوړاو خواو او د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څنډه کښې بلا ډېر مړي پراته وو. نور انډيولان مې پر مړيو ګرځېدل او وسلې يې راټولولې؛ خو ما سيل کاوه. يو چا ږغ وکړ:

هلئ دلته راسئ. دی خو لا ژوندی دی.

په منډه د کتار پای سر ته ولاړو. يو امريکايي پر اړخ پروت و. خپله پښه يې ټينګه نيولې وه، بوغارې يې وهلې. يوه پايڅه يې له ورانه تر پوندې پورې په وينو سره وه. زمونږ يو مشر راورسېد. امريکايي يې پر مخې پرې ايست. د خپل واسکټ له جيبه يې چاړه راوايسته. د هغه د وسپنيزې خولۍ تسمه يې غوڅه کړه. خولۍ يې ايسته سيند ته ګوزار کړه. د عسکر پر شا باندې يې خپله چپه پښه کښېښوه. د چپ لاس دوې ګوتې يې د امريکايي په سترګو کښې وروننډې. د هغه چيغې پورته سوې. نورې ګوتې يې د عسکر په تندي او سر کښې ټينګې کړې او سر يې پورته خوا راقات کړ.

امريکايي ژړل. چيغې يې وهلې. په خپله ژبه يې څه ويل؛ خو موږ پرې نه پوهيدلو.

مشر مو الله اکبر وويل، د هغه پر ستوني يې چاړه تېره کړه. وينې دارې وهلې. مشر د هغه سر بيخي غوڅ کړ. بيا يې پرې شوی سر تر ويښتو ونيو. پورته يې کړ. پر مخ باندې يې نارې ورتو کړې. ما نور ورته نه سو کتلای. بوږنېدلی وم. ځای پر ځای کېناستم سر مې پر زنګنو کېښود، سترګې مې پټې کړې وې خو د مړي غوڅ سوی سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

مې هره شېبه سترګو ته درېده. یوه ورځ مې اکا په انګړ کې چرګ حلالاوه او ما ورته کتل. یوه پښه یې د چرګ پر وزرونو اېښې وه او بله یې د هغه پر پښې. چې د چرګ سر یې ورپرې کړ، خپلې پښې یې لرې کړې او چرګ یې خوشې کړ. هغه په شتنکو پيل وکړ، پورته پورته به غورځېده او له هر وار غورځېدو سره به یې له غاړې وینې داري کولې. ما په هغه شپه د چرګ غوښه ونه شوه خوړلای. چې غوښې ته به مې کتل، د چرګ شتنکې به رایادېدلې. نژدې وه خوا مې وګرځي.

یوه انډیوال مو پاس له غره څخه چیغه کړه: هلئ چې طیارې راغلې. ځانونه پټ کړئ.

مخ په بره مې منډه کړه. یوې سوړې ته ورسېدم. پکښې ورننوتم. شېبه نه وه تېره چې ګړزهار سو. داسې درنې چاودنې وسوې چې غر یې له غره سره وښوراوه. د سوړې له چته څو ډبرې راخطا سوې. سوړه له دوړو ډکه سوه. ما ویل اوس به غر رابانديې چپه سي. پوزه مې په لونګۍ پټه کړې وه چې له دوړو بچ سم. دوړې چې لږې کېناستې، ورو ورو د سوړې خولې ته ولاړم، په احتیاط سره مې د باندې وایست چې تازه هوا تنفس کړم. د درې پر سر دوې چورلکې ګرځېدې، یو دم رابانديې ډزې وسوې. د شاوخوا له ډبرو وړې ټوټې د باروتو له بوی سره په هوا شوې. ژر د ننه لاړم او د سوړې په بر سر کې پټ سوم. چې ګړزهار چوپ سو راووتم. امریکایانو خپل موټران په بمونو ویشتلي وو. له ګردو موټرانو څخه تور دودونه پورته وو. زموږ ځینې انډیولان

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په بمونو او مرمیو لګېدلي وو. څوک شهیدان او څوک ټپیان سوي وو. د امریکایانو مړي تري تم سوي وو؛ خو د وطني امریکایانو جسدونه هماغسې پراته وو.

په کلیو کښې د امریکایانو جاسوسان زیات وو. مشرانو راته وویل چې اوس به خامخا ډېره قوا را پسې راسي او کور په کور تلاشي به وکړي؛ نو ټول به سره خواره سو. چې بل عملیات مو کاوه، بیا به خبر درکړو.

یوه پنجابي ډاکټر زموږ د ټپیانو زخمونه وروتړل؛ خو د پېنځو کسانو ټپونه ژور وو. مشرانو ما ته وویل چې ته خو په کوټه کښې بلد یې؛ نو ته به له څو نورو اندېوالانو سره دغه ټپیان کوټې ته ورسوې. ټپیان مو په دوو ډاټسنو کښې واچول، روان سو. یو څه مزل مو کړی و چې د تور سرو ژړا و فریادونه مو واورېدل. لږ وړاندې مې پر لاره د یوه ماشوم تور پلاستیکي بوټ ولېد. موټر مو ودراوه، زه ورکښته سوم. یوه ډنګره توره ښځه په بوټ کښې وه. ښځه تر زنګانه لاندې غوڅه وه. د دوو هډوکو سپین سرونه د پلو په منځ کښې ښکارېدل. ټوله ښځه او د بوټ یوه څنډه په توربخونو سرو وینو لړلې وه. نوکي بره د غره په لمن کښې څو مېږو او وزو بوغارې کولې، ها خوا دې خوا یې ترهېدلې منډې وهلې. زه وروختم. هورې د لس دولسو کالو ماشوم ټوک ټوک پروت و. کالي یې داسې پرې پرې وو چې ته وا چا به په چړې پرې پرې کړي وي. سر او مخ یې ګرده سوځېدلي وو. ګرد سره د پېژندلو نه و. سترګې یې راوتلې وې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

سترګو ژورغالي يې داسې ښکارېدې لکه په تناره کښې چې سرې سکروټې پرتې وي. ګرده بدن يې زخمي زخمي وو. د غوځې پښې له ټپه يې ټينګه تور بخونه وينه د ژېړو وښو پر سر نرۍ لاره جوړه کړې وه. ښايي له ماشوم سره به د خپلو مېړو د لوږې غم و ؛ ځکه خو يې تږي وانښه په خپلو وينو اوبه کړي وو ؛ خو وانښه خونخواره نه وو ، وينه يې نه وه ځبېښلې. ځو ګامه بره ډېرې داسې سوځېدلې وې چې لا هم تاو ځنې لتېده.

شا و خوا ته د ځو مېړو او وزو مړي پراته وو. د هلک مړی مو په موټر کښې واچاوه. د درې په سر کښې د لس پينځه لسو کورونو يو کوچنی کلی و. امريکايانو پر دې کلي هم بمان غورځولي وو. شپږ اوه کوره يې خچ پچ کړي وو. تور سرې، کوچنيان او سپين ږيري يې ګرد سره تر خاورو لاندې کړي وو. د کوچنيانو او تور سرو بوغارو کلی په سر اخيستی و. د نړېدلو کورونو له منځه خړ دودونه لتېدل. کليوالو د خاورو په کوټو کښې خپل عزيزان لټول. د لوښو ټوټې او د نيالیو نيم روغ نيم سوځېدلي ټوکران يې له خاورو راايستل. د کليوالو اروا هم په موږ نه وه خبره چې امريکايانو ته مو لاره نيولې ده ؛ خو دې بې غيرتانو داسې ظلم وراندې کړی و. سخت درد راغلی و چې ډغرې موږ ورسره وهو ؛ خو کسات يې له تور سرو اخلي. پر ځمکه وﷲ که رانه خلاص سي ؛ خو څه وکړو اسمان ته مو لاس نه رسي.

زما خوا هغه امريکايي ته بده وه چې زموږ مشر يې سر غوځاوه ؛ خو د کليوالو حال چې مې ولېد ، پوه سوم چې پر کفارو رحمېدل غلط دي. ما په ستلايټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېلفون کښې مشر ته خبر ورکړ چې د کليوالو مرستې ته دې ځوک راولېږي. د هلک مړی مو راکښته کړ. ځو تنه کليوال زموږ خوا ته راغلل. هر يوه له بل څخه پوښتنه کوله: ځوک دی؟ ودې پېژانده؟

چا وويل: دا کالي خو يې د ګلالي دي.

بل يې هغه ته ټونګه ورکړه: غلی سه چې مور يې راغله.

شېبه نه وه تېره چې يوه په عمر پخه ښځه راورسېده. چې ښه رانژدې سوه، ويې پوښتل: دا ځوک دی؟

ټول غلي وو.

هغې د خلکو په منځ کښې ځان ته لاره جوړه کړه، د مړي خوا ته کښېناسته، د هلک د ځيرې لستوني له منځه يې د هغه مټ ته لاس يووړ. د تاويز بند يې په ګوتو راکښ کړ، تاويز يې راوايست، يو دم يې چيغه کړه: وه خدايه !

په خپل مخ باندې يې د څپېړو باران جوړ کړ، نارې سورې يې پيل کړې: وه د ګلالي پلاره ! څه سوې؟ هله چې بوره يې کړم. وه خدايه، وه سړيه چېرته يې ځان راورسوه.

درګرده يې چيغې وهلې، په غبرګو لاسونو يې پر سر خاورې بادولې، ويښته يې شکول، د مړي پر ټټر يې سر لګاوه، بيا پورته کېده. د ليونيانو په شان يې ځو ګامه بره منډې وهلې، بېرته راګرځېده، بيا بلې خوا ته ځغسته، بېرته د مړي څنګ ته راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نړۍ

څو نورې تور سرې راورسېدې، هغه يې ټينګه کړه. ما نور ځان نه سو ټينګولای. اوښکې مې بې اختیاره وبهېدې. مخ مې موټر خوا ته کړ. د لونګۍ په شف باندې مې اوښکې پاکې کړې. موټر ته وختم. د لاس په اشاره مې موټروان پوه کړ چې حرکت دې وکړي. تر ډېره ځنډه ټول غلي وو. په موټر کښې دا سې چوپتیا وه، لکه په هدیره کښې چې وي.

له انډيوالانو سره مې د غرو پر لارو دوه ورځې مزل وکړ، ایله چې کوټې ته ورسېدو. په کوټه کښې زمو ږ نور انډیوالان د ېره وو. هغوی ټپیان يوه هسپتال ته یوړل. زه د مدرسې پر لور رهي سوم. چې څنګه مدرسې ته ورسېدم، پر عبدالهادي مې سترګې خوږې سوې.

د مولوي صاحب پوښتنه مې ځنې وکړه. هغه وويل چې مولوي صاحب ډېر یادولې. دواړه ورغلو. ما ورته د خپلې تورې کیسه وکړه.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم، ويې ويل: زه پوهېدم چې ته به د ما ارمان پوره کيې. خدای دې اجرونه درکي.

بیا مې پر کلیوالو د امریکایانو د بمبارۍ کیسه ورته وکړه. د هغوی له سترګو اوښکې روانې سوې.

تر څو ورځو پورې د مدرسې د انډیوالانو د پوښتنو له لاسه په عذاب وم: امریکایان څه ډول دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خنزير غوښه يې خوړله؟

بربنډې مېرمنې ورسره وې؟

وايي چې دوی په ولاړو بولې کيې؟

په رښتيا امريکايان د قران په پاڼو کونه پاکيي؟

وايي امريکايان لکه شورويان مور و خور نه پېژني، له ټولو سره زنا کوي، دا رښتيا ده؟

داسې پوښتنې يې کولې چې زه يې بيخي حيران کړی وم. ما وويل چې زه خو د هغوی په منځ کښې نه وم چې په هرڅه يې خبر اوسم.

بله ورځ عبدالهادي وويل: اورېدلي مې دي چې چارواکي عيسويان سوي دي، دا رښتيا ده؟

ما وويل: نور خو مې نه دي ليدلي؛ خو زموږ د کلي قومندان لا لمونځ کاوه.

ـ وايي ټول شراب چښي؟

ـ نښخه (نه يم خبر). له شرابو يې خدای خبر؛ خو ټول چرسيان او پوډريان ورسره ولاړ دي.

څو ورځې وروسته ما غوښتل چې بېرته له اندېوالانو سره دهراوت ته ولاړ سم. د دهراوت په غزا کښې زموږ مشر يو څه پيسې په لاس راکړې وې. بيا چې کوټې ته راتلم شل زره کلداري يې د جېب خرڅ لپاره راکړې. د مولوي صاحب هغه پور مې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

و پرېکړې چې د ادې د علاج لپاره يې راکړې و؛ نو ورغلم چې حسنه يې ورکړم او خداى پامانې ورسره وکړم. د مدرسې په انګړ کښې څو کسه طلبا تر مولوي صاحب راچاپېر وو. هغوى پوښتنې کولې او مولوي صاحب يې ځوابونه ويل. زه يې چې ولېدلم، راولاړ سو. طلباو ته يې وويل: شابه تاسې اودسونه وکئ، ماخام نيږدې دې.

پخپله له عبدالهادي سره زما خوا ته راروان سو. ما ورته پيسې ونيولې. هغه راته حيران وکتل. موسکى سو. ويې ويل: دا چې شې دي؟

ما وويل: استاده! دا هغه پيسې دي چې تاسو زما د مور اپرېشن ته راکړې وې.

پر اوږه يې لاس راکښېښوو. په خندا يې وويل: خه، خه. نو ته د همدې د پاره راغلې وې؟

ـ نه استاده، سبا له خيره زما انډيوالان بېرته ځي. زما نيت و چې ورسره ولاړ سم. راغلم چې رخصت واخلم.

هغه د تسبو اړول بس کړل، ويې ويل: دغه راکټ او ټوپکې خو هرسوک چلوې شي. ته او عبدالهادي بل کار له جوړ يې.

ما وويل: پوهېږم، استاده تاسې غواړاست چې په مدرسه کښې پاته سم. سبقان مې شروع کم خو

ـ نه بچيه. نن سبا د تعليم نه جهاد ډېر اهم دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه هم جهاد ته ځم کنه.

سترګې يې زما له سترګو لرې کړې. د مدرسې د منارې سر ته يې چې د مازديګر لمر روښانه کړى و، وکتل. لويه ساه يې واخيسته، ويې ويل: تاسې بايد د بمونو جوړول زده کئ. زه به مو وزيرستان ته بوزم. هلته به نور مجاهدين ترېننګ درکي. دا کار هر سوک نشي کواى. ما له پته شتې چې تاسې دواړه دا کار ياد ولې شې.

ما ورته کړه: استاده ! عبدالهادي به درسره ولاړ سي؛ خو زه ببرته ځم. مور به نورې غزاګانې وکو.

زما خبرې يې راپرې کړې: بچيه ! جنګ له مازغه پکار دي. خو هر سوک بيا مازغه نه لري. په ګولۍ باندې به يو کس ولې؛ خو ستا په يو بم باندې به شل پينزه ويشت کسه کفار ختميګي؛ نو ته پخپله ووايه کوم کار فايده مند دې؟

د ماخستن تر لمانځه وروسته مو هم تر ډېر ناوخته پورې خبرې وکړې. مولوي صاحب د اصحابو د جهاد ډېرې کيسې وکړې. د حضرت سلمان فارس کيسه يې وکړه چې د خندق په غزوه کښې يې رسول الله (ص) ته د خندق د کيندلو مشوره ورکړې وه او د عقل په مرسته يې قوي دښمن مات کړى و.

زه يې قانع کړم چې د هغه خبره ومنم. زه او عبدالهادي چې د خوب لپاره د هغه له کوټې څخه وتلو، ما بيا ورته پيسې مخې ته کښېښووې. مولوي صاحب وويل: سبا د تا اندېوالان افغانستان له زي، دغسې دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما وويل: هو استاده !

ـ نو دغه پيسې ورکه چې د تا مور بي بي ته يې ورکي.

ـ استاده ! هغه به په پيسو څه وکي. دا تاسې واخلئ خپلو بچو ته يې ولېږئ.

هغه زما سر ښکل کړ. سترګې يې داسې وځلېدې، لکه تر ژړا د مخه چې د سړي په سترګو کښې اوښکې ځلېږي.

ويې ويل: ګوره عبدالستار جانه ! ته زما د زوی په شانتې يې. قسم دې چې د زوی نه راله مخکې يې. واله دا پيسې دې مور بي بي له ولېګه. ما له د هغې دعا هر سه دي.

د بابا تر مرګ وروسته دا اول ځل و چې پلرنۍ مينه مې محسوسه کړه. پر هغه باندې رښتيا لکه اولاد ګران وم. د هغه لاسونه مې ښکل کړل. هېڅ کله مې د چا په لاسونو کښې داسې ګرمي نه وه ليدلې. ګومان مې کاوه چې زړه مې ويلېږي. زړه مې غوښتل چې چيغه وکړم، ټوپونه ووهم، والوځم. لکه يو درونند بار مې چې له اوږو څخه لرې سوی وي، همداسې ځان راته سپک ښکارېده. زړه مې ويل چې دی انسان دی که ملايک؟ له خدايه مې داسې موقع غوښته چې د استاد احسان ورادا کړم. که نور څه مې په وس کې نه وي نو تر مرګه پورې به يې هره خبره ومنم، نافرماني به يې نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا د سهار تر لمانځه وروسته د دهراوت انډیوالانو ته ورغلم. پیسي مې ورکړې. د کلي نوم او د اکا نوم مې هم وروښود چې پیسې ورورسوي. په نخښه کښې مې د جیب د سمال چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو، ورکړ چې زما مور ته یې ورکړي.

در بیم ځپرکی

د جنت په دروازه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په وزیرستان کې هر څه بل رقم وو. کله کله خپل وطن ته حیرانېږم. زموږ ښارونه پاخه سړکان نه لري؛ خو په میرانشاه کښې ان وړو کلیو ته هم سړکان تېر سوي وو. زموږ کلی د کجکي بند ته ډېر نژدې پروت دی؛ خو برق مو نه درلود. میرانشاه ته خدایزده له کوم ځایه راته؛ خو ان لرو درو ته هم د بجلي تارونه غځېدلي وو.

میرانشاه سخت غیرتي خلک لري؛ خو یو کار یې پر ما ښه نه لګېږي. چې کلیو ته ولاړ سې، ښځې او نارینه په ګډه په خپلو پټیو کښې کار کوي. پر ښځو باندې وانښه شکوي، مال پیايي، ځینې خلک خو په ښځو باندې لو هم کوي. خو دوی بیا لکه د کوټې خلک نه دي چې خپلې ښځې بازار ته پرېږدي. په ستر کښې ښه ټینګ دي. هر ځوک د ځان پاچا دی. ټوپک او برېت دوی ته د فرض و سنت حیثیت لري. هېڅوک بازار ته تش لاس نه ورځي. لکه د پخوانو خلکو کیسې چې بابا مې راته کولې، دوی هم هماغسې پر ټټر باندې د مرمیو کتار تړي. کلاشینکوف ته دوی ماشین وایي او دومره یې ښکلې جوړوي، لکه ناوې چې سینګار کړې. دوه درې دانې ججورې په شنه او سره رابرټېپ باندې سره خوا په خوا تړي. په ټوپکو پورې ځوندۍ، غمي او کوچنۍ هینداري لګوي، لکه زموږ خلک چې رخچینې (خولۍ) سینګاروي، دوی هماغسې شوقي ټوپکې جوړوي. ته وا چې مېړانه به په برېت پورې وي. څومره چې د چا برېتونه غټ وي، هماغومره د خلکو ښه ایسېږي. برېتور مېړونه خپل برېتونه د شړشمو په تېل غوړوي؛ خو دربغه چې دا خلک ږیرې خریي. له ملا صاحبانو او سپین ږیرو پرته نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک ږیره نه پرېږدي. که د ځوان پر مخ دې ږیره ولیده؛ نو پوه سه چې هغه د مدرسې طالب العلم دی. سپین ږیري بیا سر او ږیره دواړه په نکریزو سره کوي.

دلته د پاکستان حکومت نه چلېږي. یو پولیټیکل اجنټ چې یې بولي هغه سته، خو خدای خبر چې څه کوي او څه نه کوي. قانون د خلکو خپل قانون دی. هماغه جرګې دي، نرخ دی او رواج دی. دوی دښمني ته بدي وایي. داسې کس به پیدا نه کړې چې له چا سره یې بدي نه وي. بس هرڅوک چې پر خپل دښمن ورپېښ سو، ولي یې. داسې ورځ به نه وي چې د میرانشاه په بازار کښې مړي ونه سي. خلک وایي چې دلته د ((کیپات)) په نوم یو خوستوال و، ۹۹ مړي یې کړي وو. خلکو له هغه څخه د مېړانې اتل جوړ کړی و. هر چا به یې په مزو مزو کیسه کوله چې پلانکی یې څنګه وواژه. وایي کله کله که څوک پر بېوزلو برید وکړي او هغوی د بدل د اخیستلو نه وي؛ نو کیپات غلیم ته خبر ورکوی چې د ده بدي زما سوه، ځان به رانه ساتې. بیا نو د هغه لاره څاري چې څنګه راګیر کړ، ځای پر ځای ختموي. اوس هر چېرته چې د غیرت خبره کېږي؛ نو د کیپات نوم ضرور ورسره یادېږي.

په بازار کښې د وسلو ډېر دوکانونه سته. له تمانچې څخه رانیولې تر راکټ او ثقیله پورې، دوربینونه، مخابرې، ان توپ او هاوان هم پکښې خرڅېږي. دلته هم خلک زموږ د مفسدو قوماندانانو په شان د هلکانو، کرکانو او د ساز شوقیان دي. کسټ ته دوی پټه وایي، د کسټونو سلامت مارکېټ لري. ځینې خدای ناترسه ځوانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

يې شراب هم څښي. خدای خبر چې له کومه يې پيدا کوي. خو ښه وو چې څو موده مخکې يو څو کسان يې د شراب په څښلو مردار سوي وو ، اوس ورسره احتياط کوي. د حقانيه مدرسې يوه انډيوال مې چې دا کيسه يې کوله ، ويې ويل چې يو ځل مولوی صاحب د شرابو دوه کارټنونه مدرسې ته راوړي وو. دلته يې بوتلونه نيم خالي کړل او يو بل رقم د اوبو په رنګ شی يې په کې واچاوه چې د لرګيو غوندې بوی يې و. بيا يې د بوتلونو سرونه په ماشين باندې داسې ټينګ کړل چې تا ويل هېڅ نه دي خلاص سوي. وايي مولوی صاحب بوتلونه يوړل او بيا دوه درې ورځې وروسته اوازه سوه چې خلک په شرابو مردار سوي دي.

زموږ مرکز د بازار په څنډه کښې حقانيه دارالعلوم دی. دغه مدرسه زموږ د کوټې د مدرسې په څېر د مرمرو په ډبرو نه ده پوښل سوې. دېوالونه يې له سميټې خښتو جوړ دي. پر غولي باندې يې پخې خښتې لګېدلي دي. د مدرسې ناظم پنجابی دی؛ خو پښتو يې زده ده ، هغه هم داسې چې (ږ) او (ژ) يو شان تلفظ کوي او (ښ) لکه (ش) ادا کوي. په دې شپږو مياشتو کښې چې زه او عبدالهادي دلته يو ، مولوي نعماني صاحب دوه ځله زموږ پوښتنې ته راغلی دی. دا ځل چې له خيره راسي همدلته به پاته سي.

دلته هم ښه تکړه علما سته. موږ سبقان وايو او بمان جوړوو. د مدرسې شا ته بل لوی سرای دی چې د ناظم له کوټې څخه لاره ورته تللې ده. د ناظم د کوټې له درګاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره پیره دار ناست وي، یوازې هغه کسان بل سرای ته ورپرېږدي چې مخصوص کارتونه لري. دغه سرای یوه لویه درګاه د سړک خوا ته هم لري. درګاه له خورا درنې او ډبلې او سپنې جوړه ده. کمزوری سړی یې په یوازې سر نه سي پورې کولای. دغه درګاه هم پیره دار لري او یوازې زموږ خپلو موټرانو ته د ننوتو اجازه ورکوي. په سرای کښې څو لوی لوی ګودامونه ستنه. په هر ګودام کښې درې څلور مازدا لارۍ ځایږي. د ټولو کوټو کونجیانې له ناظم سره وي. له مدرسې سره په لګېدلي د بوال پورې زموږ ورکشاپ پروت دی. د ورکشاپ په اوږدو کښې یو اوږد مېز ولاړ دی. شا وخوا ته په د بوالونو پورې وسپنیزې الماری لګېدلي دي. ټروټیل، سي فور (C4)، ټي ان ټي، پټن PTEN، د بېرنګانو مردکي، د ټټاری مېخونه، رابر ټېپ، او څو ډوله نري او ډبل مزي په الماریو کښې جلا جلا ایښوول سوي دي.

موږ څو رقم بمان جوړوو. یو ټایمر والا بم دی. د دې بم فیوز په مزو باندې یوې ګړۍ پورې تړل کېږي. ګړۍ چې پر هر وخت برابر کړې، هماغه وخت د مزو دواړه سرونه سره لګېږي او فیوز چوي. د فیوز په چولو سره ټول بم پټاوېږي. زموږ اندېوالان معمولاً ټایمر بمان د غوړو په ټیمانو یا په بخار د بګونو کښې ږدي، بیا یې د بایسېکل شاته او یا په ربړیو کښې ځای پر ځای کوي. دغه بم والا بایسېکل یا ربړۍ پر داسې لارو دروي چې د کفارو موټران پر تېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ټي ان ټي داسې باروت دي چې پټاو سي په ثانیه کښې ۹۵۰۰ متره واټن وهي.
هر شی چې مخې ته یې ورسي، ټوټې ټوټې کوي یې. نورو باروتو ته که اوبه ورورسي، بیا سم کار نه کوي؛ خو پر دې باندې اوبه تاثیر نه لري.

پټن بیا تر ټي ان ټي لا نامي دي. دا په ثانیه کښې ۱۲۵۰۰ متره مزل کوي. د خپل خواوشا ټول شیان په چرو بدلوي. بیخي لکه ګرنېټ (لاسي بم) چې هره ټوټه یې د ګولۍ کار کوي، دا هم له هر شي څخه ګولۍ جوړوي. تک سپین لکه واورې دي. چې په لاس کښې یې ټینګ کړې، لکه واوره سره غونجېږي. داسې ښه بلېږي چې شنې لمبې ځنې خېژي؛ خو دود نه لري.

موږ د فدایانو په واسکټونو او موټرانو کښې له همدې موادو کار اخلو. شپږ کیلو پټن د هر واسکټ په لاندېني وت کښې ګرد چاپېره هواروو. شاوخوا ته یې د واسکټ په بل وت کښې د بېرینګ چرې او د ټټارۍ مېخونه اچوو. یو کوچنی فیوز د پټن په منځ کښې لګوو چې له دوو سرونو یې نري تارونه راوتلي دي. دغه تارونه په یوه بټن پورې نښلوو. هر وخت چې فدایي کفارو ته ورنژدې سو، بټن کښېکاږي، سم له واره فیوز پټاو کېږي او ورسره پټن چوي. په واسکټ کښې هر مېخ لکه مرمۍ الوزي او چې پر هر چا ولګېږي؛ نو کار یې ورسموي.

په موټرانو کښې هم له **PTEN** څخه کار اخلو. موټران یا له افغانستانه راځي یا یې همدلته رانیسو. د افغانستان نقلي پلېټونه راسره ډېر دي. ځینې غله له

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستانه د غلا موټران دلته راولي او له دې ځایه غلا کړي موټران هلته بیایي. زموږ کسان له هغوی څخه موټر رانیسي، پلېټونه یې الېشوي او موږ یې د فدایانو د حملو لپاره برابرو. غله هم د پاکستان له ملیشو سره لاره لري او هم د افغانستان له پولیسو سره، دواړه د پیسو سپي دي. غله چې یو څو روپۍ ورته ونیسي، هر څه تېروي سي. غله دغه فدایي موټران هر ځای ته چې موږ وروښیو، بیایي؛ خو زموږ یو دوه کسه انډیوالان هم ورسره ځي چې بیا غداري ونه کړي.

موټر چې موږ ته راسي؛ نو زموږ مستري انډیوالان ورباندې لګېږي. سیټونه، سوېچبورډ، د دروازو پوښونه او ټولبکس یې خلاصوي. بیا موږ په دریو ځایونو کښې پټېن ږدو. د موټروان تر سیټ لاندې، په ټولبکس کښې او تر سوېچبورډ لاندې. درې واړه ځایونه په نریو مزو له یو بل سره نښلوو. شاوخوا ته یې ټرو ټیل، ګرنېټ، د ((بي ام یو)) ګولۍ، د ((هاوان)) او ((ار پي جي)) مرمۍ او نور شیان هواره ږدو. د موټر د دروازو منځ هم په مېخونو ډکوو. فیوز د موټروان تر سیټ لاندې لګوو چې پخپله فدایي ټوټې ټوټې سي او پس له حملې د پېژندلو نه وي. پخوا به مو د فیوز مزي په یوه بل شي پورې نښلول چې په ریموټ باندې کار کوي؛ خو اوس امریکایان له خپلو موټرانو داسې یو شی خپروي چې ګرد چاپېره په پېنځوس مترو کښې ریموټ کار نه کوي؛ نو اوس د فیوز مزي د سوېچبورډ له یوه سوېچ سره هم نښلوو. که ریموټ کار ونه کړي، فدایي به دغه سوېچ کښېکاږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

په وزيرستان کې مې شپږمه مياشت وه. ورځ رابانديې کال تېرېده. عبدالهادي کور ته تللی و. هغه چې راسره و ، ګومان مې کاوه چې ټول خپلوان راسره دي؛ خو په دې ورځو کښې پوهېدم چې يوازې يم. ادې مې ډېره يادېده. دلته له نورو مجاهدينو سره بلد سوی وم؛ خو هغسې مې له هېچا سره نه لګېده لکه له عبدالهادي سره چې لګېده.

عبدالهادي درې مياشتې مخکې کور ته ولاړ او بېرته رانغی. مولوي نعماني صاحب وويل چې هغه اوس مدرسې ته هم نه ورځي. پلار يې د کندهار په ښار کښې خپل کور جوړ کړی او کډه يې وړې ده.

عبدالهادي پخپله ښه غيرتي ځوان و؛ خو پلار يې زما د تره په شان ټول عمر پر کور تېر کړی و. يوه ورځ يې هم د الله په نامه جهاد نه و کړی.

ما ويل مولوی صاحب به له عبدالهادي خپه وي چې ولې يې جهاد پرې ايښی؛ خو داسې نه و. نعماني صاحب وويل: ((د مور و پلار خدمت هم د جهاد اجر لري))

مولوی صاحب خورا لوی زړه لري؛ خو زه له عبدالهادي پر دې خپه وم چې يو رخصت يې هم رانه وانه خيست. ان يو ټېلفون يې هم راته ونه کړ. ما څو واري له پي سي او څخه ورته زنګ وواهه؛ خو ټېلفون به يې هر ځل بند و. ګومان کوم هغه وېرېده چې زه ورته ټينګ نه سم چې بېرته راسه؛ ځکه خو ټيلفون به يې هر وخت بند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې درېو میاشتو کښې چې عبدالهادي را څخه تللی و، دومره ښه و چې مولوي صاحب دلې و. هغه هره جمعه کور ته ته. دوې شپې یې تېرولې او بیا بېرته راته. کله کله کوټې ته هم ته. هورې یې د برې شپې کولې. تېر ځل چې کوټې ته تللی و، زموږ یو کلیوال یې په مدرسه کښې لیدلی و. هغه ورته ویلي و چې زموږ د سیمې ګردې ناوې طالبانو فتح کړې دي، یوازې د کجکي بازار د چارواکو په لاس کښې دی.

د نعماني صاحب په راتګ سره د طلباوو شمېر زیات سوی و. طلبا به دلته هم هماغسې پرې راټولېدل، لکه په کوټه کښې چې به راټولېدل. زما وخت اکثره په سبقانو تېرېده. په دې ورځو کښې مو فدایان بیخي لږ سوي وو؛ ځکه خو د بمانو او فدایي واسکټونو جوړولو ته دومره ضرورت نه وو.

یوه ورځ نعماني صاحب وانې ته بوتلم. دا د جنوبي وزیرستان مرکز دی. هلته یوه لویه مدرسه وه. د فدایانو ټرېننګ هم هورې کېده. موږ اکثره وخت واسکټونه دوی ته استول او یا فدایان تر ټرېننګ وروسته مېرانشاه ته راتلل او موږ به واسکټونه ورکول. د ټرېننګ خونې ته ننوتو. پنځه شپږ تنه فدایان ناست وو، ټې وي ته یې کتل. په ټې وي کښې یو سورمخی بیزو وزمه سړی چې توربخونه دریشي او سره نیکټایي یې اغوستې وه، د یوه قره قلي خولۍ والا تر څنګ ناست و. سورمخي ږیره او برېتونه خریيلي وو، سرتور سر ناست و. د هغه بل پر تن بیا سپین کالي او شنه چپنه وه، مې وریجې ږیره او برېتونه یې همدومره وو، لکه لس شپې د مخه یې چې خریيلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

وي. دوی د یوې لویې کوټې په بر سر کښې ناست وو. په دا بل سر کښې یې نور رنګ رنګ دریشۍ والا پر چوکیو ناست وو. په منځ کښې یوه د نګه غنم رنګه لغړه ښځه چې یوازې شرمګاه او تیونه یې پټ وو، نڅېدله. نورو ورته چکچکې وهلې. د ښځې ژېړ بخوني اوږده ویښتان پر اوږو یې پراته وو او د هغې له تاوېدو سره په هوا کښې چورلېدل. په ملا پورې یې د ځلبلي ځونډیو او شرنګونو پټه تړلې وه، کونه یې چې ښوروله، د شرنګیو شرنګا به پورته سوه او د خلکو چکچکې او شور به یې پارول. هاغه هلک مې راياد سو چې زموږ د کلي د قومندان په کور کښې نڅېده. په ټي وي کښې چې سورمخی ښکاره سو، ټرېننګ والا په کوم بټن کښې ګوته ووهله. تصویر همداسې ولاړ پاته سو. ټرېننګ والا له رنګه پنجابیانو غوندې و؛ خو پښتو یې ویله. له فدایانو څخه یې وپوښتل: دا سوک دې؟

ټولو په یوه ږغ وویل: دا لوی شیطان، بوش دی.

هغه بیا وپوښتل: دا بل یې سوک دې؟

بیا ټولو د تجوید د شاګردانو په شان یو ځایي وویل: مرتد کرزی.

هغه بیا پر بټنو ګوتې ووهلې. بل تصویر راغی. ویې ویل: دا چې ګډه بګې دا سوک دې؟

_ د کرزي رنډی لور ده.

- ښه نو دا خکلې ده که نه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځواب ورنه کړ. ویې ویل: ولې غلي یې، ښکلې ده که نه؟

فدایانو ته یو بل ته سره وکتل خو هېچا غږ ونه کړ.

ټریننګ والا وویل: بالکل ښکلې ده. وګوره سومره ښکلې رنګ لري، نازک بدن یې وګوره، غټې غټې تیونه یې وګوره. خو پوهیږې چې د جنت حورې د دې نه زر واره ښکلې وي. که دا پلیتنه د جنت د حورې په سنګ کې ودروې، دا لکه شمع ښکاري هغه لکه افتاب.

نعماني صاحب تر لاس ونیولم، له کوټې څخه ووتو.

ما ورته کړه: استاده ! دا خلک څه ناروا کارونه کیږي؟ ولې په فدایانو داسې شیان ګوري؟

ـ د دې د پاره چې پوې شي چې کافران سه سه کارونه کیږي.

ـ تاسو خو ویل چې ټې وي او سې ډې ناروا دي.

ـ ناروا دي؛ خو ګوره بچې ! دلته مطلوب اهم دې. زمونګه مطلوب ګډا نه دې. زمونګه مطلوب د ټې وي کتل نه دې. زمونګه مطلوب هغه کسان دي چې د قسې کارونه کیږي. فدایان چې د دوی کارونه په خپلو سترګو ووینې، بیا به یې باور رایشي چې مونګه رښتیا ویل.

زما زړه ته نه لوېدل چې یو پښتون دې دومره بې غیرته سې چې لور یې د نورو په مخ کښې لغړه ونڅېږي؛ خو د خپل کلي قومندان رایاد سو چې هلکانو سره یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

څه کارونه کول. په زړه کښې مې وويل: قومندان چې يې هغسې وي، پخپله به خود همدا سې وي.

خو بيا مې هم باور نه کېده. نعماني صاحب ته مې وويل: دا په رښتيا د کرزي لور وه؟

هغه وويل: ته لا اوس هم شک کيې؟ تا خو په خپلو سترګو اوليدل کنه. اوس پوې شوې چې مونګه ولې فدايانو ته تې وي چالاندوو ؟

شپه مو په وانه کښې وه. تر څو پورې چې خوب يوړم، هره ګړۍ به مې سترګو ته هغه رنډۍ درېدله چې لو څه پو څه ګډېدله. لاحول به مې ويل، فکر به مې بلې خوا ته اړاوه خو د هغې خيال لکه سرتمبه انسان رابرسېره کېده. لکه سپى چې درپسې وي او چې هرڅومره يې وډبوې، بيا دې په پايخو پورې ونښلي. يا لکه د منې سوړ باد چې د پورې کړې کړکۍ او دروازې له هر درز څخه ځان دررسوي. نجلۍ مې خوب ته هم راغله. نيمه شپه راويښ سوم. غسل راباندې اوښتى و. حمام ته ولاړم. که ګورم چې له دوو نورو حماونو هم د اوبو شړپا راځي. زما په ګومان په هغه شپه ټول فدايان احتلام سوي وو. تهجد لمونځونه مې وکړل، توبې وکړې او تر سهاره په عبادت لګيا وم.

سبا سهار وختي مېرانشاه ته لاړو. بله ورځ د مدرسې د ناظم کوټې ته ولاړم. نعماني صاحب په کوټه کښې چابک چابک دې خوا ها خوا ګرځېده. غومبري يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښتي وو ، پر تندي يې ګونځې راغلې وې. خوله پرې راماته وه. د خولې په کونجونو کښې يې سپين ځګ ښکارېده. ناظم ته يې په پنجابي باندې څه ويل. ناظم چو په خوله ولاړ و.

ما تر دې وخته نعماني صاحب داسې په غوسه نه و ليدلی. وېرېدلی وم؛ خو بيا مې زړه غټ کړ. پوښتنه مې وکړه: استاده خير خو به وي؟

له جيبه يې دسمال راوايست، د خولې ځګ يې پاک کړ، د تندي خوله يې وچه کړه. موسکی سو ، ويې ويل: سه نيشتې. هسې دې بې غيرتانو له په غوسه وم.

ــ استاده څوک يادوې؟

ــ هغه په وانه کې چې مو ليدلي وو ، هغه فدايانو بې غيرتي اوکړه.

ــ څنګه بې غيرتي؟

ــ ډاربدلي دي. مجاهدينو ان کابل ته بيولي وو. د کفارو ګاډو ته يې بم رسولي وو ، ټول ګاډي تېر شوي دي؛ خو دا دله ګان بېرته تې راغلي دي.

وينه مې په جوش راغلې وه چې دا څه ناځوانه خلک دي. د دين لپاره دونه کار هم نه سي کولای. هغوی ته مې غاښونه چيچل؛ خو د نعماني صاحب د تسل لپاره مې وويل: استاده ! خير دی، نور فدايان به راپيدا سي. زموږ خلک خورا غيرتي خلک دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ هو بچی ! فدایان به خود پیدا شي؛ خو د دوی بې غیرتي اوګوره. ګټلې جنت یې بایلودو. د جنت تر دروازې لاړل خو خدای ووهل بېرته راغلل.

ـ استاده ! که وایاست زه به ورسم.

ـ نه، نه. ته به نه ورزې.

ـ ولې استاده ! جنت دې پر ما نه لورېږي؟

ـ دا سه وایې؟ جنتونه مې درپېرزو دي.

ـ نو بیا؟

ـ بس، اوس یې وخت نه دی.

دې سره نعماني صاحب په چورت کښې ډوب سو. پر سبا یې هغه خپل کور ته ولاړ. دا ځل یې پوره دوې هفتې تېرې کړې. زړه مې ډېر تنګ سوی و. هېڅ شي خوند نه راکاوه. لمونځونه مې پوره د زړه په حضور نه وو. یو وخت به مې کتل چې لمونځ مې خلاص کړی، دعا کوم. چې هرڅه به مې فکر کاوه، نه مې رایادېدل چې کوم سورتونه او کوم ایتونه مې ویلي دي. په ذکرونو مې هم د زړه کرار نه راته. ادې مې ډېره یادېدله. په تورکي او ان په اکا پسې خپه سوی وم. ما ډېر کلونه له هغوی لرې تېر کړي وو؛ خو هېڅکله دومره نه وم خپه سوی. دا نور کلونه یو خو به عبدالهادي راسره و، د زړه حال به مو یو بل ته سره ویل او بل به اکثره وخت پر سبقانو لګیا وو؛ ځکه خو په مسافرۍ چندانې نه پوهېدم. اوس نو نه مې د راز ملګری درلود او نه مې سبقانو ته زړه کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راولاړېدم، سر راباندې ګرځېده. پر سترګو مې توره شپه راتله. تر نیمو شپو خوب نه راته. سهار بیا په وچ زور راکښېناستم، خوب مې نه سر کېده. ټول ژوند راباندې غمېدلی و.

نعماني صاحب چې راغی، لکه زما پر حال چې خبر وي، ماز دیګر یې تر لاس ونیولم. د مدرسې یوې څنډې ته یې بوتلم. له دېواله سره پر سمیټې خښتو کښېناستو. مسواک یې له جیبه راوکیښ، د غاښونو په صفا کولو لګیا سو. ویې ویل: سنګه چل دی، ولې خفه یې؟

ـ استاده ! ادې مې ډېره رایادېږي. زړه مې تنګ دی.

نعماني صاحب غلی و.

ما وویل: که ستاسو اجازه وي، یو څو شپې به کلي ته یوسم.

هغه ولاړ سو. ورو ورو په ګرځېدا سو. سر یې کښته نیولی و. مسواک یې تر غاښ لاندې ټینګ کړی و.

بیا مې وویل: هسې هم زموږ سیمې ازادې سوي دي. څه خطره به راته نه وي.

هغه بیا هم غلی و. اوږده شېبه په چوپتیا کښې تېره سوه. ګومان مې وکړ چې مولوي صاحب راڅخه خپه سو. ما څمکې ته کتل. غوښتل مې ورته ووایم، که تاسې خپه کېږئ نه به ځم. خو د هغه سونګېدا مې واورېده. پورته مې وکتل. له جیبه یې دسمال راوایست. پزه یې پاکه کړه. په سترګو کښې یې اوښکې ډنډ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ودرېدم. د هغه لاس مې ونيو. پوښتنه مې وکړه: استاده خيريت خو به وي؟

په غريو نيولي ږغ يې وويل: بچيه نه مې درته ويل؛ خو مجبور دې کم. مور بي بي به دې اوس په جنت کې وي. هغې خپل عمر تا له دروبخل.

ـ دا څه وايې؟

ـ هو بچيه. هغه يې شهيده کړه.

ـ چا؟

ـ اميريکنز.

باور مې نه کېده. دا مې څه اورېدل. نور مې د ژړا مخه نه سوه نيولی. نعماني صاحب په غېږ کښې ټينګ کړم. په ژړغوني ږغ يې وويل: انا لله و انا اليه راجعون.

کاشکې مړ وای خو دا خبر مې نه وای اورېدلای. چا امريکايانو ته زما خبر ورکړی و چې عبدالستار بم جوړوي. هغوی يوه شپه زموږ پر کور بم غورځولی و. زما ادې، اکا او د هغه ګرده کورنۍ يې ګرد سره شهيدان کړي وو.

دا خبرې په کوټه کښې زموږ يوه کليوال نعماني صاحب ته کړې وې. د ماښام تر جماعت وروسته نعماني صاحب پر ټولو ږغ وکړ چې زما د شهيدانو لپاره دې دعا وکړي. هغه راته د شهادت فضيلتونه بيان کړل. ډېر تسل يې راکړ. د صبر د اجرونو په باب يې ډېر څه راته وويل. خو زما زړه چېرته صبرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته نعماني صاحب د امريکايانو کيسې وکړې چې دوی اصلاً د اسلام د ختمولو لپاره راغلي دي. دوی غواړي چې ټوله دونيا يهودان شي.

چې پرېوتم، سر مې تر تلتک لاندې کړی و، تر نيمې شپې پورې مې ژړل او هماغسې په ژړا خوب وړی وم. په خوب کښې مې وليدل چې ادې ناسته ده، ما يې پر زنګانه باندې سر ايښی دی. هغه زما ويښتان په ګوتو باندې رمنځوي او د جنت د باغونو، د شېدو رودونو، د ميوو او مانيو کيسې راته کوي. د شهادت د فضيلت په باب څه چې نعماني صاحب ويلي وو، ادې هم هماغه خبرې کوي. بيا مې وليدل چې ادې له ما سره په مدرسه کښې ده. په لمانځه کښې هغه مخته کېږي او موږ ټول ورپسې درېږو. زه له ځان سره وايم: دا څه کوي؟ د ښځې امامت کله روا دی.

بيا وايم: يه زه غلط سوی يم. د نارينو امامت نه دی روا. امام خو بايد چې ښځه اوسي، دا په دې چې امام بايد پر مقتديانو ډېر ورحمېږي او دا ميندې دي چې نري زړونه لري. هو، امامت بايد د ښځو کار وي، د ميندو کار وي. لمونځ چې خلاصېږي، د امريکايانو هليکوپټر راځي، د مدرسې په سرای کښې کښېني. ادې ورځي، هليکوپټر ته ورخېژي. زه پوښتنه کوم: ادې چېرته ځې؟

هغه وايي: نانيه زه ځمه. زه له دې مجاهدينو سره جنت ته ځم.

هليکوپټر پورته کېږي. خوله مې ورته وازه پاتې سي چې دا کافرانو ته مجاهدين وايي او د کفارو په هليکوپټر کې جنت ته ځي. دا څه ګډوډي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په همدې حیرانۍ کې راویښ سوم. په ویښه کې لا حیران سوم، هېڅ د خوب په سر او بر نه پوهېدم چې دا نو څه معنا.

سهار مې نعماني صاحب ته د خوب کیسه وکړه. هغه وویل چې د دې خوب اوله نیمه رحماني ده؛ خو دویمه نیمه یې شیطاني ده.

سبا تر ماسپښینه پورې یوازې سر ناست وم. زړه مې نه غوښتل چې له چا سره خبرې وکړم. د ادې یادونه مې په ذهن کښې لر بر کېدل. څومره سختۍ یې وګاللې. اول خو کونډه سوه، بیا د اکا ظلمونه، بیا چې زه رالوی سوم، زما مسافرۍ. هغه دوه کاله چې زه په کلي کښې ورسره وم، ایله چې یو څه ساه یې سمه وه.

دنیا څومره بې وفا ده؟ اکا مې وګوره. خوارکی په دنیا پسې یې څومره منډې ووهلې؛ خو دی ولاړ او هر څه ځنې پاتې سول. دوکان، بوړۍ، ځمکې، هر څه. ما ته یې د پلار برخه رانه کړه؛ خو نه و خبر چې د هر څه مالک الله دی، هر څه به الله ته پاتې کېږي.

تورکی مې رایادېده. په کوچنیوالي کښې چې به مې واهه. خوارکي به څومره ژړل. کاشکې مړ نه وای. د هغه په مور مې هم خوا بده وه. ګومان مې کاوه، هغه ډېره ګرمه نه وه، هسې یې د شیطان منله، که نه هغه خو هم انسان وه. کوم بني ادم غواړي چې بد واوسي؟ خدای دې پر ورحمېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښین تر لمانځه وروسته ورکشاپ ته ولاړم. یو واسکټ مې جوړ کړ. د شپږو پر ځای مې اته کیلو پټن پکښې کښېښوول. چرې او مېخونه مې ښه پر بمانه پکښې واچول. فیوز مې پکښې ولګاوه؛ خو مزي مې ورپورې ونه تړل. کار مې نژدې تمام و چې نعماني صاحب راغی. پر اوږه یې لاس راکښېښوو: بهادره! سه کې؟

بې له دې چې له کاره لاس واخلم، ومې ویل: واسکټ جوړوم.

ـ چا له؟

ـ ځان ته.

ـ زان له؟ دا سه وایې؟

ـ هو استاده، ځان ته.

ـ نو ولې؟

ـ ولې؟ دا نور فدایان یې چې اغوندي، ولې یې اغوندي؟

ـ یعنې ته...

څو شېبې غلی و. بیا یې غبرږانه چاپېره کړه. پر اوږه یې وټپولم. ویې ویل: زه پوهېدم چې زما شېر به همدقه کار کیي.

لږه موده دې خوا ها خوا وګرځېد.

بیا یې وویل: ګوره بچی! زه دې منع کومه نه؛ خو هر کار یو پلان غواړي. ته به پلان له انتظار کیې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما ورویل: استاده ! زه ډېر صبر نه سم کولای. زه باید له امریکایانو بدل واخلم.

ـ اوه، نه، نه، پام چې دا خبره ونه کې. جهاد د انتقام د پاره نه وي، جهاد د خدای د رضا د پاره کېږي. بچیه ! په دې خبرو دې جهاد مه خرابوه. کفار ستا دخمنان نه دي، دا د خدای دخمنان دي، د نبي کریم دخمنان دي، د قران دخمنان دي.

سبا له نعمانی صاحب سره د وانې خوا ته روان سوم. پر لاره د پاکستاني فوجیانو تلاشي وه. زما په بېګ کښې فدایي واسکټ پروت و. زړه مې ټکان کاوه چې اوس ومو نه نیسي؛ خو څنګه چې زموږ پېکپ یې ودراوه، مولوي صاحب ورته کوم کارت ورښکاره کړ، ویې ویل: دا د مدرسې ګاډی دی.

فوجي ورته عسکري سلام وکړ. بل فوجي ته یې په لاس اشاره وکړه چې لاره دې خوشې کړه.

نعماني صاحب ما ته وکتل، ویې ویل: زمونګه فوجیان د علماوو ډېر قدر کوي. ودې لیدل چې مونګه یې تالاشي نه کړو. دا خو الحمدالله مسلمان فوج دی.

په وانه کښې د مدرسې ناظم ویل چې ده ته باید ټرېننګ ورکړو؛ خو نعماني صاحب وویل چې ټرېننګ ته ضرورت نسته. دی پخپله په هر څه پوهېږي.

پر سبا یې د کابل پر لور روان سو. د خدای پاماني پر وخت نعماني صاحب راته وویل: ګوره بچی ! شهادت عجیبه خوند او کیف لري. چې سنګه د استشهادیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملیاتو زای له ورغلې، د جنت هوا به درباندې ولګېږي. خوشحالي به درلره رایشي. ټول غمونه به دې هېر شي.

هغه راته یوه خاصه دعا یه هم راوښووله چې د حملې پر وخت یې ووایم.

زما واسکټ یې له نورو شیانو سره په باري موټر کښې ځای پر ځای کړل. موږ په فلاینګ کوچ موټر کښې سپاره سو. له ما سره دوه نور بلدي انډیوالان راسره سول. یو یې عبدالله نومېده، بل یې اسلام. دوی په لاره کښې ځایونه راښوول چې دا پلانکی ځای دی، دا پلانکی بازار دی؛ خو ما په دې خبرو پسې سر نه ګرځاوه. زه په خپلو چورتونو کښې ډوب وم. په انګور اډه کښې په سراچه موټر کښې کښېناستو، تر ښرنې پورې پکښې ولاړو. ټوله لاره کې تنګې درې، په شنو ونو پوښلي غرونه، او لوړ کوټلونه وو. یو نیم ځای کې به ځنګل دومره ګڼ و چې پنځه ګام هوا دې نه سول لیدلای.

ښرنه لکه کاسه غوندې وه، په منځ کې هواره او چارچاپېره یې غرونه وو. له ښرنې تر کابله په بله سراچه کښې ولاړو. تر غزني پورې موټر په خامه لاره روان و. که مو د موټر شیشه بندوله، د ګرمۍ له لاسه مړه کېدو او که مو خلاصوله، د دوړو له لاسه. له غزني ها خوا تر کابله سړک نوی ډمبر سوی و. د غرمې ډوډې مو په درانی کې وخوړه. د هوټل په څنګ کې ډکه ویاله بهېدله. ورکښېناسته سو چې اودسونه تازه کړو. داسې رڼې اوبه په کې روانې وې چې د ویالې په تل کې واړه ماهیان مې لیدلای سول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

اوبه داسې يخې وې چې د سړي زړه ورسره تازه کېده. نيم ساعت مزل به کړی و چې په ارغندي چوک کښې يې تلاشي ته ودرولو. پوليس راته په ځير وکتل؛ خو څه يې ونه ويل.

کابل ته چې ننوتو، داسې بيروبار مې وليد چې په ژوند کښې مې نه و ليدلی. د کوټه سنګي په چوک او بازار کښې ښځې او نارينه د وزو او پسونو د رمې غوندې سره ګډ روان وو. يوې نيمې ښځې به برقه لرله، د نورو مازې يو کوچنی ټيکری پر سر و. سخته بې شرمي روانه وه. پيغلو نجونو چسپ پتلونونه اغوستي وو، کوناټي يې بوک بوک راوتلي وو. تيونه يې د تنګو کميسونو له لاندې نېغ نېغ راوتلي وو. تيار لکه د کرزي لور چې په فلم کښې مې ليدلې وه، هماغسې سينګارونه يې کړي وو. سرې شونډې، تورې سترګې، په سترغلو باندې چا شين، چا سور، چا نور رنګونه وهلي وو. له هر دوکان څخه د سروذ اواز پورته و.

له هغه ځايه په ټيکسي کې کېناستو او تر کوره په دوو ساعتو کښې ورسېدو. لاره ډېره نه وه خو د موټرو سخت بېروبار و. موټرونه هم په سړک کې ګرځېدل، لاروي او کراچۍ والا هم. داسې ګډوډي وه لکه د مېږيو په کور چې اوبه ننوتلې وي. له ډېرو چوکونو او بازارانو تېر سوو، رنګ رنګ کورونه او جګ جګ تعميرونه مې وليدل. په هر ځای کې د سړک په دواړو غاړو کې دوکانونه وو. ټه وا د ټولې دنيا سودا په همدې دوکانو کې کېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور په هود خیلو کښې و. څښتن یې زمونږ د مجاهیدنو سړی و. اکثره وخت به فدایان همدلته اوسېدل. سړی ګلاب نومېده. دوه خوا په خوا سرایونه یې لرل. په یوه کښې د ده کور و، دا بل یې د مېلمنو سرای و. د سرای د بوالونه قریب څلور ګزه لوړ وو. د دواړو سرایونو په منځ کې وره او سپنیزه درګاه وه.

ګلاب ږیره خرییلې وه؛ خو برېتونه یې وو. د پېنځوسو کالو به و. زلمي زامن یې لرل. هغوی هم د ده په شان ږیرې خرییلې وې. لا مو دمه نه وه جوړه چې ګلاب راته وویل: انډیواله ته به داسې وکې چې زما د زوی سره به د نایي دوکان ته ورشې. دا ږیره به دې یو څه لنډه کې.

ما وویل: وروره زما ږیره سوچه ده، لا مې بیاتي پکښې نه ده وهلې.

_ که په ښار کې همداسې وګرځې، پولیس به درباندې شک وکي.

زما د لارې انډیوال، عبدالله وویل: ګوره ملا صاحب! خپه کېږې به نه. دا دی زما ږیره وګوره. ته وایې ما به په شوق داسې لنډه کړې وي؟ قسم دی چې ږیره راته ډېره ګرانه ده؛ خو د فرض د پوره کولو د پاره که ترک سنت وکو؛ نو باک نه لري.

اسلام وویل: پام دې و چې په ارغندې کې پولیس والا څنګه درته ځیر و؟

ګلاب پر مخ لاس تېر کړ، ویې ویل: ما وګوره. ځان راته لکه ښځه ایسي. که زه د سنت په طریقه ږیره پرېږدم؛ نو بیا خو فدایان په خپل کور کې نه شم پټولای. وایي ګر ضرورت بود روا باشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ناچاره سوم ږیره مې لنډه کړه. زما وا سکټ درې ورځې وروسته را ورسېد. په دې درېو ورځو کښې عبدالله په ښار کښې وګرځولم. یو ځای یې راوښود چې ښارنو نومېده. لوړ مارکېټونه او لوکس دوکانونه پکښې وو. په منځ کښې یې یو باغ و. دوی ورته پارک وایه. په چمن کښې تر ونو لاندې نجونې او هلکان لاس په لاس سره ګرځېدل. یو نیم ځای کښې بیا تر سایه وان لاندې هلکان او نجونې جوړه جوړه سره ناست وو. ځینو پیرکي خوړل، ځینو ایس کریم.

عبدالله په ګلفروشۍ کوڅه کښې څو دوکانونه راوښوول چې په الماریو کښې یې رنګ رنګ بوتلان او ډبکې ایښې وې. عبدالله وویل چې په دې دوکانو کښې شراب خرڅېږي. چارواکي په بنډارونو کښې شراب چښي او بیا خور و مور سره نه پېژني چې له هر چا سره یې هر څه وکړل؛ نو ویې کړل. په یو بل دوکان کښې لوی لوی مېزونه ایښي وو چې څلور سوري یې په څلورو کونجونو کښې او دوه سوري یې د اوږدو څنډو په منځ کښې لرل. پر سر یې رنګ رنګ واړه ګېنونه پراته وو. دوه کسه ورته ولاړ وو. لکه لښتي په اوږدو لرګیو باندې یې ګېنونه د سوریو خوا ته ټېل وهل.

عبدالله وویل: دا قمار بازان دي. دې ته بیلیارډ وایي، جواري وربانده کېږي.

ټول ښار په فساد او ناروا وو کښې ډوب و. هلته په جومات کښې به اذان کېده او څنګ ته په دوکانونو کښې به سروذ چالان و. لوی لوی جوماتونه وو؛ خو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوونکو به دوه صفونه هم نه ډکېدل. پر لمانځه به هم څوک سرتور سر ولاړ وو ، د چا پر سر به سپینه خولۍ وه ، دستار خو غیر له ملا امامه د بل چا پر سر نه لیدل کېده.

بله ورځ عبدالله په وزیر اکبر خان کښې راته ځینې کورونه راوښودل چې د پیتو پوزو ښایستوکو نجونو پکښې تګ راتګ کاوه. هغه وویل چې دا د چینایانو ګستې هوزونه دي. دا ګردې چینایي رنډیانې دي. د دې کورو په خوا کښې یو نیم تورې ښیښې والا لنډکروزر او کروزین موټر ولاړ وو. عبدالله وویل چې دا د چارواکو موټرې دي ، هر وخت دلته د فحاشۍ لپاره راځي.

د ایسکریم په دوکانونو کښې تې وي ګانې چالانې وې. نیم پټې نیم بربنډې نجونې پکښې نڅېدلې. په کابلیانو کښې مې دا سې شیان ولیدل چې د امریکایانو بلا دې پر وګرځي. هغوی خو کافران دي چې هرڅه وکړي باک نه لري؛ خو دا زموږ والا چې ځانونه مسلمانان ګڼي ، دوی نو ولې دا سې کوي؟ اوس پوه سوم چې نعماني صاحب به ولې هر وخت ویل چې د کابلیانو او امریکایانو مرګ یو شان روا دی.

پر دریمه ورځ د ګلاب زوی د امو څو غټې غټې کرېټونه کور ته راوړل. کرېټونه چې مو خلاص کړل ، په اول کتار کښې یې ام و ، لاندې زموږ شیان. ما خپل واسکټ راوایست. غوښتل مې چې فیوز یې ولګوم؛ خو ګلاب وویل چې باید تر هغې پورې صبر وکړم چې د دوی پلان معلوم سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

مازديګر د ګلاب ټيلفون ته زنګ راغی. ګلاب له چا سره خبرې وکړې. سړی سليم نومېده. هغه له امريکايانو سره ترجمان و. زموږ اندېوالانو هغه ته د هر راپور په بدل کښې پيسې ورکولې. سليم ګلاب ته ويلي وو چې سبا پر اتو بجو د امريکايانو موټران له څرخي پله څخه روانېږي، پر اتو بجو له هود خېلو تېرېږي.

موږ ټول پلان جوړ کړی و چې پر شل کمې اتو بجو به وځو، تر سړکه پېنځه دقيقې لګېږي. عبدالله به تر سړکه راسره ځي. زه به هلته د هوټل پر تخت کښېنم، چای به راغواړم. پېنځه دقيقې چې اتو ته پاتې سوې، زه به د سړک غاړې ته راسم، ځان به هسې په ټيلفون بوختوم. همدا چې د امريکايانو موټران راورسېدل، زه به واسکټ پټاووم.

لا له کوره نه وو وتلي چې ګلاب ته بيا زنګ راغی. زموږ مخکينی پلان پاته سو. ګلاب وويل: نن کتار نه تېرېږي. تر سبا به ورته صبر کوو. زه يې بيا د نايي دوکان ته واستولم. د ګلاب زوی هم راسره و. ږيره او برېتونه يې راباندې وخرييل. سر يې راته داسې جوړ کړ چې د څټ او ټېکونو ويښته يې راته په ماشين باندې بيخي لنډ کړل، پاتې ويښته يې د ګوتې د نيم بند په برابر پرېښودل. تيار د پاکستان فوجي يې را څخه جوړ کړ. توره دريشي او تورې عينکې يې راباندې واغوستلې. د سپين کميس له پاسه يې سره نيکټايي هم راوتړله. ډېر شرمېدم ځان راته بيخي لغړ برېښېده. دا کار يې په وچ زور راباندې وکړ. د کورتۍ لمن مې کښته خوا راکښوله چې سم مې پټ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورتۍ په ما کښې یو څه ارته وه. ګلاب وویل چې په دې توګه به څوک دربانډې شک نه کوي او واسکټ به دې هم نه ښکاریږي. نوي تور بوټونه یې راکړل چې څوکې یې لکه مو چنې پورته خوا کږې وې. تر غرمې پورې یې په سرای کښې دې خوا ها خوا ګرځولم چې له دریشۍ سره روږدی سم. د ګلاب زوی هم ځان زما په رنګ جوړ کړی و. یوه مخابره یې په لاس راکړه. عبدالله وویل چې د امنیت کسان همداسې ګرځي. ته چې هلته ورسیږې، ټول به د امنیت والا ګومان دربانډې وکړي.

د غرمې ډوډۍ مو چې وخوړه، میکرویانو ته ولاړو. دا نو د ښپږ چتونو بلاکونه وو چې د هوايي میدان د سړک پر غاړه جوړ سوي وو. هلته د ګلاب د یوه انډیوال کور و. تر مازدیګره هلته پاته سو. د مازیګر اذان چې وسو، ګلاب وویل: نیم ساعت وروسته به ځو.

- چېرته؟

- د حملې ځای ته.

- تا خو ویل چې تر سبا به صبر کوو.

- پلان مو بدل سو. کرزی امریکا ته روان دی، هوايي میدان ته ځي. ته به کرزی ختموې.

اودس مې تازه کړ. اول مې دوه رکعته نفل وکړ. له ټولو ګناهونو مې توبه وکړه. هره ګناه چې مې کړې وه، سترګو ته مې ودریدله. وروسته مې د مازدیګر فرض ادا کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ګلاب یوه توره بکسه خلاصه کړه، څو داني پیچکارۍ په کې وې. د درملو پر امپولونو په سره رنګ انګریزي لیکل ښکارېدل. د یو امپول سر یې مات کړ، دوا یې په پیچکارۍ کې تېره کړه. ما ته یې وکتل: تا ویل چې سر دې خوږېږي.

- هو. ډوډۍ چې مې وخوړه پر سر درد پیدا شو.
- دغه پیچکاري به دې درد دفع کړي.

ستن یې راته په مټ کښې راولګوله.

له ټولو سره مې د غېږې خدای پاماني وکړه، ګلاب وویل: شهادت دې مبارک شه. ته ډېر بختور یې چې د الله رضا حاصلوې.

د ګلاب له زوی سره راووتم. د بي بي مهرو زیارت سره ودرېدلو. پر سړک موټران نه تېرېدل. د سړک دواړو خواوو ته پولیس او فوجیان ولاړ وو. زیارت ته مخامخ د سړک په پورې غاړه په یوه لوړ کانکریټي برج کښې امریکایي پېره دار ولاړ و، سړک یې څاره.

زړه مې ډېر ټکان کاوه چې راباندې پوه نه سي؛ خو د ګلاب زوی راته ډاډ راکړ چې څوک به مې ونه پېژني. زما په رنګ نور کسان هم مخابرې په لاس کښې لر بر کېدل.

ورو ورو مې سر سپکېده. له ماسپښینه مې پر سر باندې درد و، خو اوس یې درد کرار سوی و. یو ډول خوند مې محسوساوه. د هېڅ شي سودا راسره نه وه. په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مې د دونیا ګرده خوشالي راټوله وه. د نعماني صاحب خبره مې رایاده سوه چې ویلي یې وو ، د شهادت پر وخت به د جنت هوا دربانديٍ ولګېږي.

سبحان الله دا څومره لوی نعمت دی. جنت به څومره بې غمه ځای وي. دا د جنت هوا چې داسې بې غمه کړی وم، خدا یزده چې پخپله جنت به څومره له خوشالیو ډک وي. رښتیا چې په جنت کښې درد نسته، غم نسته، اندېښنې او چورتونه نسته. داسې کیف مې په ټول ژوند کې نه و محسوس کړی. داسې راته اېسېده لکه په هوا کښې چې روان اوسم. ساه چې مې اخیستله، په سږمو کښې مې د هوا په تېرېدو خوند اخیست. بدن مې تود و. زړه مې غوښت چې دا کیف ابدي واوسي. تل تر تله همداسې په خوندونو کښې ډوب واوسم.

نیم ساعت به هلته ولاړ وو چې له لرې د ټرافیکو د موټر پرله پسې هارنونه مو واورېدل. د ګلاب زوی راسره خدای پاماني وکړه او ولاړ. ډېر ژر د ټرافیکو موټر راورسېد. شېبه وروسته د موټر ګاټو یوه ډله چې ټولو سپرو یې سپینې دریشۍ او سپینې خولۍ اغوستې وې، راښکاره سوه. ورپسې د تورو موټرو کتار په ډېرې چټکۍ سره روان و. زه په خولو کښې لوند خیشت وم. هماغه دعا مې تکراروله چې نعماني صاحب رازده کړې وه: ((اللهم ربنا تقبل منا شهادتنا ....))

کتار لا سل یونیم سل ګامه لرې و. د پتلانه جیب ته مې لاس کړ چې د فیوز بټن راپیدا کړم. که ګورم بټن نسته. اوه خدایه بټن څه سو؟ ژر مې بل جیب ولټاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

هلته هم نه و. اوف دا دريشي څومره ډېر جيبونه لري. ملا ته مې لاس يووړ چې د فيوز مزي را پيدا کړم چې ډز سو. زه په هوا سوم او بيا پر ځان پوه نه سوم.

څلورم څپرکی

په جنت کې

نه پوهېدم چې څو شپې بې سده وم. چا، کله او څنګه دلته راوستی وم؟ هېڅ نه پوهېدم. په کوټه کښې څلور نور چپرکټونه هم پراته وو. پر هر يوه يو يو مريض پروت و. څوک بې سده، څوک په سد، د چا په پوزه کښې پيپ تېر سوی و، د چا پر خوله او پوزه باندې پلاستيکي کڅوړه. د يوه مريض له هرې ساه سره خرهار را پورته کېده. يوه بل يې کرار کرار زګيروي کول. د ټولو پر تن د شنه رنګ جامې وې.

بيا مې ستونی وچ سو. ږغ مې وکړ: اوبه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هماغه نجلۍ د درګاه په خوله کښې رانښکاره سوه. ورسره یو ډاکتر هم کوټې ته را ننوت. د ډاکتر پر سر هم زرغونه خولۍ او پر تن یې زرغونې جامې وې. سپینه چپنه یې اغوستې وه. له خولې څخه یې زرغون ماسک لرې کړ. توره ګڼه ږیره یې وګروله. په غټو تورو سترګو یې نجلۍ ته اشاره وکړه چې اوبه ورکړه.

نجلۍ د اوبو ګېلاس هغه ته ونیو، ویې ویل: اوبه غواړي؛ خو زما له لاسه یې نه چښي.

ډاکتر ګېلاس ورواخیست. څو کاشوغه اوبه یې په خوله کښې راواچولې. لکه د څو ورځو روژه چې مې ماته کړې وي، اوبو همداسې خوند راکړ. ډاکتر نجلۍ ته وویل: کارګران راوغواړه چې مریض سرویس ته یوسي.

نجلۍ ووته. ډاکتر راڅخه وپوښتل: نوم دې څه دیه؟

ما یې سترګو ته وکتل. په رانجو تورې وې. لکه پخوا چې مې هم لیدلی وي، اشنا غوندې رانښکاره سو. تر اشنا هم یو څه زیات لکه نژدې انډیوال. په کرار ږغ مې وویل: عبدالستار.

ــ ډېر ښه. زما نوم محمد بلال دیه. ته ما عملیات کړی یې. اوس څنګې یې؟

ــ سر مې درونددی.

ــ دا د انستیزي، د بېهوشي د دوا اثر دیه. ښه به شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر بلې خوا ته مخ واړاوه، د مېز له سره یې کاغذان ورواخیستل. ما له شا څخه ورو کتل. څنې یې د سنت په طریقه برابرې وې. بیخي تبلیغیانو ته ورته و.

دوه تنه کارګران راغلل. د چپرکټ لراو بر سر ته ودرېدل. چپرکټ یې روان کړ. له یوه اوږد دهلیزه تېر سو، ښي لاس ته وګرځېدو، بل دهلیز راغی، دواړو خواو ته یې لویې کړکۍ وې. دغه نری دهلیز لکه په هوا کښې چې ولاړ وي، له ښیښو څخه یې لاندې سړک ښکارېده.

سترګې مې پټې سوې.

شرنګا مې واورېده. چپرکټ یې له یوې خړې و سپنیزې دروازې سره درولی و. د درګاه زنګ یې وواهه. شېبه وروسته درګاه خلاصه سوه. د لرګیو کوټنۍ غوندې ځای و. چپرکټ یې دننه کړ. کارګران زما په خوا کښې ودرېدل. کوټنۍ حرکت وکړ. نه پوهېدم چې کښته تله که پورته؛ خو ښغه روانه وه. زه بیا په نورو پوه نسوم. یو وخت مې سترګې خلاصې کړې چې په یوه کوټه کښې وم. زما چپرکټ یې کړکۍ ته نژدې درولی و. کړکۍ د باندې له خوا و سپنیزه پنجره لرله.

کارګران ووتل، یوه وسله وال د کوټې درګاه پورې کړه. دلته زه یوازې وم. نور مریضان نه وو. په کوټه کښې دوې دانې چوکۍ وې. یو کوچنی میز زما د چپرکټ په خوا کښې ایښوول سوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته درګاه خلاصه سوه. په توره دریشي کښې یو سړی راننوت. د هغه په لاس کښې خړه پلاستیکي دوسیه او توره مخابره وه. شیان یې پر مېز کښېښوول. له جیبه یې کوچنی ټېپ راوایست. د اورلګیت د دبي په اندازه یوه فیته یې په کښې واچوله.

د کوټې درګاه بیا خلاصه سوه. ډاکتر بلال و. سړي ته یې وویل: امر صایب خیریت خو به وي؟

هغه د ټېپ مزي ورسمول. په سترګو باندې یې زما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: له دغه سړي تحقیق کوم.

ډاکتر وویل: دی خو همدا شېبه له انستیزي وتلی.

سړي ورته خوله جینګه کړه: نو څه؟

ـ زه اجازه نه درکوم چې اوس یې وځورې.

ـ دا یو ټروریست دی.

ـ دا یو انسان دیه.

ـ ته خبر یې چې څه یې کول؟ دا مو د وطن دښمن دی.

ـ زما مسلک دوست او دښمن نه پېژني. زه د یوه ډاکتر په صفت اجازه نه درکوم چې اوس ورنه تحقیق وکې.

سړي خپل شیان ټول کړل. له کوټې ووت. درګاه یې په ځان پسې سخته ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

نجلۍ راغله. ډاکتر ورته وویل: حیاتي علایم یې وګوره.

نجلۍ زما پر مټ د فشار اله وتړله. په خوله کښې یې لکه قلم یو ښیښه یي شی راکښېښوو. بیا یې زما پر نبض ګوته ټینګه کړه.

ما خپل لاس تاو کړ. زور مې وکړ؛ خو لاس مې په چپرکټ پورې تړلی و. بد بد مې ورته وکتل. رنګ یې والوت. یوګام شاته سوه.

ډاکتر پوه سو. ویې ویل: خیر دی نبض به یې زه وګورم.

څو شېبې یې خپل ساعت ته وکتل بیا یې وویل: څلور نوي.

وروسته نجلۍ څو شېبې زما په ټټر پورې سترګې وګنډلې. لکه زما ساه چې یې شمېرله. بیا یې په دوسیه کښې څه ولیکل.

درګاه خلاصه سوه. یو مشر سړی مخکې او هماغه تورې دریشۍ والا ورپسې راننوتل. ډاکتر ته یې وویل: متخصص صایب! دغه سړی له تا شکایت کوي.

ډاکتر وویل: سرطبیب صایب! ما ورته وویل چې مریض همدا شېبه له انستیزۍ راوتلی، دی د تا پوښتنو ته کله ځواب ویلای شي؛ خو دی شله دیه چې نه، زه همدا اوس ورنه تحقیق کوم.

سرطبیب سړي ته مخ واړاوه، ویې ویل: تا خو ما ته داسې ونه ویل. ډاکتر رښتیا وایي. مریض خو درنه تښتي نه. ستا کسان ورباندې پیره کوي. هر وخت چې ډاکتر اجازه درکړه، بیا خپل کار وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وویل: سمه ده؛ خو د دې مریض، ډاکتر او نرس حتی د دې کوټې کارګر باید مالوم وي او موږ سره ثبت شي. نور ډاکتران به حق نه لري چې دې کوټې ته راشي.

ډاکتر وویل: ویې لیکه. ډاکتر یې زه یم، بلال عرفان، نرسه، مینه.

مینې ته یې وکتل: کوم کارګر دې ټاکلی دی.

ـ سالم.

ـ ولیکه کارګر، محمد سالم.

سړي وویل: زه به تاسو درې واړو ته مخصوص کارتونه جوړ کم.

دا نظامي روغتون و. څلورسوه بستره یې درلوده. هماغه ګړی چې ما غوښتل ځان پټ کړم او د فیوز په بټن پسې مې جیبونه لټول، امریکایي پیره دار رابانندې پوه شوی و، زه یې ویشتلی وم. مرمۍ زما د چپ ورانه په هډوکي ښتې وه. ګومان کوم چې په مرمۍ کښې به کومه دوا وه چې زه یې سم له واره بېسده کړی وم. زه د لوکس سرویس په دویم پوړ کښې بستر وم. د امنیت شعبه هم په همدې ځای کښې زما کوټې ته مخامخ وه. په پاکستان کښې چې ورته ((آی اس آی)) وایي، دوی یې امنیت بولي.

نور کسان چې ولاړل، ډاکتر راسره یوازې پاتې شو. راته ویې ویل: ګوره عبدالستاره اشنا! لږ ګوزاره وکه. ته مریض یې. مینه نرسه ده. دا مې ځکه ستا د پاره ټاکلې ده چې ډېره تجربه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ما وویل: تجربه دې یې ورکه سي، دا دې ورکه سي. دا څه دوسي ده چې نامحرمه نجلۍ دې پر سړي لاس ولګوي؟

ـ نر ډاکتر ښځو ته محرم دیه که نه؟

ـ محرم دی؛ خو چې حاذق طبیب او مسلمان وي.

ـ خلاص نو، د نر لپاره هم ښځینه نرسه همداسې ده. ما درته وویل چې دا ښه تجربه لري. بیا زموږ په مسلک کې انسان مهم دیه. موږ د نر او ښځې، مومن او کافر د دواړو علاج کړو. ما په سلګونو ښځې عملیات کړې دي؛ خو د معاینې یا د عملیات په وخت په ولله قسم دیه که زه په ځان باندې پوهېږم چې زه نر یمه که ښځه. په خندا یې وویل: رحمان بابا فرمایي:

که په زړه کې دې څه عیب نه وي رحمانه

ښکلي مخ ته په کتو کې ګناه نشته

سخت درد راغلی و، علم ما کړی او مسالې ده کولې. ومې ویل: ته څوک یې چې ما ته نصیحت کوې؟

لنډکي برېتونه یې وګرول، په موسکا یې وویل: ستا ډاکتر.

ما وویل: یو خو دې له شهادته بې برخې کړم او بل را ته مسالې هم کوې.

هغه غلی و.

بیا مې وویل: که زه دې هماغسې پرېښی وای، اوس به شهید وم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په ارام ږغ وويل: زموږ د روغتون د وره د پاسه يو ايت ليکل شوی ديه. زه چې هر سهار روغتون ته رځم، سترګې مې په هغه باندې لګېږي. الله تعالی فرمايي: ومن احياها فكانما احيا ناس جميعا

مانا يې داسې ده چې: څوک چې يو کس ژغوري داسې ده لکه ټول بشريت چې يې ژغورلای وي.

ما وويل: بس بس. زه په هر څه پوهېږم. ما مدرسه ويلې ده.

ډاکتر وويل: څومره ښه. نو ته پخپله تر ما ښه پوهېږې. ژوند د الله تر ټولو لوی نعمت ديه؛ ځکه خو هېڅوک حق نه لري چې خپل ژوند ختم کي.

ما غوښتل چې ځواب يې ورکړم؛ خو هغه وويل: ته اوس ارام ته ضرورت لري. بيا به له خيره ډېرې خبرې سره وکو.

پر سبا يې د تحقيق لپاره بل سړی راغی. ذره بيني عينکې يې له سترګو لرې کړې. ټېپ يې چالان کړ، پر مېز يې کښېښود. نيم لستوڼی کميس يې د پتلانه له سره لږ پورته کړ، تمانچه يې له پوښه راوکيښ، د ټېپ خوا ته يې پر ميز کښېښود. پخپله راته مخامخ پر چوکۍ کښېناست.

يوه شېبه يې د ګوتو په سر د چوکۍ پر متهو طبله ووهله. بيا يې وويل: ګوره ملګريه ! زما نوم محسن دی. زه ډېر ښه سړی يم. زه به د ورور په شان چلند درسره وکم؛ خو تر هغې پورې چې ته راته رښتيا ووايې؛ خو که کومه خبره دې رانه پټه کړه نو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

رډ يې راته وکتل، ويې ويل: خير. دا راته ووايه چې له غلام جان سره څه پېژنې؟

ما وويل: غلام جان؟

يوه شېبه يې په ځير راته وکتل، بيا موسکی سو: اوه، رښتيا ته خو هغه د ګلاب په نامه پېژنې. تا ته يې دروغ ويلي وو. اصلي نوم يې غلام جان دی.

ـ زه نه ګلاب پېژنم، نه غلام جان.

ـ عبدالله څنګه؟

ما غوښتل چې انکار وکړم؛ خو هغه وويل: اسلام څنګه؟ او مولوي نعماني صاحب به هم نه پېژنې؟

زه هک پک سوم. دی څنګه پر هر څه خبر سوی و؟

خپل شيان يې ټول کړل. ويې ويل: د نن د پاره همدومره بس دی. ستا د مالوماتو د پاره بايد ووايم چې نذير هغه د ګلاب زوی چې د تا سره د بريد تر ځايه راغلی و، د تېښتې په وخت زمونږ ملګرو پېژندلی او هغه يې تر کوره تعقيب کړی و. د هغه پلار، د هغه ورور، عبدالله، اسلام دا ټول مو د يوه سره نيولي. دا دربيمه ورځ ده چې هغوی راسره بنديان دي. سليم، هغه خاين ترجمان چې و، هغه امريکايانو بندي کړی. زه اوس ځم. ته د ټولو د پاره ډېر څه نه لرې؛ خو بيا هم کوښښ وکه چې رښتيا راته ووايې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ولاړ، ډاکتر بلال راغی. پښه مې سخته خوږېدله. ډاکتر ته مې وویل.

هغه مینې ته ورړېغ کړل. ویې پوښتله: د درد دوا دې ورلګولې ده؟

مینې وویل: هو. سهار مې یو ډیکلوفینک امپول ورکړی و، دغه یو ساعت مخکې مې بل وروګاوه.

ډاکتر ما ته کړه: له څه وخت راهیسې خوږېږي؟

ما وویل: سهار یې چې په درد شروع کړی، تر اوسه هماغسې خوږېږي.

ډاکتر مینې ته وویل: ګومان کوم چې د نورو زور نه پې رسي، یو پنتازوسین ورولګوه.

مینې په مټ کښې راته بله ستن راولګوله. لس پینځلس دقیقې به تېرې وې چې درد مې ورک سو. ورو ورو مې سر سپک سو. زړه مې خوشاله سو. غمونه مې هېر سول. ساه چې مې اخیستله، خوند یې راکاوه. حال مې بیخي هماغه شی و چې د حملې پر وخت و. هماغه د جنت هوا چې راباندې لګېدله. حیران وم چې دا څه کیسه ده؟

کاکا سالم ته مې وویل: اکا دغه اخري ستن چې یې راولګوله، هغه ښیښه یې څه سوه.

هغه د پتې د شیانو پتنوس وکوت. د پیچکارۍ خالي ښیښه پکښې پرته وه. چې ومې کتل، ښیښه سپینه وه، په سره رنګ انګریزي لیکل یې درلودل. هغه پیچکارۍ چې ګلاب رالګولې وه، بیخي همدا شی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر مې راوغوښت. و مې ويل: ډاکتر صاحب دغه ستن د درد ده؟

هغه وويل: هو. ولې؟

ـ هېڅ، دا سر مې دا سې سپک سوی، يو رقم خوند يې راکړی.

ـ سمه ده. دا پيچکاری شديد دردونه ختموي؛ خو نېشه هم لري.

په چورتونو کښې ډوب سوم. نو هغه چې ما د جنت هوا ګڼله، هغه خوند او کيف چې ما ويل د جنت به وي، هغه هر څه د نيشې اثر و؟ څنګه يې ومنم؟ نعماني صاحب پخپله راته ويلي وو چې د جنت هوا به دربانديې ولګېږي. که دا نېشه وه، د جنت هوا بيا کومه وه؟

ډاکتر بلال هره ورځ سهار راته. زما سترګې، خوله، ځيګر او پښه يې کتل، زما د ورانه د ټپ پټی يې بدلوله. مينه په ورځ کښې دوه ځله راتله، سهار او مازديګر. هغې راته سيروم او پيچکاری لګولې، زما حياتي علايم يې کتل. سالم به ټوله ورځ راسره ناست و. کوټه يې صفا کوله، زما د چپرکټ روجايانې يې بدلولې، زما سيروم به چې خلاص سو، مينه به يې راوبلله، لاس ته يې اوبه راا چولې، د ضرورت پر وخت به يې بولدانی راکوله.

اولې ورځې ډېرې سختې وې. څومره شرم دی چې پر ځای پروت اوسې، بولې دې په بولدانی کښې وکړې او بل سړي ته يې په لاس کښې ورکړې چې ايسته يې واچوي. بولې خو خيران د چکر (غايطو) مساله هم همدا سې وه. ما څو ورځې هېڅ شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ستوني تېر نه کړل. ما غوښتل کولمې مې تشې وي. په سیروم باندې ژوندی وم؛ خو ډاکټر بلال ډېر راته ټینګ سو. هغه راته وویل چې بدن پر موږ حق لري. په محشر کې د نفس د حق پوښتنه هم درنه کېږي. هماغه خدای چې د غه حالت یې درباندې راوستی، همغه به یې لرې هم کا.

ما غوښتل چې ځواب ورکړم؛ خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره یې پر ځای وه. یو خو ده پر اوله ورځ زما په خاطر له هغه بل سره لانجه وکړه؛ لکه احسان چې یې را سره کړی وي او بل نه پوهېږم ولې ډاکټر راته اشنا غوندې ایسېده. لکه د څو کلونو یار چې مې وي. عجب سړی و. و ډاکټر؛ خو دیني مسالې یې تر ما ښې زده وې. هم مې ورته رخه راتله او هم کرار کرار راباندې ښه لګېده.

لمونځونه مې په اشارې کول. هغه هم بې اوداسه. د تیمم لپاره هم نه سوم پورته کېدای. چپه پښه مې په ورانه کښې ماته وه. ډاکټر په ورانه کښې راته څو ځایه د پولادو سیخان تیر کړي وو. د غه سیخان په څو وسپنیزو کړیو پورې تړل سوي وو. دوی د غه شی اپرات باله. ویل یې چې د غه اله هډوکي پر خپل ځای ساتي ترڅو چې جوړښ وکړي. بله پښه مې د ښنګر په حصه کښې ماته وه؛ ځکه خو زه مجبور وم چې تر دریو هفتو پورې له ځایه پورته نه سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ځو ورځې پس ته محسن بيا راغی. يو تور ببګ هم ورسره و. راته ويې ويل: ښه نو ګومان کوم چې ماغزه به دې سم شوي وي. اوس نو وايه چې د مولوي نعماني په باب څه مالومات لرې؟

ما فکر وکړ چې نور نو انکار مانا نه لري. ومې ويل: هغه زما استاد و. زبردست عالم دی. مجاهد دی.

هغه په خبرو کښې راولويد: او د ((آی اس آی)) جاسوس.

ـ دا دروغ دي. هغه يو سوچه مجاهد دی.

ـ د څه شي مجاهد؟ نو ولې په پاکستان کې جهاد نه کيي؟

ـ هورې خو ګرده مسلمانان دي. د چا پر ضد دې جهاد وکي؟

ـ نو افغانان کافران دي؟ موږ کافران يو؟

ـ تاسو له کفارو سره دوستي کړې ده. ما ستاسو ښار وليد چې څومره فحشا او فساد پکښې کېږي.

ـ ته په پاکستان کې ګرځېدلی يې؟ په لاهور کې د هيرا منډيي نوم دې اورېدلی؟ ته خبر يې چې د کراچۍ په سينما ګانو کې لوڅ فلمونه چلېږي؟

يو شېبه غلی سو. له چوکۍ پورته سو. کړکۍ خوا ته ورغی. بيا يې وويل: همدغه ((آی اس آی)) په ايډز اخته ښځې راټولوي، هندوستان ته يې د فحشا د پاره لېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: او د کرزي لور چې د بوش مخې ته لغړه نڅېږي، په هغه کې څه وايې؟

هغه راته نېغ وکتل، ويې ويل: څه شی؟

ما سترګې کښته کړې.

يو دم په خندا سو. داسې په کټ کټ يې وخندل چې ته وا کومه ټوکه يې اورېدلې ده. هغه خندل او ما ورته حيران کتل. بېرته پر چوکۍ کښېناست، ويې ويل: مړ دې کړم. ناځوانه! دا درته چا ويلي دي؟

ـ ما پخپلو سترګو ليدلي دي. په سي ډي کښې.

بيا يې لږه شېبه وخندل. ويې ويل: سخت کم عقله سړی يې ګير کړی يې.

ما وويل: کم عقله خو تاسې ياست چې خپل دين مو پرې ايښی.

سړي يو زورور سوک پر مېز وواهه. له ځايه پاڅېد. رامنډه يې کړه. دواړه لاسونه يې زما پر ستوني کښېښوول. غاښونه يې راته وچيچل؛ خو پر ستوني يې زور راونه کړ. بېرته وګرځېد. ويې ويل: ارمان چې ته ټپي يې. که ټپي نه وای؛ نو بيا به زه درسره جوړېدم. که هغه نور خاين اندېوالان دې وګورې، بيخي به يې ونه پېژنې.

خپل لاسونه يې موټي کړل، ويې ويل: په ټول بدن کې يې زما د سوکانو نخښې پاتې دي. ته وايې هغوی به همداسې وچ په وچه اقرار کړی وي؟ نه، که ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

وګورې بيا به پوی شې. هغه نذير نومي ځان راته ډېر ټينګ ښوده، ويل يې چې مړ مې که؛ خو اقرار به ونه کم. پوهېږې چې څه مې ورسره وکړل.

ږغ يې ټيټ کړ، ويې ويل: بوتل مې پکې ومنډه، بوتل.

يوه شېبه غلی و، سترګې يې رډې راختلې وې، په ځير يې راکتل.

بيا يې وويل: ګوره ! زه ټوکې درسره نه کوم. کرزی اصلاً لور نه لري. دا څو کاله د مخه يې واده کړی، تر اوسه خو بيخي اولاد لا نه لري.

د هغه خبرې مې زړه ته نه لوېدې. نعماني صاحب پخپله د کرزي د لور خبره راته کړې وه. هغه خو راته دروغ نه ويل.

سړي خپل بېګ خلاص کړ، ويې ويل: زه به په کمپيوټر کې يو شی دروښيېم.

څو شېبې يې ګوتې پکښې ووهلې. بيا يې کمپيوټر زما مخې ته پر مېز کښېښود. ويې ويل: کمپيوټر ته وګوره. دغه سړی پېژنې؟

سر مې لږ پورته کړ. لاس مې تر سر لاندې تکيه کړه. د کمپيوټر ټوله ښيښه په يوه لوی کارت ډکه سوې وه. خطونه يې انګريزي وو. په عکس کښې يو شين سترګی پاکستاني فوجي ښکارېده. سرتور سر و. ږيره يې خرييلې وه. برېتونه يې هم نه وو.

سړي وپوښتل: په انګريزي پوهېږې؟

ـ يه.

ـ نو زه به يې درته ولولم. د آی اس آی کرنيل الطاف حسين.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: زه یې نه پېژنم.

ـ ته به یې خود نه پېژنې. تا هغه په بل نامه او بله څېره پېژانده.

بیا یې د کمپیوټر پر بټنو ګوتې ووهلې. د کمپیوټر پر نیمه خوا د نعماني صاحب تصویر راغی، پر بله نیمه یې د هماغه کرنیل عکس پاته سو. ویې ویل: اوس نو دا مه وایه چې نعماني صاحب نه پېژنم.

ما فکر وکړ چې هغه خو په پاکستان کښې دی، د دوی لاس نه ورته رسېږي؛ نو ومې ویل: پېژنم یې. همدا نعماني صاحب دی.

سړي بیا کوم بټن وواهه. د نعماني صاحب ږیره او پګړۍ کرار کرار لرې سوې. تصویر نوکی غټ سو. دواړه تصویرونه د یوه سړي وو. هغه پخپله و. هماغه فوجي. پر خپلو سترګو باندې مې باور نه کېده.

محسن وویل: ها بله ورځ چې مې درته وویل چې دا د ((آی اس آی)) سړی دی، پر تا بده ولګېده؛ خو دا خبره رښتیا ده.

ما فکر وکړ چې په دې کښې به خامخا کوم چل وي. دوی غواړي چې ما تېر باسي. نا څاپه مې هغه صحنه رایاده سوه چې د وانې پر لاره پاکستاني فوجیانو زموږ موټر ودراوه او نعماني صاحب خپل کارت ورښکاره کړ. فوجي چې کارت ته وکوت عسکري سلام یې وکړ. دغه کارت هم هماغسې و. بیا مې ځان سره وویل: ته نو په انګریزي څه پوهېږې؟ کېدای سي هغه بل شی وي. زه لا په دې فکر کښې وم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

محسن د لا حیرانتیا خبره وکړه. ویې پوښتل: ښه نو دا راته ووایه چې الطاف حسین، هماغه ستا نعماني صاحب، د کوم ځای دی؟

ـ د سوات.

محسن سر وښوراوه: هغه پنجابی و. درې کاله یې په سوات کې خاص د همدې د پاره تېر کړي وو چې سواتي لهجه زده کي. ته خو به دا م نه منې.

هغه د تلو پر وخت راته وویل: هغه نجلۍ چې تا ته یې د کرزي د لور په نامه ښیيلې وه، هغه څه رنګه وه؟

ما د نجلۍ او د هغه ځای نخښې چې کرزی په کښې ناست و، ورته وویلې.

هغه ولاړ؛ خو زه یې په سوچونو کښې ډوب کړم.

بله ورځ سالم راته وویل: چې دغه ډاکتر عرفان چې دی، څو کافران یې مسلمانان کړي دي.

ما وویل: ډاکتر عرفان یې بیا څوک دی؟

ـ همدا زموږ ډاکتر صاحب، ډاکتر بلال یادوم، تخلص یې عرفان دی.

ـ ښه نو، تا ویل څنګه؟

- نور نه پوهېږم؛ خو بلا سړی دی. کافرانو ته یې یو څو خبرې کړي دي، بس هغوی کلمه ویلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ مې د حيرانتيا يوه نوې خبره اورېدله. د نعماني صاحب او الطاف حسين خبرې تر او سه ګنګس ساتلی وم او دا يې لا بله چې ډاکتر پر کافرانو باندې اسلام منلی. بله ورځ مې ورڅخه پوښتنه وکړه چې دا خبره رښتيا ده؟

هغه موسکی سو. ويې ويل: چا ته چې الله تعالی هدايت وکا ، يوه عادي خبره ورته سبب جوړېږي. يو امريکايي پروفيسور د ېلې رغلی و. هغه له خدايه منکر و. زه يې په لمانځه وليدم.

راته ويې ويل: ته ډاکتر هم يې او لمونځ هم کوې دا څه کيسه ده؟

ما ورته وويل: «ايمان له شغل سره نه، له زړه سره تړلی وي. لکه چې زما دليل يې خوښ شوی و. څو ورځې يې بحث را سره وکو. ما ورسره په بحث کې هماغه خبرې کړلې چې دوی پخپله د طب په کتابونو کې ليکلي. مثلاً ما د هډوکو مثال ورکو. هډوکی چې ماتېږي، لکه ستا پښه چې ماته ده، د هډوکي په منځ کې يوه خلا جوړه ده، تقريباً پېنځه سانتي، هډوکی دې نشته. نو د مات شوي ځای له دواړو سرونو د هډوکي وده شروع کېږي؛ تر څو چې يو بل ته سره رسېږي. دغه وده منظمه نه وي. د انسان هډوکی منظم وي؛ خو دا لکه غونډارې هرې خوا ته وتلي وي. کله چې کمی پوره شو او د هډوکي سرونه يو بل ته سره ورسېدل، همدغه هډوکی بېرته خپلې راوتلې څنډې خوري او لکه اصلي هډوکي يې هماغسې ښوی او صاف جوړوي. دا سې صاف چې ملي متر فرق هم پکې نه رځي. لکه نجار چې په رنده باندی لرګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ښوېوي. نو ما ورته وویل چې ته څه فکر کوې، یوه حجره څنګه پخپل سر دا ټول کارونه په دومره نظم ترسره کولای شي؟ بل مثال مې ورکو. دا د مني حجرې چې دي، سپرم نومېږي. په یو څاڅکي مني کې بلا ډېر سپرمونه وي، ان درې څلور میلیونه. ساینسپوهانو په دو باندې تحقیق کړی. که سپرم په یوه لوښي کې واچوې، حجرې به یې حرکت کا؛ خو هرې خوا ته سرګردانه ځي رځي؛ تر څو پورې چې ختمې شي؛ خو که په همدې لوښي کې د رحم یوه ټوټه هم واچوې، د سپرم ټولې حجرې د هغې خوا ته حرکت کا. ما امریکایي ته وویل چې سپرم ته دا شعور چا ورکړی؟ سپرم د رحم ټوټه څنګه پېژني؟ ته په دې کې د خدای قدرت نه وینې؟ دغسې نور بحثونه مو هم سره وکړل. بس هماغه و چې سړی مسلمان شو.»

کیسې خوند راکړی و. سترګې مې د ډاکتر بلال خولې ته ګنډلې وې.

ډاکتر بلال بیا وویل: خبره دا ده چې هغه په دو هرڅه تر ما ښه پوهېدو؛ خو دو اړخ ته یې فکر نه و کړی. ګوره دا خو دعقل خبرې دي؛ خو د خدای سره باید د مینې رابطه ولرو. حمزه بابا څه ښه وایي:

عقلـــــه تــــــه بـــــه ســـــــیال د محبـــــت نــــــه شـــــــې

دنګه مناره څه وي په غره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر خبرو هېښ کړی وم. په زړه کښې مې ورته مینه پیدا سوه. چې رښتیا وو ایم، ما هېڅ وخت د خدای د قدرتونو په باب فکر نه و کړی. د ((فصلت)) د سورې هغه ایت مې را یاد سو چې فرمایلي یې دي:

((ډېر ژر به د نړۍ چاپېر او د هغوی په ځان کښې خپلې نخښې ښکاره او وروښایو؛ تر څو ورته څرګنده شي چې هغه حق دی، ایا دا بس نه ده چې الله پر هر څه باندې شاهد او ګواه دی؟))

سبحان الله. په رښتیا چې زموږ په بدن کښې د الله د قدرتونو ډېرې نخښې سته؛ خو دا زموږ کار دی چې وربانديې فکر وکړو. ډاکتر ته مې په زړه کښې افرین و وایه.

محسن بله ورځ بیا خپل کمپیوټر راوړ. چالان یې کړ. هماغه لغړه نجلۍ پکښې نښېدله چې ما په وانه کښې په سي ډي کښې کتلې وه. هماغه لویه کوټه وه. په بر سر کښې د کرزي او بوش پر ځای، زه او نعماني صاحب سره خوا په خوا ناست وو. په بل سر کښې نور پګړۍ والا کسان پر چوکیو ناست وو. سخت یې حیران کړی وم. زه په خوب کښې هم داسې ځای ته نه وم تللی.

محسن وویل: څنګه دې خوله وازه پاتې شوه؟ ته خو جهاد ته راغلی وې. جهاد همدا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ما وویل: ایسته که، بې شرمه ! همدلته پر همدې چوکۍ کرزی ناست و. دا چلونه مو پر ما نه چلېږي.

هغه مېز ووهباوه. تندی یې تریو شو. ویې ویل: له خولې سره به دې پام کوې. ها د بوتل خبره دې لکه چې هېره شوه.

ما ورته غاښونه وچیچل. په زړه کښې مې وویل: بل ځای به په لاس را نه سې؟

وروسته هغه بېرته په ارام ږغ وویل: ګوره ملګریه ! سم د سړي زوی شه. ته پخوا غولېدلی وې. زه دې نه غولوم. اوس به د آی اس آی ټول چلونه مخې ته درشي. دې ته وګوره.

د کمپیوټر په نیمه خوا کښې بل تصویر راغی. په دې کښې پر هماغه چوکۍ دوه نور کسان ناست وو. نجلۍ هماغه وه.

سړي وویل: اصلي تصویر همدا دی. دا د لبنان خلک دي. څنګه چې ما د تا او د الطاف حسین عکسونه د دوی په ځای راوستل، هماغسې آی اس آی والا د کرزي او بوش تصویرونه راوستي دي.

چورت مې ډېر خراب و. نه مې باور کولای سو، نه انکار. نه پوهېدم چې پخوا تېر ایستل سوی وم، که اوس؟ زه نعماني صاحب ته د ولایت په درجه قایل وم. اوس مې هم ګومان نه کېده چې دا خبرې دې رښتیا وي.

پر سبا یې له ډاکتر بلال څخه مې وپوښتل: دا د کرزي لور څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وويل: کرزی اولاد نه لري.

ما له ځان سره فکر کاوه چې محسن رښتيا وايي که نعماني صاحب؟ او د ډاکتر بلال خبره څنګه؟ دی راته صادق ښکارېده.

بدن مې تود و. ډاکتر چې معاينه کړم، ويې ويل: اوهو ته خو تبه لرې.

سترګې او ستونی يې راوکتل. مينې ته يې وويل: ته يې د وينې سېمپل واخله. زه به داخله سرويس ته وليکم چې د کانسولتېشن د پاره دې څوک ارولېږي.

په دوسيه کښې يې څه وليکل او مينې ته يې ورکړه. څو شېبې وروسته يو ښايستوکی ځوان ډاکتر له مينې سره راغی. ډاکتر عرفان وويل: اوهو ښه شو چې ته راغلې.

ما ته يې کړه: دا دی په خپل وطندار وريېښ شوې.

ډاکتر رانه وپوښت: شريکه د کوم ځای يې؟

زه يې له لهجې پوه سوم چې هلمندی دی. ومې ويل: د زميندا ورو.

ـ ښه د کومې ناوې؟

ـ د زاړه ښار.

ـ شريکه ته خو بيخي کليوال راوختې. د کوم کلي يې؟

ـ د کارېز ښار.

ـ په ((ده بابا)) کښې ذبيح الله پېژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ هغه کلينيک والا؟

ـ بس ودې پېژاند ، هغه مې تره دی. زما نوم رفيع الله دی.

خورا خوشاله سوم. لکه خپل نژدې قريب چې مې ليدلی وي.

رفيع الله وويل: د چا زوی يې؟ زه به مې اکا ته په ټېلفون کښې ورته ووايم.

ما وويل: زه هېڅ ځوک نه لرم.

ـ څنګه؟ پلار، مور، اکا، ورور يو ځوک خو به لرې؟

دروازې ته يې اشاره وکړه. منظور به يې د امنيت شعبه وه. په خندا يې ويې ويل: ببربړه مه. دوی نه خبروم، بې غمه اوسه.

ستونی مې ډک سو. په سختۍ سره مې وويل: ټول يې شهيدان کړل.

د ډاکتر شونډې سره ټولې شوې. زما لاس يې ټينګ کړ. ويې ويل: بخښنه کوه.

په ژړغوني ږغ مې وويل: امريکايانو زموږ پر کور بمان غورځولي. ګرد سره يې شهيدان کړي دي.

څو شېبې په کوټه کښې چوپتيا وه. وروسته ډاکتر معاينه کړم. په دوسيه کښې يې څه وليکل. ډاکتر عرفان ته يې وويل: برانشيت لري. زما له نظره دغه دوا ورته مناسبه ده. هغه په تلو تلو کښې راته وويل: خوا مه بدوه. هرڅه د خدای له طرفه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار بیا ډاکتر رفیع الله راغی. خوله یې له خندا ډکه وه. راته ویې ویل: ته د عبدالجبار وراره یې که یه؟

ما وویل: هو کې.

ـ ظالمه تا خو پرون زما نفس راوایست. ستاسو پر کلي ګرد سره بمبارد لا نه دی سوی. اکا دی روغ رمټ دی. هغوی ته چا ستا د شهادت ویلي. د وختـه یې خیراتم درپسې کړی. هغوی پر ناحقه ستا ویر کوي او ته د هغوی.

زه بیخي هېښ سوی وم. دا څه لوبه راسره کېده؟ ومې ویل: دا څه وایې؟

ـ قسم دی، والله که بله خبره پکښې کې وي. پرون مې اکا ته ټېلفون وکړ. ستا خبره مې ورته وکړه چې دغسې د عبدالستار په نوم د کاریز ښار یو ځوان راسره بستر دی. هغه وویل چې دلته خو داسې کیسه ده.

ـ ډاکتر صاحب ځنګه یې ومنم؟

ـ ګوره شریکه. ستاسو په کلي کښې ټیلفون کار نه کیي. اکا تـه مې ویلي دي چې نن مازدیګر دې عبدالجبار ده بابا ته وروغواړي. هلته د غونډۍ پر سر ټېلفون کار کیي.

ږغ یې ټیټ کړ: ګوره چې امنیت والا خبر نه سي. زه مازدیګر ببرته راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

تر مازدیګره مې شیبې شمېرلې. زړه مې ټوپونه وهل. لا مې هم باور نه کېده چې دا به رښتیا وي. زه به بیا په ژوندوني خپله ادې ووینم؟ اکا، د اکا ماینه، تورکۍ، کلی، کور هرڅه مې رایادېدل.

مازدیګر ډاکتر رفیع الله راغی. څو شیبې راسره ناست و. ټېلفون ته یې زنګ راغی. ویې ویل پخپله دی. یو څو خبرې یې وکړې، بیا یې وویل: ښه نو ټېلفون عبدالجبار ته ورکه.

ده ټېلفون ما ته راکړ. ویې ویل: لږ به په کراره خبرې کیې.

د امنیت شعبې ته یې اشاره وکړه: چې دوی یې وانه وري.

په ټیلفون کښې رښتیا هم اکا و. هغوی په رښتیا ژوندي وو.

د هغه کیسې لا پسې حیران کړم: «تېره میاشت ښار (کندهار) ته د دوکان په سودا پسې تللی وم. هورې مې د عبدالهادي پلار ولید. هغه راته وویل چې عبدالهادي په کوټه کښې بندي دی. عبدالهادي چې له میرانشاه څخه کور ته راغلی و، پلار یې ورته ویلي وو چې نور دې میرانشاه نه ځي. هغه نعماني ته ورغلی و، ورته ویلي یې وو چې زه نور میرانشاه ته نه ځم. پر هماغه ورځ ((سي آی ډي)) والاو نیولی او په جبل کښې یې اچولی و چې دی القاعده دی.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرګ خبر هم د عبدالهادي پلار ورکړی و. هغه په عبدالهادي پسې مدرسې ته تللی و. هورې چا ورته د نعماني له خولې ویلي وو چې پر عبدالستار باندې بم پټاو سوی. د عبدالهادي دوی کورنۍ له وېرې کندهار ته تښتېدلې وه.

اکا د کلي کور نورې کیسې وکړې خو زه په چورتونو کې ډوب سوی وم. کاشکې دا هرڅه درواغ وای. ما پر نعماني صاحب تر ځان ډېر باور درلود؛ خو هغه دروغجن راوخوت. ګرد سره ژوند راته دروغ ښکارېده. دا دومره هڅه، دا دومره منډې، دا ستړیا، هرڅه په اوبو لاهو سول. لکه له ګډوډ خوبه چې راویښ سې او پوه نه سې چې اوس خوب وینم، که دا مخکې چې مې لیدل، دا خوب و؟ زه بیخي همدا سې ګنګس وم. د شپې تر ناوخته خوب نه راته. چورتونو په مخه کړی وم. دا مې نه سو منلای چې دومره لویه دوکه دې راسره سوې وي. نعماني زما له پاکې عقیدې سره لوبه کړې وه. څنګه یې خوله نه ماتېدله چې ما ته یې د نشې اثر، د جنت هوا ښودله. زه یې د ادې د مرګ په درواغ خبر څومره وژړولم. خدا یزده چې ادې به زما د شهادت په اورېدو، څه خاورې پر سر شیندلې وي. د دهروات د کلي هغه ښځه مې را یاده سوه چې زوی یې د امریکایانو په بم شهید سوی و. هغې څنګه خپل وینسته شکول، څنګه یې مخ په څپېړو واهه، څنګه یې پر سر خاورې بادولې. زما خوارکۍ ادې به څومره ژړلي وي.

په زړه کښې مې وګرځېدل چې ښه نو دا زه تېر ایستلی. پر نعماني چې مې د ملایکو ګومان کړی و، هغه هم شیطان، بیا مې هم تاوان نه دی کړی. زړه مې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دروغ ویلی و ، سترګې او غوږونه مې دوکه سوي وو. زما باور غلط راوخوت. خیر بیا به باور وربانديې نه کوم؛ خو زه هغو کسانو ته چورت وړی وم چې باطلې عقیدې لري چې بوتانو ته سجدې کوي چې دغه نور اسماني ادیان مني چې اوس باطل سوي دي. که دوی ته یو وار حقیقت ورښکاره سي او خپلې عقیدې چې یو عمر یې په زړونو کښې ساتلې دي، باطلې وبریښي؛ نو دوی به څه وکړي؟

دا خپل تېر ژوند به څنګه وګڼي؟

لکه د چا کور چې له بیخه ونړوې او ورته ووایې چې دا کور سم نه و ، اوس یې له سره جوړوه. لکه د دهقان رسېدلی فصل چې په بل مخ یې واړوې او ورته ووایې چې همدغه شی بیا له سره وکره. دا خو اسانه دي، تر دې به هم سخت کار وي لکه لوی مولوی چې ټولې دورې یې خلاصې کړې وي، ته ورته ووایې چې دا کتابونه دې ګرد سره غلط دي. هغه دې له سره شروع کړي. بله الفبې دې زده کړي، نور کتابونه دې ووایي.

دا مې په ژوند کښې اول ځل و چې پر کفارو مې خوا بده سوه. ځان سره مې فکر وکړ چې که خدای زه په مسلمانه کورنۍ کښې نه وای پیدا کړی، د یوه هندو ، د یوه یهود یا د نصارا په کور کښې یې پیدا کړی وای، نو زه به هم یا هندو وم، یا یهود او یا به عیسوی وم. خدای پاک څومره لوی احسان راباندې کړی چې زه یې مسلمان پیدا کړی یم. په همدې خاطر مې دوه رکعته شکرانه نفل وکړ چې خدای مسلمان پیدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی یم. دوه رکعته مې هم د مور لپاره وکړل چې شکر ادې مې ژوندۍ ده. په زړه کې مې ورته تېر سول چې د هغوی نو څه ګناه ده چې مسلمان نه دي پیدا سوي؟ توبه خدایه چې په ومې نه نیسې.

سبا سهار زه لا په همدې فکرونو کښې ډوب وم چې ډاکتر عرفان کوټې ته راننوت.

ویې پوښتل: څنګه داسې اوتر غوندې یې؟

سوړ اسویلی مې وکیښ. ومې ویل: که پر یو چا خورا زیات باور ولرې، هغه غلط راوخېژي؛ نو ته به څه وکې؟

هغه وویل: زه پر داسې ذات باور لرم چې هېڅ کله نه شي غلطېدای.

ـ نه په بني ادامانو کښې؟

ـ که رښتیا درته ووایم، زه پر هېچا له حده زیات باور نه کوم. ځکه چې انسان جایزالخطا دیـه. زموږ باورونه زموږ د حواسو له لارې رامنځته کېږي او حواس غولونکي دي. ګوره د کوهي اوبه په ژمي کې راته تودې ښکارېږي او په اوړي کې سړې؛ خو اوبه هماغه اوبه دي. دا زموږ حواس دي چې کله یې تودې ښیي او کله سړې.

ما ورته د خپل ژوند ټوله کیسه وکړه. په اخر کښې مې وویل چې که لاس مې پر بر سو، هغه الطاف حسین به ژوندی پرې نه ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

عرفان وویل: کرکې ته په زړه کې ځای مه ورکوه. خدای به پخپله د هر شي حساب ورسره وکا. رحمان بابا وایي:

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړی

د جــــمله و مخلوقاتو پلار دی دا

زړه د مینې ځای دی، نه د کرکې.

ما وویل: که پر تا همداسې لوبې وشي؛ نو ته به څه وکې؟

ـ یوازې خدای بې عیبه ذات دیه. زه به هرڅه خدای ته پرېږدم. اوس نو ته باید په دې شکر وکې چې ادې دې ژوندۍ ده.

یوه شیبه غلی و. بیا یې وویل: ګوره ! تا خو پخوا هم غوښتل چې له امریکایانو غچ واخلې. تا ګومان کړی و چې په رښتیا یې ستا کورنۍ درتباه کړې ده؛ خو ودې لیدل چې خبره داسې نه وه. تا ته هغه وخت خپل نظر بالکل سم ښکارېده او اوس دغه نوی نظر هم درته سم بریښي. بیړه مه کوه. په عمل کې یوازې نیت نه، بلکې نتیجه یې هم مهمه ده.

- نو ولې وایي: ان مالاعمال بالنیات. وایي ستاسو عمل ستاسو په نیت پورې دی.

- ګوره ! تاسې په دې نیت چې دین ته مو خدمت کړی وي، ځانمرګي بریدونه کړئ، د انسانانو سرونه غوڅوئ، بمونه ښخوئ؛ خو په دو کارونو مو دین ته کوم خیر رسېدلی؟ لا مو خلک له دینه بېزاره کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره ډاکتر صاحب ! دا د کفارو خبرې به نه راته کیې. دا ځانمرګي نه دي، دا فدایان دي.

هغه وویل: په اسلام کې ځانوژنه حرامه ده.

ـ دا ځانوژنـه نـه ده. دا استشـهادیه عملیـات دي، دا شـهادت غوښـتنه ده او شهادت ډېر اجرونه لري.

ـ یو روایت دیه. وایي یو صحابي و ، په غزا کې یې ډېر کفار ووژل. اخر پخپله کاري ولګېد ، سړی پوی شو چې له دې ټپه رغېدن یې نشته؛ نو د دې د پاره چې د کفارو لاس ته ونه لوېږي، توره یې لکه ودروله، ځان یې ورباندې واچاوه، توره یې په سینه کې ښخه شوه. سړی شهید شو. وایي رسول اکرم (ص) یې جنازه ونه کړه، ویې فرمایل چې ده ځان وژلی، ځانوژنه حرامه ده.

ما وویل: نو ته څه وایې چې موږ د غسې کښېنو ، بیخي جهاد ونه کو؟

ډاکتر وویل: ګوره سمه ده چې جهاد فرض دیه؛ خو دا اخري وسیله ده. لکه په طب کې چې جراحي عملیات له ناچارۍ کېږي. که یوه ناروغي په دارو درمل نه شي ښه او د علاج بله هېڅ لاره پاتې نه شي؛ نو بیا ډاکتر عملیات کا. په دین کې هم اول دعوت دیه. اول تبشیر دیه، کفارو ته بشارت ورکه، زیری ورباندې وکه چې په اسلام کې دغه دغه ښېګنې دي. بیا تنذیر دیه، هغوی د دوزخ له عذابه ووېروه. د جهاد خبره بیا په اخر کې رځي. جهاد ځانته شرطونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر ولاړ سو. يوه شېبه يې له کړکۍ څخه لاندې سړک ته وکتل. بيا يې وويل: دا موږ ولې انسانانو ته بني ادمان وايو؟

ـ ځکه چې د ادم عليه سلام اولاده دي.

ـ ياني چې ټول انسانان سره ورونه دي؟

ـ يه، کافر هېڅکله د مسلمانورور نه سي کېدای.

ـ چې د يوه بابا زامن يو؛ نو سره ورونه يو کنه. نو کافر د ورور په صفت دا حق راباندې لري چې په خوږه ژبه يې سمې لارې ته راوبولو. اوس که ما هغه امريکايي پروفيسر وژلی وای؛ نو د خلکو په ګومان به غازي وم؛ خو که په محشر کې هغه رانه پوښتلي وای چې: «ولې دې راسره استدلال نه کاوه؟ ولې دې ووژلم؟ زه و ته خو سره د يوه بابا زامن وو کنه؛ نو ولې دې بې ايمانه پرېښودم؟ پر ما دې ايمان نه لورېده؟ که زه نه پوهېدم ته خو په هر څه پوهېدې»

نو ما به څه ځواب ورکړی و؟ ځکه خو مې څو ورځې ورسره بحث وکو. اول سر کې يې زما عقيدې ته په سپکه کتل، ملنډې يې راباندې وهلې؛ خو اخر چې مې قناعت ورکو، تر ما هم کلک مسلمان ځنې جوړ شو. اوس نو ته وو ايه چې دغه حق يې راباندې و که نه و؟

زه غلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر یوه شېبه دمه وکړه، بیا یې وویل: خپه کېږې به نه؛ خو رښتیا به سره وایو. څومره کافران د رسول الله (ص) د ښه سلوک په وجه مسلمانان شوي؟ تا ته خو به ښه مالوم وي. ابو سفیان د مسلمانانو ډېر لوی دښمن نه و؟ خو رسول اکرم د مکې د فتحې په مهال د هغه کور د امن ځای اعلان کو. ویې ویل هر څوک چې د خدای په کور کې یا د ابوسفیان په کور یا په خپل کور کې پاتې شي، سر او مال به یې په امن کې وي. ولې یې دا کار وکړ، هغه خو فاتح و، لوی لښکر ورسره و. ده مبارک کولای شول ټول کفار له تېغه تېر کړي؛ خو داسې یې ونه کړل. هماغه وو چې د مسلمانانو د سر دښمنان پخپله مسلمان شول. تا خو به نبي کریم د سیرت کتابونه ویلي وي. خلکو به تیږو ویشته، خدای ورته وفرمایل: دوی ته ښېرا وکه چې ټول درته تباه برباد کړم. خو رسول الله ښېرا ونه کړه، ویې ویل دوی خو ناپوهه دي. دعا یې وکړه چې خدای دې ورته هدایت وکړي.

ځان ته حیران وم چې ما ولې دغو خبرو ته پام نه و کړی. ولې مې یوازې د ټوپک او د جهاد په باب فکر کاوه. په رښتیا هم د نبي کریم سپېڅلی سیرت له خوبیو، له احسان او له ښو اعمالو ډک دی؛ خو ما د زړه په سترګو نه و لوستی.

ډاکتر بلال خبره وغځوله: اوس په دې خپل وخت کې وګوره. ذاکر نایک په هندوستان کې د طب ډاکتر دیه. هغه لویې مناظرې جوړوي، له خلکو سره په سړه سینه بحثونه کا، په استدلال او په منطق باندې خلک د اسلام دین ته رابولي. او په خپل کار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

کامياب ديـه. هـر ځـل چـې دی وينـا کـا ، يـو ځـو کسـه هنـدوان او عيسـويان ضـرور مسلمانيږي.

ډاکتر ولاړ؛ خو د هغه خبرې مې په ذهن کښې تاوېدې راتاوېدې. دغـه شعر مې په ذهن کښې بيا بيا راګرځېده:

دا جهان دی خدای له عشقه پيدا کړی

د جـــملـه و مـخلـوقـاتو پـلار دی دا

د مور مينه، د نيکه محبت مې را ياد ېدل. اکا مې را يـاد سو. زمـا پـه پـام هغـه ځومره بد سړی و؛ خو همدا چې ذبيح الله ورته زما حال ويلی و چې دی ژونـدی دی، پـه منډه يې ځان ده بابا ته رسولی و چې را سره خبرې وکړي.

ما تل د خدای د غضب او قهر په باب فکر کړی و. تل د هغه له ذاته وېرېدم. مـا چې په دعا کښې د جنت غوښـتنه کولـه، هغـه هـم د دوزخ لـه وېرې و. خـو عرفـان چـې د خدای په باب خبرې کوي، لکه د مينې رابطه چې ورسره ولـري، همدا سې پـه خونـد او په شوق خبرې کوي.

پر سبا يې مينـه راغلـه چې زمـا حيـاتي علايـم وګوري. د نورو ورځو پـه ځېـر وبرېدله. خو زما په زړه کښې پخوانۍ کرکه نه وه پـاتې. پـر همـدې ورځ مـا تـه پـه کوټـه کښې د ګرځېدو اجازه راکړل سوه. ښۍ پښـه مـې روغـه سوې وه. لکـه ماشوم چـې نـوی تګ زده کوي، همدا سې مې پـه کـراره يـوه پښـه مختـه کولـه او بيـا بلـه. د اپراتـو کړيـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبورولم چې شوا ړ وګرځم، پښې مې سره لړې ونيسم. زه تر هرڅه پر دې خوښ وم چې نور پخپله تشناب ته تلای سوم. زه له شرمه خلاص سوم او سالم خوارکی زما له عذابه. د لامبېدلو اجازه يې هم راکړه. زما د کوټې په خوا کښې ښه لوی تشناب او حمام و. حمام ته ولاړم. قريب يو ساعت مې پکښې تېر کړ. ځان مې ښه پاک پرېوه. ايله چې د لمانځه پر خوند پوه سوم. دا دونه وخت چې مې لمونځ کاوه، خورا ځورېدم چې په ناولي بدن مې د الله عبادت کاوه.

بله ورځ ډاکتر عرفان راته تې وي او سي ډي راوړه. ما ورته وويل: زه دغه ناروا کارونه نه کوم.

هغه وپوښتلم: ګوره ! دا قلم ښه شی دیه که بد ؟

- ښه شی.

هغه په موسکا وويل: ګوره چې بيا غلط شوې. زه به په قلم باندې سپکې سپورې وليکم يا به کفري خبرې پرې وليکم؛ نو بيا قلم ښه شی شو که بد ؟

- دلته تا قلم غلط استعمال کړی دی، بدي ستا ده.

ــ بس دا هم د قلم په شان يوه وسيله ده. که ښه استفاده دې ځنې وکړه، ښه شی ديه او که بده استفاده دې وکړه، بد ديه. ما درته د ذاکر نايک سي ډي راوړې ده. يو ځل يې وګوره پښېمانېږې به نه. سي ډي يې چالانه کړه. دی ولاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په سي ډي کښې خورا لوی جماعت و. تر زر یونیم زرو به زیات کسان ناست وو. ډاکتر نایک راغی. دنګ نری غنمرنګی سړی. نری ږیره یې تر قبضه اوږده، خړه دریشي یې پر تن، نیکټایي یې په غاړه، سپینه خولۍ یې پر سر. خبرې یې په انګریزي کولې؛ خو په پښتو هم ترجمه سوې وې. خلکو پوښتنې کولې، ده یې ځوابونه ویل. په اکثرو خبرو کښې به یې د قران د ایتونو او سورتونو نمبر او نوم یادول چې دا خبره د قران په دغه سورت او په دغه ایت کښې راغلې ده. بیا به یې په هماغه بحث کښې د انجیل او تورات د ایتونو ذکر وکړ چې په دې باره کښې د انجیل پلانکی ایت دا سې ویلي دي او په تورات کښې دا سې راغلي دي. عجب فصاحت او بلاغت یې درلود. او حافظه خو یې نو ماشاالله.

خبرې یې ډېرې د کار خبرې وې؛ خو یوه یې بیخي نادره وه. په قران کښې خو دا خبره راغلې ده چې په انجیل او په تورات کښې د نبي کریم (ص) د راتګ بشارت ورکړل سوی دی. په انجیل کښې د ((احمد)) ذکر سوی چې منظور یې ستایل سوی یعنې ((محمد)) دی. خو نایک وویل چې د هندوانو په کتاب کښې هم د محمد (ص) د راتلو زیری سوی. هغه یې هندي نوم واخیست چې مانا یې ((محمد)) و او د مور نوم یې په هندي کښې نه پوهېږم څه شی و؛ خو مانا یې صلح یانې امن ((آمنه)) وه. دا نو یې بیخي نادره خبره وه. موږ خو د هندوانو کتاب په اسماني کتابونو کښې نه شمېرو؛ خو دا معجزه وګوره چې په دې کتاب کښې هم زموږ د رسول اکرم ذکر سوی. د ډاکتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

عرفان خبره رښتیا وه. د دې مناظرې په پای کښې د خلکو له منځه پېنځه کسان راولاړ سول چې موږ ته کلمه راوښییه. دومره خوشالي مې په ګرد عمر کښې نه وه لیدلې. نایک مې ډېر خوښ سو. له ځان سره مې وویل چې دغه سړي خو په رښتیا چې د دین حق یې ادا کړی.

پرسبا یې ما ډاکتر عرفان ته د سې ډي په باب خپل تاثر بیان کړ. ورته و مې ویل چې باور مې نه کېده چې داسې به وسي. موږ هندوانو سره په څنګ کښې هم نه تېرېږو؛ خو نایک وګوره چې هندوان او عیسویان یې خپل مجلس ته وربللي وو. زه چې ورته ګورم اسلام ته یې ډېره ګټه ورسوله؛ ځکه چې هغوی یې مسلمانان کړل.

ډاکتر وویل: که د ګټې او تاوانه تېر شو نو بله خبره هم شته، رحمان بابا فرمایي:

وارو ته د ځـان په نظر ګــوره که دانا یې

اې عبدالرحمنه جهان ټول عبدالرحمن دی

ما ته خندا راغله. د ډاکتر بابا ګانو ته حیران وم. د رحمان بابا نوم خو مې لا اورېدلی و؛ خو ده حمزه بابا هم درلود.

ډاکتر وویل: که څوک له خدای سره مینه ولري؛ نو د خدای له مخلوقاتو سره به هم مینه وکا. هغه روایت خو به دې اورېدلی وي. وایي کومه بدکاره ښځه وه. ټول عمر یې په فحشاوو کې تېر شوی و. یوه ورځ یو سپی ویني چې له تندې ځل وهلی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

په مرګي حال ديه. ښځه له لرې ځايه په خپله موزه کې ورته اوبه راوړي او سپی له مرګه ژغوري. وايي الله پاک د همدې کار په بدل کې د هغې ګناهونه ورته معاف کړل. دا خو حيوان و ؛ نو فکر وکه چې د انسان سره مينه به څومره اجر ولري.

يو بل روايت ديه چې کوم هندو په غزني کې اوسېده. مسلمانانو هغه ځوراوه. هغه بهلول ته شکايت وکړ. وايي بهلول د سلطان محمود غزنوي ورور و. هغه يو فقير ملنګ سړی و. بهلول ورغی د سلطان محمود دربار ته. د ماښام جماعت تيار و. ټولو په ده پسې اقتدا وکړه. ده د الحمد په قرائت کې د ((رب العلمين)) پر ځای ((رب المسلمين)) وويل، چا ورته فتحه ورکړه چې ((رب العلمين)). هغه له سره شروع کړ. بيا يې ((رب المسلمين)) وويل، مقتديانو بيا فتحه ورکړه. دا کار څو وارې تکرار شو. بهلول سلام وګرځاوه. سلطان محمود ځنې پوښتنه وکړه چې ولې داسې کا؟ بهلول وويل: که خدای پاک ((رب العلمين)) ديه او د ټولو عالميانو رب ديه؛ نو تاسې ولې هندوان ځوروئ؟ دوی هم د خدای مخلوق دي. بيا سلطان محمود امر وکړ چې نور دې څوک هندوان نه ازاروي. حمزه بابا وايي:

حمزه ډېر مسلمانان شته هم کافر شته په دنيا کې
زه اشنا د هغه کس يم چې روش يې د انســان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: د ذاکر نایک کار سم خو دی؛ خو ما ته د میړانې کار نه بریښي. ته اوس کښېنه خلکو ته دلیلونه ووایه چې دا دي و ها دي. دا ډېرې خبرې د ښځو زده وي.

ډاکتر وویل: نو مېړانه په څه کې ده؟

ـ په توره کښې. نر په توره باندې رږغېږي.

ـ کوم شاعر ویلي دي چې:

حباب چې لوي شي؛ نو لاهو شي په سیند

څو مره نرۍ ده د مېړانې پوله

عبدالستاره اشنا ! د مېړانې پوله ډېره نرۍ ده، لکه د اوبو په سر حباب. که حباب د خپلې اندازې نه لږ غټ شي؛ نو په سیند کې ډوبېږي، چوي، د منځه ځي، ختمېږي. حباب د غټېدو تاب نه لري. مېړانه که تر حد زیات شي؛ نو د حماقت په سیند کې ډوبېږي. اوس نو د دې فرق چې یو څوک مېړنی دی که احمق، ګران دیه. ډېر خلک پخپله ګومان کا چې مېړني دي، حال دا چې د دوی په مېړانه کې نور خلک خپل مقصد و نه لري. زما په ګومان مېړانه په کار کې ده. مېړانه په فکر کې ده. موږ چې کار ته او فکر ته مو ملا ماته ده، ډېر ژر تورې ته لاس اچوو. دا خپلو خلکو ته وګوره چې په یوه لوېشت ځمکه باندې یو بل سره وژني. د خبرو زغم نه لري، دوی په فکر باندې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مشکل نه حلوی، بس په نه خبره وروړ او وروړ سره ولي. زموږ خلک خو دې ته هم مېړانه وايي چې خپل وروړ ووژني.

تر غرمې پورې مې د ډاکتر په خبرو غور کاوه، ټولې راته سمې ايسېدې. غرمه مهال محسن راغی. پر تندي يې لاس راکښېښوو. ويې ويل: نور به له تا څخه تحقيق نه کوم. ستا د ژوند ټوله کيسه مې واورېدله.

ما ګومان وکړ چې ډاکتر عرفان به ورته ويلي وي؛ خو هغه زما د چپرکټ له پښې څخه يو کوچنی ګردی شی راوايست، ويې ويل: دغه ميکروفون مې دلته لګولی و. تا چې ډاکتر رفيع او خپل اکا سره خبرې کولې موږ اورېدلې. بيا چې دې ډاکتر عرفان ته خپله کيسه کوله، موږ ټوله واورېده. ستا خبرې مو په ټېپ هم کې ثبت کړې دي. البته دا به په محکمه کې تا ته هم ګټه درورسوي. جزا به دې يو څه سپکه شي؛ ځکه چې ته نورو تېرايستلی وې.

هغه د درګاه خوا ته روان سو. بېرته يې مخ راواړاوه. ويې ويل: يو ښه خبرم درته لرم. دې نه وروسته ته اجازه لرې چې د فاميل سره دې په ټېلفون کې خبرې وکې.

له اکا سره مې هره جمعه خبرې کولې. کله کله تورکی هم راسره رږغېده. تر دې وروسته مينه په ورځ کښې يو ځل راتله. هغه هم لکه زما پر حال چې پوهه سوې وي، را څخه نه وېرېدله. روغبړ يې راسره کاوه. د درد پوښتنه يې کوله چې ښه خو به دې نه خوږيږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم په ورین تندي ورسره خبرې کولې. د هغې یو کار راباندې خورا ښه لګېده، هغې هېڅ کله سینګار نه کاوه. همداسې به ساده ګرځېده؛ خو خدای ذاتي ښایست ورکړی و. سترګې یې نه شنې وې، نه زرغونې. د سترګو رنګ یې د دې دواړو ترمنځ و. ما په دې رنګ د هېچا سترګې نه وې لیدلې. اوږده بانه یې داسې ګڼ او داسې نېغ وو، لکه د طاووس بڼکې چې چجه سوې وي. مخ یې نری و. پزه یې هم د مخ په څېر نرۍ وه. شونډې او زنه یې له مخ سره ښې ښکارېدې. ما ویل چې دا دې په الماریو کښې لکه نانځکه ایښې وای او ما یوازې ورته کتلای.

کاکا سالم ښه د طبعې سړی و. هغه اکثره وخت راته کیسې کولې. د خپلو زامنو کیسې یې کولې چې مازدیګر چې دی کورته ځي، څنګه زامن یې د ده له لاسه کځوره تښتوي او کومه میوه دانه چې پکښې وي، څنګه پرې حملې کوي. دغه کیسه یې داسې په خوند کوله چې هماغه صحنه زما سترګو ته درېدله، لکه په ټي وي کښې چې یې وګورې. ما خو د اولاد مینه نه وه لیدلې؛ خو د ده په کیسو کې مې دغه مینه محسوسوله. کله کله مې په زړه کښې ګرځېدل چې خدای به په ما باندې هم د اولاد مینه وګوري؟ کاکا سالم زه ډېر نازولم. د ماشومانو پوډر به یې زما پر ملا او ولو موښل چې د بستر زخم پکښې پیدا نه سي. د ډوډۍ پر وخت یې زما غاب او کاشوغه په پوډرو باندې پاک پرېولل. د چایو ترموز یې راته وار په وار سره ډک کاوه؛ موږ هلمندیان خو د شنو چایو ګوډي یو. کاکا سالم غریب و؛ خو همت یې زیات و. ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

به يې په خپلو پيسو راته اخيستلې. وايم څوک به د خپل سکه ورور داسې خدمت ونه کي، لکه هغه چې زما خدمت کاوه.

ډاکتر رفيع الله دې هم خداى ژوندى لري، هر وخت به يې پوښتنه راباندې کوله. ټېلفون خو به يې هره جمعه ما ته پرېښود چې له اکا سره خبرې وکم.

څو ورځې چې تېرې سوې ډاکتر عرفان له امنيت والاو څخه زما اجازه واخيسته چې کله کله د روغتون په باغ کښې وګرځم. ده وويل چې لمر زما د پښې لپاره ګټه لري. زه په هفته کښې درې وارې سهار او مازديګر له سالم سره باغ ته کوزېدم. زه پوهېدم چې امنيت والا مې څاري؛ خو پروا مې نه کوله. ما هسې هم د تېښتې تابيا نه لرله. د روغتون مخې ته لوى باغ و. تر سل جريبه لوى و. د ناجو، سپېدارو او عکاسى درختې پکښې دومره ګڼې وې چې د ېرش ګامه ها خوا سړى پکښې نه ښکارېده. دا باغ د روغتون له تعمير څخه يو څه لرې و. روغتون پر لوړه ځمکه اباد و. له روغتونه تر باغه پورې د ځمکې دوه پوړونه وو. په اول پوړ کښې د کانکرېټي لارې په اوږدو کښې نرى چمن ولاړ و. په بل پوړ کښې يو ارت او پراخ حوض و. يونيم ګز به ژور و. د حوض په ګردو د بوالونو پورې د اوبو شرشرې لګېدلې وې او په منځ کښې يې لويې ګردې ډبرې ايښوول سوې وې. د ډبرو سرونه توربخوني وو؛ خو هغه ځايونه يې چې تر اوبو لاندې پټ وو، سپينچکي وو. لکه بزګر چې اورمبړ او مخ يې لمر تور کړي او ټټر يې سپين پاته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د حوض په شاوخوا کښې ګرځېدلو. چې سترګي به سو د ګلابو او د سرو او ژېړو مرسلو په منځ کښې پر چوکیو کښېنا ستلو. د مازدیګر نری شمال د شرشرو په منځ کښې تېرېده او د اوبو خوږ بوی یې تر موږ رارساوه. ساه مې چې اخیستله، ګومان مې کاوه چې دا خوندوره لنده هوا مې د سږو تل ته ننوځي. د نسترن سپین ګلان د درختې د زرغونو پاڼو په منځ کښې لکه ستوري په اسمان کښې ځلېدل. د اوبو شرهار او د ګلابو وږم سخت خوند راکاوه.

ډاکتر بلال د ذاکر نایک د سي ډي ګانو په کتلو روږدی کړی وم. هغه راته ځینې کتابونه هم راوړي وو. یو پکښې د ساینس او قران کتاب و. په دې کتاب کښې خورا په زړه پورې خبرې وې. هغه څه چې ساینس اوس کشف کړي، د الله په کلام کښې څوارلس سوه کاله پخوا ذکر سوي وو. د دې کتاب په لوستو مې فکر وکړ چې هغه استفاده چې باید موږ له قرانه کړې وای، نورو کړې ده.

یو څو ورځې وروسته یو ډول اوتر غوندې وم. لکه یو شی چې مې ورک کړی وي. چې ښه پسې وګرځېدم، پوه سوم چې دا دوه ورځې مینه نه ده راغلې. زه دومره بدل سوی وم او پخپله هېڅ نه وم پوه سوی. ولې هغه نجلۍ چې ما پخوا ورڅخه کرکه کوله، دومره نژدې راته ښکارېده چې زه ورپسې خپه وم؟ پخوا مې هېڅکله د ونو او ګلانو پر لیدو خوند نه و اخیستی. اکا په سرای کښې د شبۍ ګلان کرلي وو. ما یې وږم محسوساوه؛ خو پر خوند یې نه پوهېدم. خو اوس مې په دې ټولو کښې خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ليده. ان د مازديګر د لمر زيړو وړانګو خوند راکاوه. چې ډېر فکر مې وکړ، ما يوازې په ماشومتوب کښې د خوند تجربه کړې وه، هغه هم خورا لنډه موده. زه چې کوچنی وم، د بيسکوټو او د ژاولو رنګه کاغذان مې راټولول، په دې کاغذانو رنګه تصويرونه وو، له هغو څخه مې خوند اخيست. هغه چې تورکي راڅخه پټول او يا يې څيرل او ما به هغه واهه. زه په همدې چورت کښې وم چې ډاکتر عرفان راغی. ما د مينې پوښتنه ځنې وکړه چې ولې نه راځي؟ هغه وويل:

ناڅاپه چې په ياد شې چې راياد شې نو راياد شې

پخوا خو داسې نه و دا خو مينه راته ښکاري

هک پک سوم چې دا څه وايي؟ دی څنګه زما په مينې خبر سوی دی؟

په خندا يې وويل: دا هم د حمزه بابا شعر ديه. هر وخت چې د مينې نوم يادوم دا شعر مې ذهن ته راځي. ښه ربښتيا تا د مينې پوښتنه وکړه. هغې د يوې هفتې رخصت اخيستی. ګومان کوم چې واده په مخ کې لري.

يو دم مې زړه وغورځېد. خدای خبر چې رنګ به مې څنګه الوتی و؛ خو ښه و چې عرفان راونه کتل. زورکي خندا مې وکړه، ومې ويل: ښه نو د چا کور يې وران کړی؟

ډاکتر وويل: واده يې د ورور ديه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې زړه کرار سو. ډاکتر ووت؛ خو زه له ځان سره په جنګ اخته سوم. زه په څه لګیا وم؟ ولې د هغې د واده په خبر ولړزېدم؟

په هغې پسې ولې خپه یم؟

له هغې سره مې څه دي؟

د حمزه بابا شعر مې په غوږو کښې انګازې کولې:

ناڅاپـــه چـــې پـــه یـــاد ســـې چـــې رایـــاد ســـې نـــو رایـــاد ســـې
پخوا خـــو داسې نه و دا خـــو مینه راته ښکاري

ځان مې ملامت کړ. ما وګوره دا وګوره. هغه ښاري نجلۍ ده، مکتبۍ ده، نرسه ده او زه یو کلیوال هلک. زما او د دې کله سره جوړېږي. دا به زما په شان نوکران ولري. بیا که واده هم راسره وکړي؛ نو زمیندا ورو ته به چېرې راسره ولاړه سي. نه له دې مینې څخه څه نه بود ېږي.

بیا مې فکر وکړ چې دا ګردې خبرې یوې خوا ته؛ خو دا به څنګه کړې چې ته د حکومت په نظر مجرم یې. تا به له دې ځایه جېل ته بیایي. د فکر واګې رانه تللي وو. چې هرڅه مې کول، پام مې بلې خوا ته نه سو اړولی. هر شي ته چې مې کتل، د مینې سترګې پکښې ښکارېدې. ډوډۍ ته مې خوا نه کېده. ټې وي مې چالاناوه؛ خو ژر یې نفس راتنګاوه. که مې کتاب رااخیست، دوه درې کرښې به مې ولوستلې، نور بیا وربانديې نه پوهېدم. یو وخت به مې پام سو چې د کتاب څو مخه مې اړولي دي؛ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

چې تېرو مخونو ته مې کتل، هېڅ مې نه و په یاد. په باغ کښې مې هم زړه تنګېده. دا یوه هفته دا سې وه لکه څو کلونه.

د جمعې پر ورځ مې له اکا سره خبرې وکړې. هغه وویل چې ادې دې ډېره پوښتنه کوي. هره ورځ ستا هغه دسمال چې له کوټې څخه دې رالېږلی و، پر سترګو موښي او ژاړي. مور به سبا درروانېږو.

زه نه پوهېدم چې امنیت والا به اجازه ورکړي که یه؟ اوس نو په زړه کښې مې دوې تندې وې، یوه د مینې او بله د ادې د لیدو.

ما یې ښه حساب نیولی و چې مینه به پر شنبه راځي. هغه چې راغله، نه پوهېږم پر ما څه سوي وو؟ تر روغبړ وروسته یې وویل: دا رنګ دې ولې دا سې الوتی؟

ما وویل: نه، نه پوهېږم.

ژبه مې بندیدله. په ټټر کښې مې د تشې احساس کاوه. ګومان مې کاوه چې په سینه کښې مې یو شی کم دی. سر راباندې ګرځېده. مینې د فشار اله راواخیسته. نبض او فشار یې راوکتل. ویې ویل:

اوهو دا نبض دې څنګه تېز دی؟ تبه خو به دې نه وه؟

ما وویل: یه، تبه خو مې نه وه.

ـ فشار دې کښته دی. ته ودرې چې ډاکتر راوبولم.

هغه په ډاکتر پسې ولاړه؛ خو خبره نه وه چې د دې رنځ دوا پخپله دا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې وروسته ډاکتر عرفان راغی. په خندا یې وویل: انډیواله څه خبره ده. وایي فشار دې کښته شوی؟

هغه مې هم نبض او فشار وکتل. ویې ویل: هېڅ خبره نشته بابا. زه یې وارخطا کړم. زه پوهېږم چې ټوله ګناه د مینې ده.

حیران وم چې ډاکتر زما په مینې څه پوه سوی دی؟

وارخطا مې وویل: د مینې؟

هغه وویل: خود. دا یوه هفته چې په رخصت تللې وه، هرڅه یې هېر کړي دي. ستا فشار بیخي سم دیه. نبض دې برابر دیه، هغه وایي چې فشار یې کښته دیه.

ایله چې زړه مې خپل ځای ته راغی.

ډاکتر وویل: نن به دې د پښې اکسرې واخلو. که هرڅه سم وو؛ نو د اپراتو وخت پوره دیه وبه یې باسو.

د هغه خبرې داسې مړاوی کړم، لکه پر سکروټو چې اوبه وشیندې. زړه مې غوښتل چې نور هم په روغتون کښې پاته سم. په زړه کښې مې دعا کوله چې د هډوکي ترمیم نه وي پوره سوی. عجبه دنیا ده، سړی پر مریضۍ خوشاله وي.

وروسته مینه راغله. دوسیه یې راواخیسته، ویې ویل: درځه چې اکسرې ته ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دا مخته سوه زه ورپسې. په موږ پسې د امنیت والاو عسکر روان و. یوه خبره مو هم سره ونه کړه؛ خو بس پر همدې خوشاله وم چې دا راسره ده. زړه مې داسې پرې ډاډه و لکه ټوله دنیا چې راسره وي.

اکسرې سمه وخته. ډاکتر وویل چې سبا به اپرات لرې کوي. ما ورته د مور او د اکا د راتلو خبره وکړه. ورته مې وویل چې د هغوی تر راتګه دې صبر وکړي. خدای دې یې اباد لري. دغه ځواني یې هم راسره وکړه.

بله ورځ مې اکا دوی راورسېدل. ډاکتر عرفان له امنیت والاو څخه د ملاقات اجازه واخیسته. دا اول ځل و چې د اکا د لاسونو مچول خوند راکړ. ادې خو په ژړاوو سترګې سرې کړې.

مینه راننوته.

سر مې کښته اچولی و. ادې ته مې وویل: دا مینه ده. زما یې ډېر خدمت کړی.

ادې ولاړه سوه. د مینې مخ یې په دواړو لاسو ونیو. شونډې یې د هغې پر تندي ولګولې. داسې یې ښکلوله چې ته وا څو کاله وروسته یې خپله سکه لور لیدلې ده. درګرده یې وویل: بلا دې وګرځم لورې. جار دې سم. کوربان دې سم.

هم راته خندا راغلې وه، هم وېرېدم چې پر مینې بده ونه لګي. ږغ مې وکړ: ادې مه یې ځوروه.

هغه یې خوشې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې ته مې وویل: بخښنه کوه. ادې مې کلیوالي چمونه کوي.

مینې وویل: پروا نه لري. خپله مور به هم همداسې نازولم.

ږغ یې غریو نیولی و. چې پورته مې وکتل، د مینې پر سترګو اوښکې رغړېدې. ادې هغه په غېږ کښې ټینګه کړه. ویې پوښتله: ولې لورې؟ واری، دې سم ولې ژاړې؟

هغې وویل: هېڅ. همداسې، مور مې رایاده شوه.

- مساپره ده؟

_ نه مورې. هغې سرطان درلود. پینځه کاله مخکې

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ادې هغه په غېږ پورې ونیوه، بیا یې پر سر لاس تېر کړ. د کوټې په بل سر کښې یې چوکۍ ورته کښېښوه. دواړه هورې کښېناستې. زه یې بیخي هېر سوی وم. له هغې سره یې جلا مجلس جوړ سو. ما هم د هغوی خبرو ته غوږ نیولی و، هم مې له اکا سره دا غږ ها غږ ویشته.

نیم ساعت د سترګو په رپ کښې تېر سو. امنیت والا درګاه وټکوله چې دوی باید رخصت واخلي. ډاکتر رفیع الله راورسېد. ادې او اکا یې خپل کور ته بوتلل.

ادې د مخه ښې پر وخت په غوږ کښې راته وویل: ډېره ښه نجلۍ ده چې خپه یې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

بله ورځ ډاکتر بلال اپرات خلاص کړ. پر سبا یې زما دوسیه امنیت والاو ته سپارله. په زړه باندې مې غمونه امبار وو. نه پوهېدم چې حکومت به راسره څه وکړي؛ خو د مینې یادونو لکه د خواږه خوب اثر خوشحالولم.

هغه شپه راورسېده چې زه یې له روغتون څخه بیولم. اکا او ادې راغلي وو. له ډاکتر رفیع الله او کاکا سالم سره تر غاړې ووتم. ډاکتر رفیع الله وویل چې په چارواکو کښې یو څو کسان پېژني او زما سپارښتنه به ورته وکړي.

ادې په یوه کونج کښې د مینې لاس په لاس کښې نیولی او بنداریې ورسره جوړ و. د اکا او بیا د ډاکتر عرفان لاسونه مې ښکل کړل. ډاکتر خپل لاسونه شاته کښې کړل. ویې ویل: دا څه کوې؟ ما په ګناه مه اخته کوه.

ورسره تر غاړې ووتم. ومې ویل: تا د ژوند پر مانا پوه کړم.

ادې ښه ډېره شېبه په سینې پورې لګولی وم. ما یې لاسونه ښکل کړل.

مینې ته مې وکتل د خدای پامانې د ویلو وس راکښې نه و. د هغې په لاس کښې زما هماغه دسمال و چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو. دا لومړی ځل و چې نبغ مو یو بل ته سره وکتل، بیخي سره سترګې په سترګو کې وو. په زړه کښې مې ورته وویل: ما ته به انتظار وکړې؟

هغې سترګې ټیټې کړې.

او ما د هو مطلب ځنې واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کابل ۱۳۸۸د زمري لسمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library